JULIA LAINE

În amintirea noastră

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Jocelynei i se întâmpla foarte rar să nu audă ceasul deşteptător, dimineaţa. însă nu era de mirare că de data aceasta inevitabilul se produse. Doar avusese o noapte aproape albă, se gândi ea cu melancolie. Trebuia să recunoască faptul că mama ei avea câteodată dreptate, deşi remarcele ei o călcau pe nervi. Degeaba încercase să-şi uite îndoielile, acestea ieşiră din nou la iveală după câteva ore de somn agitat.

Pedala cu furie pe bicicletă, având încă în minte observaţiile dure - deşi adevărate - ale mamei. Coborî repede panta, uitând să ridice braţul ca să semnalizeze schimbarea benzii. Imprudenţa ei provocă un adevărat cor de claxoane.

Zări cu coada ochiului o maşină roşie care lua curba şi intra la rândul ei în parcarea spitalului naval.

Şoferul o depăşi, claxonând-o de mai multe ori. Jocelyn se prefăcu a nu auzi protestele acestuia şi-şi continuă drumul până la parcare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se apropia de clădirea maternităţii, când fu nevoită să frâneze brusc ca să evite un ofiţer de marină postat în mijlocul drumului.

- Era cât pe ce să te răstorn! urlă el. Tu nu te uiţi pe unde mergi?

- Dar am semnalizat la timp, răspunse ea indignată.

Dar... Ce naiba? Mai văzuse undeva silueta asta înaltă, de o eleganţă impertinentă, aceşti ochi negri scânteietori. îngheţată de uimire, rămase pe loc, cu gura căscată. Nu-i venea să creadă că-l are în faţă tocmai pe Richard Sheridan, a cărui amintire o urmărise mai bine de cinci ani.

- Nu-i necesar să mă priveşti cu atâta atenţie! continuă el cu arţag. Sunt încă aici şi am de gând să-ţi atrag atenţia că şoseaua asta nu e a ta. Dacă bicicliştii ar învăţa să conducă maşini, şi-ar da numaidecât seama că sunt un pericol public.

în ciuda tulburării, Jocelyne încercă să-şi păstreze calmul.

- Din întâmplare, eu am şi carnet de conducere, răspunse ea cu un zâmbet suav. Dar stau destul de aproape de spital, aşa că prefer să vin din când în când pe bicicletă. Şi apoi, repet că am semnalizat la timp schimbarea benzii. Nu e vina mea că sunteţi picat din lună!

Omul căpătă un aer ameninţător.

- Câtă obrăznicie! mormăi el, îndepărtându-se cu paşi mari.

Dusă pe gânduri, Jocelyne începu să împingă bicicleta spre
garajul de lângă maternitate. Fizic, Richard Sheridan părea neschimbat. Avea aceeaşi alură mândră şi marţială. Dar ce naiba făcea aici, în acest spital din Sud? Oare prezenţa lui avea să deschidă răni mai vechi? Sau, dimpotrivă, o va ajuta să-şi învingă şi ultimele ezitări?

- Bună ziua, domnişoară.

Vocea bărbatului o aduse la realitate. Nu putea face nici o clipă abstracţie de meseria de moaşă a spitalului Regina Alexandra. Dar era mândră de această poziţie. Şi pe bună dreptate.

Richard Sheridan avea gradul de medic-comandant de marină. Avusese timp să remarce galoanele auriu cu purpuriu pe care le avea pe mânecă.

- Salut, Harry, răspunse distrată Jocelyne, aruncând portarului o privire preocupată. Frumoasă vreme, nu?

- Pneurile bicicletei dumneavoastră mi se par cam dezumflate. Daţi-mi voie să mă uit puţin.

- Sunteţi foarte amabil. Eu nu prea am grijă de ele. Nu mă prea pricep.

- Doar de asta mă aflu aici, domnişoară. Au si bărbaţii utilitatea lor, în afara rolului esenţial... care vă dă dumneavoastră de muncă, zâmbi omul cu subînţeles.

Jocelyne intră în hol. Renunţă la lift şi se hotărî să urce pe scări cele patru etaje, ca să-şi mai revină după întâlnirea cu Richard Sheridan. Va întârzia. Dar ce are a face?

Cu cinci ani în urmă, era la şcoala de infirmiere. Acest tânăr medic, pe care-l adora, nici nu se sinchisea de ea, o tânără de nouăsprezece ani. De fiecare dată când îl vedea însă, Jocelyne se simţea atrasă de el ca un magnet. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, urechile îi vâjâiau, obrajii îi ardeau şi pe chip avea o expresie de câine bătut. Cam cât să aibă el acum? Treizeci şi trei, treizeci şi patru de ani? Probabil că se căsătorise şi avea deja copii...

Pe atunci, celelalte infirmiere nu-l prea înghiţeau, din pricina relaţiei pe care o avea cu una dintre şefe, legătură

pe care nu o ţinea deloc secretă.

De aceea, Jocelyne se ferise să-şi dezvăluie sentimentele. Chiar şi acum roşea la gândul pasiunii pe care o simţise pentru el. Totuşi, în aceşti cinci ani se maturizase. Aceste reverii adolescentine nu-i mai stăteau bine la vârsta ei.

Dar era încă frumos, cu chipul lui bărbătesc şi bronzat, cu ochii lui negri şi pătrunzători, cu sprâncenele lui groase. Probabil că se întorsese din colonii.

Odată cu această apariţie, întreg trecutul reînviase. La drept vorbind, în marină era normal să intri mereu în contact cu o mulţime de oameni. Puteai întâlni oricând o veche cunoştinţă sau să-ţi faci noi prieteni. Dar amintirile despre Richard Sheridan nu erau dintre cele mai obişnuite.

în vestiar, Jocelyne îşi schimbă haina şi tricoul bleumarin cu un halat şi o bonetă albe, îngrijit apretate, înainte de a se prezenta în salon. Monica Birch o anunţase că fuseseră două internări în weekendul Paştelui.

Jocelyne era bucuroasă că se întorsese în salonul ei cu douăzeci şi patru de paturi. Trecând prin camera bebeluşilor, îşi aminti de sfârşitul de săptămână care tocmai trecuse. Colegii şi pacienţii o întâmpinară călduros, întrebând-o cum îşi petrecuse scurta vacanţă. Răspunsese evaziv. Cum ar fi putut să spună că mama ei îi făcuse o scenă de zile mari în legătură cu proiectele ei de căsătorie?

- Degeaba e medic-colonel de marină, eu nu cred că va fi un soţ bun pentru fata mea, spusese aceasta pe un ton care nu-ţi lăsa replică.

Era timpul să se ocupe de această problemă, îşi zise Jocelyne, cu inima strânsă. Legătura dintre ele nu fusese

niciodată prea strânsă, iar de când se recăsătorise cu un politician bine cunoscut, Boulie-Smythe, acesteia nu-i păsase foarte mult de fericirea fetei.

Jocelyne nu avea amintiri foarte precise despre copilăria sa. îşi amintea vag o atmosferă tragică, chipuri de femei înlăcrimate... Tatăl şi apoi bunicul ei muriseră la un interval de numai şase luni. Mai târziu, internatul îi ţinuse loc de cămin. Nu-şi revedea mama decât în vacanţe.

Meseria de infirmieră îi aducea multe satisfacţii, dar de departe cea mai importantă calitate era aceea că-i permisese să se desprindă de foarte tânără de mediul familial. Şi apoi, Hugh intrase în viaţa ei...

- Dar, în sfârşit, o întrebase mama ei, spune-mi şi mie ce ai împotriva băieţilor de vârsta ta?

- Nu mă simt atrasă de ei, asta-i tot, replică ea.

Cum ar fi putut să-i explice mamei jena pe care o simţea alături de tinerii ei pretendenţi? Cu ei, nu se simţea niciodată naturală, niciodată sigură pe ea.

Cu Hugh era cu totul altfel. Chiar de la transferarea lui în spital, bărbatul îi arătase multă înţelegere şi interes. Jocelyne îşi luase diploma cu doi ani în urmă, dar, ghidată de sfaturile lui, care era medic ginecolog, reuşise să înveţe multe într-un timp foarte scurt.

- Ar putea să-ţi fie tată, Jocelyne, ce naiba! protestase doamna Boulie-Smythe. îmi dau seama că nu e vina ta că vezi în el imaginea tatălui de care ai fost lipsită, dar...

- Mamă, nu mai vorbi prostii! Hugh are cincizeci de ani, e adevărat, dar dacă tu crezi că nu văd îl el decât un tată, te înşeli!

Şi totuşi... nu fusese ea atrasă tocmai de această

diferenţă de vârstă dintre ei? Cu Hugh se simţea în siguranţă. Se iubeau. Şi nimic altceva nu mai conta pentru ea.

- Te îndrepţi către dezastru, insistase mama ei. Pentru numele lui Dumnezeu, Jocelyne, trebuie să fii mai rezonabilă. Nu-ţi distruge viaţa căsătorindu-te cu acest om. Dacă îţi place atât de mult, locuiţi împreună o vreme... te vei sătura repede.

Şi atunci n-ai decât să-ţi faci bagajul... Nu aş fi crezut că voi ajunge să-i dau un astfel de sfat fiicei mele. Dar ce vrei? Când te implici în politică, ţi-e frică de scandal. Un divorţ ar putea ruina cariera tatălui tău vitreg.

- Nu te teme, mamă, răspunse Jocelyne enervată, voi avea grijă ca nefericirea mea conjugală să nu aibă consecinţe grave asupra familiei tale. Să înţeleg că nu vrei să vii la nuntă?

Cu o expresie de agrevisitate, mama se întorsese spre ea:

- Ba da, voi veni, iar tatăl tău vitreg te va conduce la altar. Presupun că un medic cu grad de colonel de marină ţine la etichetă.

- îţi reamintesc că este văduv şi că are trei copii...

- Ah, prefer să nu mă mai gândesc la asta! Trebuie să mă întind. Simt că voi avea o migrenă...

Atunci, Jocelyne redevenise infirmiera perfectă şi devotată. O ajutase să se culce, trăsese draperiile, îi adusese aspirină, apă. Şi, odată „bolnava“ adormită, plânsese îndelung, ştiind că mama sa abuza de firea ei docilă şi iubitoare.

La plecare, îi promisese că nu va face nimic înainte de a

organiza o întrevedere între Hugh şi familia Boulie-Smythe.

De fapt, doar cu doamna Boulie-Smythe, se gândi ea, pregătind căruciorul cu medicamente. Probabil că tatăl ei vitreg va fi la Cameră sau în circumscripţie.

Auzi deschizându-se o uşă. Ieşi pe culoar şi se întâlni cu Hugh Montrose şi cu echipa lui, care se pregăteau să facă turul obişnuit prin saloane.

- Ah, domnişoară Wade, permiteţi-mi să vă prezint.

- Ne-am cunoscut deja, domnule. în parcare. Şi nu pentru prima dată, nu-i aşa domnişoară?

Jocelyne roşi violent. Reuşi totuşi să-i zâmbească lui Hugh înainte de a răspunde:

- Nu. nu-mi mai amintesc, se bâlbâi ea.

- Acum doi ani. în Malta. Sau a fost în Gibraltar?

- Am lucrat în amândouă locurile. Da... poate Gibraltar... Dar asta a fost acum cinci ani, adăugă ea cu un aer gânditor.

- Mi se părea că a fost mai de curând... începu Richard.

- Domnul Sheridan va fi cu siguranţă bucuros să vă aduceţi aminte împreună de toate astea, dar ceva mai târziu, domnişoară, spuse Hugh, îndrumându-şi însoţitorul către sala comună.

Toată lumea era la curent cu relaţia dintre Hugh şi Jocelyne. Dar când munceau, erau amândoi foarte oficiali. Se comportau politicos, ca doi colegi. Erau medicul şi infirmiera. Nimic mai mult.

Jocelyne încerca în van să-şi îndrepte atenţia către ce avea de lucru. Gândurile îi reveneau mereu la Richard Sheridan.

Richard nu se schimbase deloc în toţi anii ăştia. Parcă

doar slăbise puţin şi trăsăturile i se mai accentuaseră. Odată trecute surpriza şi jena provocate de întâlnirea cu el, Jocelyne se mira de calmul cu care primise această lovitură. în fond, fusese cândva îndrăgostită nebuneşte de el...

înainte de a a se angaja la acest spital şi de a-l întâlni pe Hugh, nu încetase să viseze la o posibilă reîntâlnire miraculoasă. Şi iată că visul i se împlinise... Dar poate că făcuse bine că reapăruse, îşi spuse ea încercând să se consoleze. Acum lucrurile erau clare, iar Richard nu mai era pentru ea decât un simplu medic. în curând se va mărita...

Pe parcursul acestei interminabile zile, se surprinse adesea privind în jur fără să vadă... Trebuia să facă un efort imens de voinţă ca să se întoarcă la realitate.

Chiar în acea seară, Richard Sheridan veni să-i vorbească despre starea unei internate.

- Probabil va fi nevoie de o cezariană, spuse el. Domnul Montrose o va supraveghea până la sfârşitul săptămânii, apoi va decide cum vom proceda.

- Mulţumesc. Am notat.

- Nu v-aţi schimbat deloc, domnişoară, spuse el atunci, privind-o cu atenţie. Aceiaşi ochi mari şi frumoşi, aceeaşi expresie de...

Jocelyne ridică din sprâncene cu un aer ironic.

- ... de candoare, continuă el... Da, imposibil de uitat... Credeam că v-aţi căsătorit şi aveţi copii... A trecut atât vreme. De când sunteţi moaşă?

- De aproape trei ani, răspunse ea, flatată de interesul ei pentru acest detaliu. Doi ani am fost plecată peste ocean. De opt luni mă aflu aici.

- Trebuie să reluăm.

- Să reluăm ce? Nu-mi amintesc.

- Nu? Şi totuşi, aş fi putut jura că am avut o... am fost prieteni.

- Pe atunci, nu eram decât o tânără infirmieră. Nu se prea obişnuieşte ca un medic să fie prieten cu o elevă.

El îi aşează mâinile pe umeri şi o privi îndelung.

- Nu v-aţi schimbat deloc. Cu excepţia acestei roşeţe din obraji. îmi amintesc perfect aceşti ochi mari şi albaştri, acest păr blond ondulat... cum numeaţi această culoare. blond închis?

- Coadă de vacă, zise ea cu dezinvoltură, reuşind să scape de privirea lui pătrunzătoare.

- Am putea lua masa împreună într-o zi, sugeră el, dacă nu sunteţi cumva foarte ocupată.

- Nu prea am timp liber... începu ea.

- Ah! înţeleg, e vorba despre un soţ sadic. sau un iubit, zise el sarcastic. Nu face nimic. în dragoste, sunt foarte eclectic.

După care o părăsi cu un surâs larg pe chip.

„E mai bine să creadă că sunt foarte ocupată“, îşi spuse Jocelyne. Nu-i plăcuseră complimentele lui, nici felul insinuant în care-i vorbise. Poate că până la urmă nu era căsătorit. Ridică din umeri. în orice caz, prea puţin o interesa.

Câteva zile mai târziu, după un concert, Hugh o duse la restaurant. Vorbeau de una, de alta, bându-şi pe îndelete cafeaua, când iubitul ei o întrebă, făcând-o brusc să roşească:

- E adevărat că Richard Sheridan e un vechi prieten de-al tău?

- Să nu exagerăm, răspunse Jocelyne cu o asemenea grabă încât o puteai crede vinovată de cine ştie ce.

- Din discuţia voastră se putea înţelege că vă cunoaşteţi destul de bine, insistă Hugh.

- Cred că mă confundă, zise ea sec. Din câte îmi amintesc, nu era genul care să-şi piardă vremea cu o biată elevă. Pretenţiile lui mergeau de la infirmieră în sus.

- Dar, draga mea, acum cinci ani el însuşi trebuie să fi fost la începutul carierei.

Jocelyne nu mai răspunse. Nu mai avea chef să dezbată subiectul. Nu pentru că ar fi avut cel mai mic sentiment pentru Richard Sheridan sau că i-ar fi fost jenă să dezgroape trecutul - până la urmă, nu avea nimic să-şi reproşeze - ci pur şi simplu prefera să uite dragostea ridicolă pe care o simţise pentru medicul cel tânăr şi seducător.

Aşa că îndreptă conversaţia spre cele întâmplate în weekendul trecut. Până acum nu reuşiseră să vorbească despre asta.

- Şi, întrebă Hugh, mama ta te-a enervat iar?

- Nu mai mult ca de obicei, răspunse ea, zâmbindu-i lui Hugh, supranumit de colegi „Monty“.

- Dar nici nu vrea să-l întâlnească pe cel care are curajul să iasă cu fiica ei.

Nu fusese o întrebare, ci o afirmaţie cât se poate de calmă. Mâna lui fină se aşeză peste braţul Jocelynei în semn de înţelegere.

Aceasta îl privi cu mândrie. Ce om fermecător! întotdeauna atent şi tandru, avea un calm infinit şi vorbea pedant, cu cel mai pur accent de Oxford.

înalt, distins, întotdeauna foarte îngrijit, elegant până în vârful unghiilor, fie că era în uniformă, în costum civil sau în ţinută sport. Sigur, nu era frumos ca Richard Sheridan, dar nu-şi arăta vârsta. Părul lui castaniu închis, pieptănat pe spate, abia dacă albise puţin la tâmple.

Dar ce naiba o apucase să facă astfel de comparaţii? Hugh era deosebit. Iar ea îl iubea cu o tandreţe infinită.

- Ba da, Hugh, vrea să te cunoască. Dar ştii cum e ea. întotdeauna pe fugă. Ba la conferinţe, ba la o întâlnire electorală. Trebuie să-şi susţină bărbatul! Noi, aici, la Marină, suntem nişte amărâţi! Ar fi mai bine să ne facem planurile fără să ţinem cont de ea.

- Avem tot timpul, draga mea. Nu vreau să fiu cauza unei certe între noi.

- Dar nu e vorba despre asta! răspunse Jocelyne.

- Stai liniştită, am ghicit. Şi eu am avut părinţi. Iar experienţa mea de tată m-a învăţat că nu ne respectăm întotdeauna părinţii aşa cum ar trebui.

Gânditoare, Jocelyne amesteca zahărul de pe fundul ceştii... amintindu-şi cu o claritate uimitoare chipul fetiţei care-şi implora mama să n-o trimită de acasă.

- Dar de datoriile părinţilor faţă de copii ce zici? întrebă ea deodată. Crezi că e normal ca mama să mă trimită la internat şi să mă abandoneze printre străini?

- Cum aş putea să judec aşa ceva? Mama ta avea fără îndoială motivele ei. Dar nu cred că te-a părăsit.

- După moartea tatei, am locuit la bunica. Eu nu-mi mai amintesc, dar lumea zice că mă iubea foarte mult. Mama era geloasă. E greu de crezut, nu? Nu e ceva foarte obişnuit... dar mama a fost întotdeauna o fiinţă aparte,

adăugă ea pe un ton sarcastic.

- De ce anume o acuzi, Jocelyne?

- Cel mai rău era că nu o cunoşteam! După ce tata a murit, mama a început să facă afaceri. Era mereu la întâlniri, în călătorii... Cînd a murit bunica, aveam şapte ani. Imediat după aceea, mama m-a trimis de acasă.

- Ai impresia că ţi-a lipsit ceva?

- Nu-i vorba de asta, Hugh. Aveam sentimentul că nu sunt importantă pentru nimeni. în vacanţe mama încerca să stea câteva zile acasă cu mine, dar în majoritatea timpului eram trambalată între prieteni şi verişori. N-am să-mi las niciodată copiii la internat, jur.

Tonul ei fusese foarte tranşant. îşi dădu seama de asta şi-l privi pe Hugh încurcată.

- Scuză-mă, dragul meu, zise ea în şoaptă. Ştiu că în anumite stuaţii nu ai altă alternativă. Nu vorbeam despre tine.

- Ştiu, micuţo. De altfel, sunt convins că nu-mi neglijez copiii. Sora mea mă ajută foarte mult. Din nefericire, nu erau foarte mici când a murit soţia mea. Dar Samantha suferă încă. Are cincisprezece ani, o vârstă ingrată. Iar ceilalţi doi vor avea în curând aceleaşi probleme.

- Crezi că vor vrea să stea cu noi?

- E foarte drăguţ din partea ta că te gândeşti la asta, Jocelyne, dar nu cred că această decizie trebuie luată aşa uşor. Să ai grijă de trei copii mari e destul de greu pentru o tânără delicată ca tine.

- Ştiu că cincisprezece ani este o vârstă dificilă. Trebuie să fiu foarte înţelegătoare, asta e sigur. Şi nici nu ţi-am văzut până acum copiii... Dar, una peste alta, cred că nu ne vom înţelege prea rău.

Hugh o privi cu admiraţie.

- Ai dreptate. Va fi nevoie să facem multe concesii, şi unii, şi alţii. Dar, înainte de toate, mi se pare absolut necesar să-ţi cunosc mama. îi înţeleg perfect îndoielile cu privire la căsătorie.

- Dar opinia ei nu va schimba nimic între noi, nu-i aşa?

Hugh nu răspunse imediat. O privi cu mare atenţie.

- Sper, draga mea, zise el în sfârşit, strângându-i uşor mâna. Dar nu vreau să ne căsătorim în grabă, fără să luăm în calcul consecinţele actelor noastre. Mi-ar plăcea să avem consimţământul mamei tale, recunosc.

Hugh o însoţi până acasă. La despărţire, o luă în braţe şi o sărută.

Dar nopţile Jocelynei nu mai erau la fel de liniştite ca înainte de vizita făcută mamei. Ii iubea cu adevărat pe Hugh, îşi repeta ea, şi se simţea legată de copiii lui. La cincisprezece ani ai ei, Samantha îi va fi ca o soră. Odată întoarsă acasă, Gemina, care avea treisprezece ani, va fi probabil mai deschisă la nou, mai puţin dependentă de tatăl ei. în ceea ce-l privea pe
Mark, fiul lui de zece ani, el nu punea, deocamdată, probleme. Vor deveni repede prieteni. Dar se simţea ea în stare să devină atât de repede mamă a trei copii şi soţia unui bărbat cu douăzeci şi şase de ani mai în vârstă?

Când se întoarse a doua zi la muncă, se strădui să-şi alunge aceste gânduri şi să se concentreze exclusiv asupra pacienţilor.

Atmosfera din maternitate era în general destinsă. Era o muncă plăcută, mai ales atunci când mamele aduceau pe lume copii sănătoşi, după o naştere normală.

Dar asta nu se întâmpla întotdeauna. Cînd se întâlni,

spre după-amiază, cu Monica Birch, aceasta o avertiză:

- Doamna Tarrant este în travaliu, dar situaţia e neschimbată. Dilatarea e mică. Monty a văzut-o azi-dimineaţă... probabil că va fi nevoie de forceps. Fii pregătită din clipă în clipă să-l chemi pe doctorul Sheridan.

- Nu cred că va fi cazul. Chiar ea spunea că nu are nevoie de doctor.

Şefa zâmbi.

- Mi-a povestit că, după terminarea liceului, a vrut să se facă infirmieră. Dar a renunţat repede, pentru că şi-a dat seama că nu are chemare. Probabil că era prea tânără pe vremea când a încercat să facă practică la maternitate. Cred că s-a săturat pentru totdeauna.

- Dar nici acum nu e mult mai mare, spuse Jocelyne. Cel puţin impresia asta mi-a lăsat-o.

- Nu pare, dar are mai mult de treizeci de ani. E o femeie foarte simpatică şi inteligentă. Dar e foarte stresată şi sperioasă.

- Dar de ce a păstrat copilul, atunci?

- Nu era foarte hotărâtă să-l facă, pentru că e în vârstă. Dar viaţa i se părea goală, aşa că soţul ei a sfătuit-o... Până la urmă, zicea el, nu poate fi chiar aşa groaznic, de vreme ce femeile insistă de mii de ani să nască. Are bazinul cam îngust. Dar, cu răbdare şi ceva noroc, va putea să nască fără probleme. I-am administrat un calmant. Sper că după un pic de odihnă.

Dar nici a doua injecţie nu avu efectul scontat. Jocelyne aştepta în sala de naşteri, încercând în van să-şi liniştească pacienta, speriată de ideea că va trebui să aibă de-a face cu un medic.

Mai târziu, spre seară, doctorul Sheridan veni în sala de

naşteri.

Jocelyne îl privi cu uşurare.

înainte ca femeia să aibă timp să protesteze, Richard Sheridan îşi luă forcepsul şi, câteva minute mai târziu, bebeluşul se născu. Jocelyne îl preluă, iar mama fu lăsată în grija altei infirmiere.

Jocelyne îl urmă în birou şi-i predă dosarul doamnei Tarrant. Dar el refuză să-l ia şi o privi cu un aer grav:

- Dacă asta numiţi aici spirit de echipă, zise el acru, ei bine, mă pot lipsi.

Jocelyne îi privi chipul desfigurat de furie. Nu mai avea nimic din donjuanul de altădată.

- Nu mai căscaţi ochii la mine, domnişoară, continuă el, ridicând şi mai mult tonul. Ar fi trebuit să mă chemaţi acum câteva ore.

- Am trimis să vă caute. începu Jocelyne.

- Iată o chestie nouă! Am ajuns aici din pură întâmplare. şi la timp, din fericire. Femeia aia era complet epuizată. Nu e permis ca travaliul să dureze atât... Nu ştiaţi?

Ce naiba îndrăznea să sugereze...? Enervată, Jocelyne era gata să-i replice dur! Dar el reluă:

-Ar trebui să cunoaşteţi riscurile unei astfel de naşteri. Femeia trebuia avertizată de mult că vom fi nevoiţi să folosim forcepsul.

- Dacă-mi permiteţi să spun şi eu ceva, interveni Jocelyne foarte calm, doamna Tarrant e o femeie foarte fricoasă. Ne-a avertizat de la bun început că nu are de gând să accepte nici un medic la naştere, iar domnul Montrose a ţinut cont de dorinţa ei. Copilul nu a avut de suferit, aşa că... Mă aşteptam să ceară până la urmă ajutorul, dar s-a ţinut tare şi m-a rugat să nu chem pe nimeni. Nu am îndrăznit s-o las singură, aşa că am scris un bilet şi l-am dat

unei infirmiere, fără ca ea să vadă. Am crezut că aţi venit ca răspuns la biletul primit.

- Ei bine, nu! în orice caz, deja durase prea mult.

- Dar nu aveaţi de unde să ştiţi când v-am trimis mesajul.

- Nu mă contraziceţi, domnişoară, urlă el. Şi nu vă mai căutaţi scuze tâmpite. Incompetenţa dumneavoastră este strigătoare la cer.

- Dar, domnule, ţipă Jocelyne, nu sunt la prima naştere. Nu mai sunt o începătoare!

- Asta ştiu. Dar, ca toate moaşele, vreţi să faceţi totul de una singură. Aveţi şi dumneavoastră orgoliu! Iar eu nu pot să stau aici douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca să verific dacă totul decurge cum trebuie.

- Cu toate astea, ne-am descurcat de minune şi înainte de venirea dumneavoastră, răspunse ea indignată.

- Aş vrea să am o mică discuţie cu Monty.

- Chiar vă rog. Vă va spune el ce înseamnă pentru noi competenţa şi spiritul de echipă. Are deplină încredere în personalul de aici.

- Regret, dar nu e cazul meu. Pe viitor, am să las instrucţiuni scrise să fiu avertizat în cazul unei naşteri iminente. Aţi înţeles?

- Perfect! O să fie plăcerea mea să vă caut, fie că sunteţi sau nu de gardă, fiţi fără grijă! spuse ea, înainte de a ieşi nervoasă din birou.

Capitolul 2

Jocelynei îi luă ceva timp ca să se poată calma. Omul ăsta nu se schimbase! Era la fel de arogant! Auzi, să îndrăznească s-o acuze de incompetenţă! îşi amintea că în Gibraltar, toate infirmierele erau scoase din sărite de comportamentul lui. Pe atunci, era încă scuzabil. Se ştia că doctorii proaspăt ieşiţi de pe băncile şcolii aveau oroare de sfaturile celor mai experimentaţi şi nu făceau decât ce-i tăia capul. Se putea considera deci un păcat de tinereţe.

Dar iată că, la vârsta lui, Richard Sheridan nu învăţase încă să se poarte aşa cum trebuie cu personalul şi va ajunge să facă atmosfera din spital insuportabilă. Riscau să apară conflicte destul de grave. Slavă Domnului, îşi spuse ea, dragul ei Hugh, cu calmul lui imperturbabil, va şti să rezolve lucrurile.

Puţin mai târziu, Jocelyne se întoarse la doamna Tarrant. Femeia era fericită. îşi strângea copilaşul la piept. Jocelyne fu emoţionată, ca de obicei în astfel de cazuri. în astfel de momente, era fericită că e femeie şi că alesese meseria asta. Era la fel de mândră de copilaşi ca şi mămicile lor.

- Oh, priviţi, domnişoară, spuse lăuza, cu ochii strălucitori de emoţie, nu e minunat?

- E cel mai frumos băieţel pe care l-am avut la noi, afirmă Jocelyne pe un ton convingător. Ce părere aveţi? Vă doreaţi un băiat?

- Nu mă gândisem la asta, răspunse doamna Tarrant cu un zâmbet vesel. Ne-am fi dorit amândoi un băiat, dar eram pregătiţi şi pentru o fetiţă. Numai sănătos să fie!

- în această privinţă puteţi sta liniştită, o asigură

Jocelyne. E un copil perfect normal. Ce păr frumos şi negru are...

- Da, e brunet şi frumos ca soţul meu. Va fi foarte mândru! adăugă ea privindu-şi copilul admirativ.

Femeia ezită o clipă, apoi o privi pe Jocelyne şi-i spuse, jenată:

- Ar fi trebuit să-l ascult pe doctorul Montrose. îmi... dau seama că v-am provocat probleme.

- Staţi liniştită, spuse Jocelyne, bătând-o uşurel pe umăr. Dimpotrivă, v-am admirat curajul. Aţi avut mult de luptat, dată fiind conformaţia dumneavoastră. în fine, acum toate au trecut. Nu vă mai gândiţi la asta.

- Nu am să uit felul în care v-aţi purtat cu mine, domnişoară. îmi pare rău că doctorul Sheridan v-a certat.

Jocelyne nu răspunse. Ce naiba îi spusese omul ăla doamnei Tarrant?

- Pentru el, continuă lăuza fără să se lase rugată, moaşele sunt toate o apă şi-un pământ. încearcă să facă ele tot, fără să cheme medicul. I-am spus că exact acelaşi lucru l-am cerut şi eu. A părut dezamăgit că are de-a face cu astfel de “specimene“. în orice caz, pretinde că ştie să se poarte cu femeile. Ceea ce nu mă miră. E un bărbat fermecător, nu credeţi? Una peste alta, am avut noroc că a venit la timp.

Jocelyne zâmbi, întrebându-se de ce femeia îi spune toate lucrurile astea. Trebuia să verifice ce s-a întâmplat cu mesajul încredinţat Sandrei King. Doamna Tarrant o privi cu atenţie.

- Aţi trimis să-l caute, nu-i aşa? Trebuie să vă mulţumesc pentru asta! Pentru că, deşi îmi dădusem

seama că nu voi reuşi de una singură, nu voiam să cedez. I-am spus doctorului Sheridan că v-am văzut când aţi scris ceva pe un bilet şi i l-aţi dat domnişoarei King. El e nou aici, nu? îmi pare atât de rău că am fost fără voie cauza unui...

- Nu vă mai faceţi griji, doamnă. E nevoie de puţin timp ca să se adapteze şi el. Şi acum, gata cu vorba! Am să pun copilul în leagăn. Cred că un pui de somn vă va face bine. Am să las ordin să nu fiţi deranjată.

Jocelyne se întoarse în birou ca să completeze raportul pentru schimbul de noapte. Fără să vrea, se gândi din nou la Richard Sheridan. De ce se dusese să o vadă pe doamna Tarrant? se întrebă ea. Nu va afla probabil niciodată. Cu cât avea mai puţin de-a face cu el, cu atât mai bine. Ce naiba găsise la el? Slavă Domnului că se reîntâlniseră. Era momentul ca această veche pasiune să fie total dată uitării.

A doua zi la ora zece, când intră în birou, îl găsi acolo pe Richard Sheridan. Părea absorbit de lectura unei scrisori. Jocelyne se pregătea să citească raportul infirmierei de noapte, dar se opri, auzind zgomot de paşi. Ridică privirea. Era Hugh.

- Bună, Jocelyne.

Vocea logodnicului ei o înveselea întotdeauna. Dar acum, ştiind că Richard Sheridan îi putea auzi, se simţi foarte prost.

- Bună ziua, domnule, răspunse ea pe un ton impersonal, îndreptându-se spre ieşire.

Hugh păru surprins.

- Avem de făcut o cezariană... Sheridan a venit...?

- Bună ziua, domnule.

Richard apăru din spatele Jocelynei şi-i întinse lui Hugh

scrisoarea.

- Ah, sunteţi aici! Perfect. Mă duc să văd ce face pacienta noastră, adăugă el, îndreptându-se către blocul operator.

Jocelyne se întoarse spre birou, dar Richard îi blocă drumul.

Uşor jenată, ea ridică privirea.

- Bună, Jocelyne! repetă el ironic. Din câte văd, toată lumea e foarte intimă în spitalul ăsta...

Ea roşi ca o şcolăriţă. Ar fi putut să-şi ţină părerile pentru el.

Dar doctorul Sheridan insistă:

- Dumneavoastră şi... Monty! zise el râzând. Incredibil. Dumneavoastră şi acest... repetă el mângâind-o pe obraz. Mă bucur că am descoperit asta la timp. Am să încerc să mă ţin deoparte de povestea voastră de amor.

Spunând asta, ieşi cu paşi mari din încăpere, urmându-l pe Hugh. După plecarea lui, Jocelyne îşi regăsi cu greu calmul. Din fericire, de serviciu la blocul operator era astăzi Monica Birch şi nu ea. Jocelyne avea impresia că Richard Sheridan ar fi profitat de această ocazie ca să-i supravegheze îndeaproape pe ea şi pe Hugh.

La prima vedere, relaţia lor îl amuza. în orice caz, fusese foarte surprins să afle că între ei se petrece ceva.

Tot gândindu-se la cele întâmplate mai devreme, Jocelyne intră în bucătărie, unde se întâlni întâmplător cu domnişoara King.

- Ah, Sandra! zise ea sec.

Uimită că fusese abordată pe un astfel de ton, ea se întoarse grăbită:

- Da?

- Ce s-a întâmplat cu mesajul pe care vi l-am încredinţat ieri după-amiază?

Sandra tresări şi-şi duse palma la gură, roşind violent. începu să se caute de zor în buzunare şi în sfârşit scoase o bucată de hârtie foarte mototolită.

Jocelyne o privi cu severitate.

- Era şi timpul! spuse ea, aşteptând explicaţii.

- îmi pare rău, domnişoară. Ştiţi... am... nu am putut să-l găsesc imediat pe doctorul Sheridan şi... pe urmă... a venit ora mesei... m-am dus la cantină, mă gândeam să-l caut mai târziu... Dar după aia...

- Aţi uitat! o întrerupse brusc Jocelyne. Mesajul acela, ca orice mesaj, avea importanţa lui, domnişoară. în orice caz, era mai important decât masa dumneavoastră. Şi cred că ştiaţi foarte bine că, înainte de a ieşi din tură, trebuia să preveniţi personalul superior de această cerere. Iar cei de acolo trebuia să-l caute. Doctorul Sheridan a venit, dar absolut din întâmplare, şi mult mai târziu decât ar fi fost nevoie. Vedeţi unde poate duce egoismul?

- îmi pare foarte, foarte rău, domnişoară.

- O astfel de neglijenţă poate costa viaţa unui nevinovat, spuse Jocelyne rece. Sper să nu se repete.

Fără să mai spună nimic, Sandra îi întoarse spatele şi ieşi din bucătărie. Cu un oftat, Jocelyne se uită lung în urma ei, amintindu-şi de lungii ani de ucenicie, când avusese şi ea destule de îndurat. Nu uitase ordinele de neînţeles ale infirmierelor, observaţiile lor seci şi dispreţuitoare. Odată ce terminase şcoala, îşi promisese să-şi amintească de toate astea şi să fie mult mai îngăduitoare

cu elevele infirmiere pe care le avea în subordine. Şi uite că făcea şi ea aceeaşi greşeală... Drumul spre iad e pavat cu intenţii bune...

Mai târziu, ducându-se la spălătorie, auzi o frântură de conversaţie venind din camera vecină.

- De obicei e atât de calmă...

- Da, nu-i stă în fire să se poarte aşa!

- Părerea mea e că nu-l prea place pe noul comandant.

Găsind ce avea de luat, Jocelyne ieşi rapid din încăpere. Auzise destul. Şi era conştientă că merita să fie judecată astfel.

Se afla în salonul nou-născuţilor, când Sandra King veni s-o caute.

- Vă cheamă la birou, domnişoară.

Jocelyne o privi întrebător.

- Domnişoara Birch m-a trimis. Probabil că e pentru cafea...

în spital, se împământenise obiceiul de a bea o ceaşcă de
cafea sau de ceai împreună, după fiecare naştere.

Bun, îşi spuse Jocelyne, trebuie să mă duc. Monica şi Hugh mă aşteaptă... Probabil că e şi... Doamne, ce bine ar fi fost ca el să fi plecat deja! Dar rugămintea ei nu fu ascultată. La sosirea sa, încăperea era plină. Dar atmosfera nu era deloc primitoare.

Hugh se ridică şi-i oferi scaunul pe care stătea, continuând să asculte doleanţele lui Richard Sheridan.

- Pun mare preţ pe respectarea acestui principiu, domnule, spunea acesta din urmă, vehement. Am văzut cazuri când o astfel de întârziere a provocat moartea

copilului şi a pus în pericol viaţa mamei.

Jocelyne îi făcu semn lui Hugh să nu se deranjeze. Nu voia să stea, era prea nervoasă. Devenise albă de furie. Richard Sheridan ăsta era o adevărată catastrofă!

Monica Birch, aflată în spatele biroului, umplu o ceaşcă de cafea şi i-o întinse Jocelynei, privind-o cu simpatie.

- Am toată încrederea în angajatele spitalului, replică Hugh, calm. Au şi competenţa, şi experienţa cerute pentru munca asta. Prezenţa noastră nu este necesară, decât dacă lucrurile se înrăutăţesc. Ne aşteptam ca domna Tarrant să nască greu. Dar nu are bazinul atât de îngust cum spuneţi. Era la limită. Şi, cum susţinea sus şi tare că nu voia nici un medic, cred că domnişoara a făcut tot ce a depins de ea.

- Dar de când hotărăşte mama ce e mai bine pentru ea şi pentru copil?

- Cred că experienţa domnişoarei Wade i-a permis să aleagă momentul când să treacă peste dorinţele doamnei Tarrant. Aveţi ceva de adăugat, domnişoară?

- Doar ce am mai spus deja. Din păcate, domnul Sheridan nu a fost anunţat că i-am cerut să vină de urgenţă. Iar acest fapt se datorează neglijenţei uneia dintre tinerele infirmiere. îmi pare rău, domnule, că am provocat o astfel de agitaţie în sânul echipei. Domnul Sheridan va descoperi că personalul nu este atât de incompentent cum crede domnia sa.

- Haideţi, domnişoară, interveni Hugh cu autoritate. Nu e necesar ca această poveste să ia proporţii ridicole. Nici unul dintre colaboratorii mei nu poate fi acuzat de incompetenţă. Nu cred că vă aflaţi aici de suficient timp, se adresă el lui Richard Sheridan, ca să puteţi condamna pe unul sau altul dintre angajaţi.

- în acest caz, îmi pare rău, domnule.

- Cred că trebuie să-i cereţi scuze domnişoarei Wade.

O tăcere grea se lăsă în cameră. Jocelyne abia avea curajul să respire. Când îndrăzni să ridice privirea, Richard Sheridan se afla în faţa ei, studiind-o cu o privire batjocoritoare.

- Văd că v-aţi hotărât în sfârşit să mă priviţi. E mai bine aşa, pentru că aveam impresia că îmi cer scuze în faţa unui zid. îmi pare rău că v-am jignit, dar asta nu înseamnă că opinia mea s-a schimbat. Voi aştepta să mai treacă puţin timp ca să vă pot judeca munca aşa cum se cuvine.

Furioasă de obrăznicia medicului şi de ruşinea pe care o simţea şi pe care nu o putea ascunde, Jocelyne pleacă fruntea fără să răspundă.

Din fericire, chiar atunci sună telefonul. Bucuroasă de această diversiune, Jocelyne îşi bău cafeaua până la ultima picătură şi aşeză ceaşca la loc pe platou. Cu un zâmbet liniştitor, Hugh îi mai ceru o ceaşcă de cafea.

îi admiră calmul. Ah, Richard Sheridan ar avea multe de învăţat de la el. Nici nu se putea compara cu Hugh Montrose. Probabil că femeile s-ar fi aruncat şi în foc pentru el. Dar pentru Jocelyne, farmecul lui de seducător nu însemna decât un amestec de dezinvoltură şi autosuficienţă.

Luă platoul, cu gând să-l ducă înapoi la bucătărie, dar fu oprită cu un gest brutal. Richard îi întinse ceaşca goală.

- Eu nu am dreptul să mai beau o ceaşcă?

Jocelyne luă cafetiera şi turnă cafeaua rămasă în ceaşa întinsă de Richard. îi puse lapte, îi oferi zahăr... toate astea fără să-şi ridice privirea, conştientă că nu va întâlni o privelişte prea plăcută. Din fericire, Monica Birch reuşi să

îndrepte discuţia către situaţia unei noi paciente, al cărei travaliu începuse. Jocelyne găsi că e momentul să se retragă.

„Ce individ enervant“, îşi spuse ea cu năduf, încercând să se concentreze asupra muncii. Toată ziua fu nervoasă. Seara, când Hugh sosi la ea pentru cină, nu-i trecuse încă starea de enervare.

îi deschise grăbită şi se întoarse imediat în bucătărie, spunând:

- Sosul ăsta o să se prindă, dacă-l mai las mult pe foc.

- Miroase foarte bine, spuse Hugh, urmând-o. Pot să te ajut cu ceva, draga mea?

- Nu, totul e aproape gata.

- în cazul ăsta, am să deschid sticla pe care am adus-o şi am să torn nişte vin.

Venea aici destul de des ca să cunoască locul fiecărui lucru. în momentul în care Jocelyne se întoarse, cu cratiţa în mână, se lovi de Hugh care-i întindea un pahar.

- Ce naiba! izbucni ea, punând cratiţa la loc pe foc şi ştergându-şi mâna plină de porto. Cum crezi că pot să beau când gătesc? adăugă ea, iritată.

Fără să se enerveze din cauza acestei ieşiri, Hugh se apropie de ea şi-i mângâie părul.

- Calmează-te, Jocelyne. Uită de Richard Sheridan măcar în seara asta.

Contrariată, Jocelyne se întoarse către el:

- îmi cer iertare, Hugh, nu ştiu ce am. Gătitul nu e punctul meu forte. Şi nu mă descurc deloc mai bine dacă cineva mi se încurcă în picioare. Toată lumea ştie că bucătăresele nu sunt foarte isteţe.

- Până acum, nu mi-am dat seama de asta, remarcă Hugh. Haide, numără până la zece, respiră adânc şi vei vedea că te vei descurca mult mai bine.

Străduindu-se să zâmbească, ea luă paharul întins.

- Ah, mi-aş dori să fiu perfectă. Aşa ca tine, spuse ea oftând.

Hugh ezită.

- Să ne aşezăm la masă. O să avem timp să-mi povesteşti tot ce te supără.

Se aplecă peste chipul ei crispat şi o sărută pe buze. Acest sărut avu darul să risipească toate tensiunile zilei.

Cum de un bărbat ca el, atât de bun şi de inteligent, cu un statut social de invidiat, a putut s-o aleagă pe ea, o tânără fără nimic special? De ce ea şi nu o infirmieră ceva mai coaptă?

Câteva săptămâni după sosirea ei în spitalul de aici, într-o bună dimineaţă, în zori, la sfârşitul unei naşteri dificile, se întâlniră în birou la o ceaşcă de ciocolată fierbinte. El o privi cu mare atenţie şi-i spuse autoritar:

- Trebuie să învăţaţi să vă destindeţi. Vă luaţi responsabilităţile foarte în serios, şi asta e bine, dar nu trebuie să vă lăsaţi doborâtă de ele! în momentele libere, încercaţi să faceţi abstracţie de problemele de serviciu şi găsiţi-vă o ocupaţie de alt gen.

Oare să fi fost din pricina izolării în care o aruncase această mutare? Oricare ar fi fost motivul, simţise atunci cum lacrimile începură să-i inunde ochii. Mândria îi interzicea să-şi arate suferinţa în faţa unui medic, aşa că se reculese repede, în ciuda faptului că simţea nevoia unui umăr pe care să plângă.

După această scenă, el găsise întotdeauna un cuvânt bun pentru ea, de fiecare dată când se întâlneau. într-o zi, o invită la un concert. De atunci, începură să iasă des împreună.

Mai întâi fusese flatată de interesul lui... se simţea bine cu un bărbat atât de distins. Mai apoi, în inima ei se născu o veritabilă afecţiune pentru Hugh. încet-încet, deveniseră inseparabili. El îi povestise despre soţia lui, dispărută tragic în urmă cu câţiva ani, şi despre copiii care rămăseseră singuri. Jocelyne îl ascultase cu atenţie şi simpatie.

La început, era departe de a crede că această prietenie se poate transforma într-un sentiment mai profund. Dar pe măsură ce săptămânile treceau, deveniseră din ce în ce mai apropiaţi. Plânsese de bucurie şi de emoţie când el îi împărtăşise pasiunea lui.

Acum, el însemna totul pentru ea. Simţea că din zi în zi sentimentele lui Hugh deveneau mai puternice. Ştia să se stăpânească, desigur, dar când o îmbrăţişa, iubirea lui îşi dezvăluia pasiunea.

Experienţa ei cu tinerii de aceeaşi vârstă o învăţase că se ajungea invariabil la momentul când deveneau insistenţi... Cu Hugh nu se întâmpla aşa. Nu era genul care să creadă că totul i se cuvine. Jocelyne nu se simţea niciodată jenată în prezenţa lui.

Bineînţeles, relaţia a stârnit la început multă bârfă la spital. Dar, după ce toţi s-au săturat s-o întoarcă pe toate feţele, gurile rele au fost nevoite să se calmeze. în fond, nu era nimic scandalos în prietenia lor. Iar colegii lor au ajuns să se obişnuiască. Acum, relaţia le părea tuturor absolut normală. Tuturor, cu excepţia lui Richard Sheridan, ale

cărui insinuări o făceau să se simtă foarte prost.

- A fost foarte bun, draga mea, spuse Hugh, aşezând tacâmul pe farfurie.

Jocelyne tresări şi ridică ochii spre el, realizând brusc faptul că abia scoseseră câteva cuvinte de un sfert de oră.

- Mă bucur că ţi-a plăcut, cu toate că nu mă prea pricep la bucătărie. Trebuie să recunosc însă că e mult mai frumos să găteşti pentru doi. Dar în entuziasmul meu, am cumpărat, cred, întrega piaţă! Nu voi reuşi să le mănânc singură. Va trebui să mai vii!

Se ridică şi începu să strângă farfuriile. El îi prinse mâna şi i-o strânse cu drag.

- Sunt foarte fericit de această invitaţie, Jocelyne şi o accept cu plăcere. Ca să fiu sincer, când am venit am avut impresia că nu mă aşteptai cu braţele deschise.

Jocelyne roşi, cu un aer vinovat.

- Eşti întotdeauna binevenit, Hugh, ştii foarte bine. Dar... în seara asta... eu... lucrurile nu au mers cum aş fi vrut...

- Nu trebuie să te laşi doborâtă de probleme.

Se gândi o clipă, apoi adăugă:

- Toate sunt bune şi frumoase. îl vom lăsa pe Richard Sheridan să spună ce are de zis. Ai să vezi că se va calma repede şi va fi din nou frumos la serviciu.

Jocelyne se îndreptă spre bucătărie, spunându-i:

- Niciodată până acum nu m-a acuzat vreun medic de incompetenţă!

Hugh o aşteptă să revină, aducând cupele de îngheţată cu fructe, acoperite de un munte de frişcă, şi reluă:

- Tehnic vorbind, Sheridan avea dreptate în ceea ce o priveşte pe doamna Tarrant. Ar fi trebuit să insistăm de la

bun început pentru declanşarea travaliului şi să n-o lăsăm aşa.

- Crezi că am greşit, nu-i aşa? îl înfruntă Jocelyne.

Hugh o privi cu o dragoste infinită în ochii lui gri, catifelaţi. în vocea lui nu se ghici nici cea mai mică intenţie de ceartă când îi spuse:

- Personal, nu am ce să-ţi reproşez. Poate că, în dorinţa noastră de a nu răni sentimentele acestei femei, am pierdut din vedere riscul posibil asupra sănătăţii ei. în sfârşit, bine că s-a terminat cu bine. Richard Sheridan a venit la timp, iar doamna Tarrant are un băieţel frumos şi voinic.

- Da, dar comandantul Sheridan nu vede lucrurile chiar aşa. Se pare că nu i-am fost pe plac chiar de la început. Iar acum încearcă să mă prindă cu vreo greşeală, e evident... Ah, e absolut de nesuportat, spuse ea cu un ton radical.

- Stai puţin, Jocelyne, se împotrivi Hugh, această intransigenţă nu-ţi e caracteristică. Băiatul ăsta e destul de simpatic şi, în plus, e un excelent profesionist. îi trebuie doar puţin timp să se adapteze.

Dar Jocelyne nu era hotărâtă să facă pace cu nou-venitul.

A doua zi, când o întâlni pe Monica Birch, aceasta o preveni că doctorul Sheridan nu sosise încă.

- E foarte multă lume care aşteaptă la consultaţia prenatală. A sunat şi a spus că va veni într-o jumătate de oră. Dosarele sunt pregătie pe cărucior.

Oftă adânc şi continuă:

- Nu înţeleg de ce toate femeile sunt moarte după el! Ce diferenţă e între el şi Monty!

Cu stomacul strâns de emoţie, Jocelyne o privi

îndepărtându-se. îşi zise că singura soluţie era să-l trateze pe doctorul Sheridan ca şi cum nici nu ar fi existat. Se va comporta politicos, dar nu va ceda niciodată în faţa lui.

Alăptarea de la ora şase începuse când medicul sosi în sfârşit, privind în jur dominator.

- îmi pare rău că am întârziat, domnişoară, spuse el privind-o ameninţător. Simţeam nevoia unei ceşti de ceai înainte de începerea vizitelor.

Jocelyne abia se abţinea să nu-i spună verde în faţă că momentul era cât se poate de prost pentru vizite, dar reuşi să se stăpânească şi zise cu un ton neutru:

- Este ora de alăptat.

- Da, ştiu. Este ora şase. Exact ca la Zoo. Vom arunca mamele copiilor sau invers?

Jocelyne nu-i aprecie gluma. Luă căruciorul şi plecă înainte. El o urmă, intrând în sala comună, şi începu să vorbească vesel cu tinerele mămici.

Cu un aer sever, ea îi întinse primul dosar şi se îndreptă către următorul pat, dându-i de înţeles astfel că asta era singura ei însărcinare.

Simţindu-se în elementul lui şi evident flatat de admiraţia tinerelor mame, el se mai calmă.

Când îi întinse al doilea dosar însă, el o lovi ca din greşeală peste mână. Dosarul căzu şi hârtiile se răspândiră pe jos.

Ea îl privi furioasă, dar doctorul Sheridan păru să n-o observe. Discuta în continuare cu doamna Tarrant, zâmbindu-i radios.

Gata să izbucnească, Jocelyne îşi calmă încă o dată nervii şi se aplecă, ridicând de pe jos foile. Le puse în ordine

şi le dădu din nou. Dar el îi ignoră gestul.

- Mai bine mi-aţi rezuma conţinutul fişelor, spuse el, întorcându-se brusc spre ea.

Înnebunită de furie, Jocelyne ar fi dat orice să-l poată ucide acolo, pe loc. Făcu un efort imens ca să nu explodeze.

- Dumneavoastră sunteţi doctorul care a asistat această naştere, îi aminti ea pe un ton sarcastic, înainte de a-i prezenta starea mamei şi a copilului.

Richard zâmbea, cu un aer impenetrabil. înghiţindu-şi cuvintele, Jocelyne îl privi în tăcere. Dar el porni mai departe, părând să nu bage în seamă atitudinea ei sfidătoare. Jocelyne fu nevoită să-l însoţească pe toată durata vizitei şi fu vizibil uşurată văzând că aceasta se apropie de sfârşit.

Când terminară, Jocelyne luă căruciorul şi se îndreptă spre birou. Observă cu uimire că Richard Sheridan o urma.

- Aş vrea să vorbim despre două cazuri care mă îngrijorează, îi explică el.

Jocelyne era gata să-i sugereze să se adreseze asistentei şefe. Dar îşi dădu seama că aşa ceva ar fi fost un gest copilăresc.

Richard intră în încăpere şi-i arătă cu degetul un dosar aflat pe masă. în timp ce ea se pregătea să-l ridice, el se întoarse spre uşă şi o închise cu zgomot.

Jocelyne tresări. Se pregătea să-i spună că uşa biroului rămâne întotdeauna deschisă, dar el nu-i lăsă timp.

- Şi acum, între noi doi, drăgălaşo! începu el, păşind încet către ea. Să ştii că nimeni nu mă poate trata în felul ăsta şi să scape... nevătămat. Nu permit nimănui... niciodată...

- Dar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, spuse ea cu un aer inocent, încercând să-şi ignore inima care bătea să-i spargă pieptul.

- Oooo... dar văd că sunteţi şi obraznică pe deasupra! Ştiu foarte bine că Monty vă adoră... e atât de îndrăgostit încât se expune ridicolului! Dar înţelegeţi o dată pentru totdeauna, domnişoară, că nu e şi cazul meu! Pe mine nu mă duceţi aşa uşor...

- Dar nu am..., începu ea, indignată.

- Lăsaţi-mă, vă rog, să vorbesc. Sunteţi supărată că v-am pus la îndoială competenţele... Desigur, Monty vă crede perfectă. E normal. Fără să vrea, devine subiectiv. Pentru că, nu-i aşa, să ai la vârsta lui şansa să umbli cu o fetişcană, nu e de ici, de colo!

- Viaţa mea personală nu vă priveşte, îi replică prompt Jocelyne. Ar fi trebuit să aveţi minimul bun-simţ să aşteptaţi o vreme, să vă obişnuiţi aici, cu noi, şi abia apoi să îndrăzniţi să emiteţi judecăţi de valoare atât de categorice. Dar întotdeauna aţi fost un tip orgolios...

- Ca să vezi! îi răspunse el imediat. Parcă nu vă mai aminteaţi de mine...

Jocelyne îl privi aproape cu ură şi replică:

- Mă tem că lăsaţi o amprentă foarte vizibilă pe oriunde treceţi.

- Mă simt flatat, răspunse Richard Sheridan.

înainte de a-şi da seama de intenţiile lui, Jocelyne îi simţi mâna strângându-i braţul. încercă să riposteze, dar Richard o luă în braţe şi o sărută apăsat, aproape violent. Se zbătu, dar, mult mai puternic, bărbatul reuşi s-o imobilizeze. Sărutul lui arzător se prelungi la nesfârşit...

- Poftim, draga mea, o adevărată... amprentă. îmi dau seama, după reacţia pe care o aveţi, că nu aţi mai fost niciodată sărutată aşa.

- Ieşiţi imediat din cameră! reuşi ea să articuleze. Am să... spun ceea ce aţi făcut... am să mă plâng de... asta, termină ea cu greu.

El îi susţinu curajos privirea, iar ea se simţea din ce în ce mai lipsită de voinţă. Era fascinată de privirea lui intensă, ca o pasăre de ochii şarpelui.

- Să vă plângeţi? Cui? Lui Monty? Aşa ceva m-ar mira să se întâmple.

- Lăsaţi-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu, îl rugă ea. Ar putea intra cineva în birou... peste noi...

- Acum cinci ani, Jocelyne, când s-a întâmplat ceva asemănător, nu-mi amintesc să fi fost foarte jenat... când aţi dat buzna acolo... Dumneavoastră aţi fost însă foarte ruşinată de ce aţi văzut... Nu vă trecea atunci prin minte că într-o bună zi rolurile se vor schimba...

- Sunteţi o fiinţă absolut odioasă! Sper totuşi că mă veţi lăsa... Dacă aveţi puţină decenţă, veţi...

- Decenţă? Hmm... să ne gândim puţin. în ce mă priveşte, pot să vă asigur că atunci când voi avea cincizeci de ani, am să-mi aleg o parteneră de vârsta mea. Sunteţi de râsul spitalului, toată lumea vede că povestea voastră de amor este indecentă.

- Cum puteţi vorbi aşa despre Hugh? ţipă ea.

Furioasă, ridică hotărâtă palma, dar el îi pară la timp lovitura.

- Dar nici nu vorbesc despre Monty, ci despre dumneavoastră, domnişoară Jocelyne. Sunt convins că aţi pus ochii pe el şi i-aţi făcut avansuri până când bietul om a

trebuit să cedeze. Şi când te gândeşti că ar putea să vă fie tată! Dumneavoastră sunteţi demnă de dispreţ!

- Terminaţi odată mascarada asta! strigă Jocelyne, exasperată.

în loc de răspuns însă, Richard se apropie de ea şi o sărută
din nou. Jocelyne era complet ameţită. Capul îi vâjâia, inima îi bătea cu putere... Aiurită, mânată de o dorinţă mai puternică decât voinţa care-i mai rămăsese, i se abandonă... Când el o lăsă în sfârşit din braţe, abia se mai ţinea pe picioare.

- Sper că nu veţi uita prea curând... amprenta pe care v-am lăsat-o! Data viitoare când Monty vă mai sărută părinteşte, sunt convins că-l veţi ruga să încerce şi altfel...

Jocelyne se lăsă fără vlagă într-un scaun, în timp ce el ieşi din birou, trântind uşa în urma lui.

Capitolul 3

Buzele Jocelynei era umflate şi o ardeau. Se simţea umilită, distrusă. Tinându-şi capul în mâini, încerca să respire, întrebându-se dacă nu cumva totul fusese un vis urât. Nu, ceea ce se întâmplase fusese real. Richard Sheridan îşi lăsase într- adevăr amprenta asupra ei. Şi chiar într-un mod cât se poate de concret. O victimă în plus, pe care o va trece în jurnalul lui de seducător... şi atât. Trebuie să fie foarte mândru de performanţa lui!

încerca să-şi ducă aminte chipul asistentei pe care o surprinsese în braţele lui acum cinci ani.

Trimisă să-l caute, Jocelyne deschisese timidă uşa biroului. Fusese atât de uimită de scena compromiţătoare care i se înfăţişa în faţa ochilor, încât rămăsese imobilizată pe loc, cu gura căscată. Richard Sheridan întorsese capul şi-i făcuse degajat semn să plece.

Era pe atunci atât de îndrăgostită de el, încât fugise înnebunită de acolo şi se ascunsese în vestiar ca să-şi plângă amărăciunea. El era îndrăgostit de altcineva... Plânsese mult, cu disperare...

Acum, îl putea judeca altfel. Richard Sheridan nu era decât un vulgar seducător. Acum cinci ani însă, gestul său îi dăduse o lovitură foarte dureroasă. Fusese geloasă. Ce prostie! Astăzi îşi dădea seama că fusese atât de absorbit de noua sa cucerire, încât pe ea nici n-o remarcase. îi dădea atât de puţină importanţă, încât nici măcar nu fusese ruşinat de faptul că ea, o asistentă tânără, îl surprinsese în flagrant cu femeia aia... cum o chema... parcă... Rosemary.

Ei bine, dacă avea de gând să se amuze puţin cu ea, se înşela amarnic. Nu mai voia să aibă de-a face cu un astfel de individ.

Se ridică şi zări dosarele de pe birou. Ah, da, voia parcă să-i vorbească despre două cazuri mai dificile...

Dar, privindu-le de aproape, îşi dădu seama că nu erau decât nişte fişe vechi, numai bune de clasat. Simţi cum păleşte la gândul că era probabil foarte încântat acum de felul în care reuşise s-o păcălească. Premeditase această mişcare, ştiind foarte bine că în timpul programului de alăptare tot personalul îngrijitor era ocupat.

îşi privi chipul în oglindă. Ochii ei bleu-turcoaz păreau mai albaştri pe fondul de roşeaţă... Şi mai puţin limpezi.

- Ce ai împotriva băieţilor de vârsta ta? o întrebase mama ei.

Cum o putea face să priceapă că îi ura? îi ura pur şi simplu. Pentru ei, a flirta era un hobby. Pentru ei, cuvântul dragoste nu avea nici un sens.

Hugh o iubea. Ea îl iubea. Şi nici mama ei, nici Richard nu puteau schimba asta.

îşi trecu gânditoare degetul peste buzele umflate apoi, ca să nu se mai gândească la ceea ce simţise cât se aflase în braţele lui Richard Sheridan, fugi spre bucătărie ca să bea un pahar cu apă.

Trecea ca de obicei de la un pat la altul, supraveghind alăptarea. în jur era linişte, dar în sufletul ei se născuse furtuna. De la îmbrăţişarea lui Richard rămăsese cu impresia că i se deschisese un nou orizont. Dintr-o dată, era mai conştientă de trupul ei, îşi simţea cu precizie formele trupului strânse în uniformă. Şi, o dată cu această acută percepţie a propriului corp, în ea se trezi o dorinţă răscolitoare intensă.

Femeile din salon o priveau cu uimire, înţelegând că era

tulburată. Doamna Arnold, mai bună observatoare, îi remarcă buzele umflate, sugerând şi un posibil motiv...

Jocelyne roşi din nou, fapt care stârni imediat veselia mamelor.

Se simţi cu adevărat uşurată când în sfârşit fu liberă să se întoarcă în birou. Copiii fuseseră schimbaţi şi dormeau.

îi fu foarte greu să se concentreze asupra raportului pe care-l avea de făcut. Cel mai mic zgomot, soneria telefonului, paşii ce se auzeau pe culoar o făceau să tresară din clipă în clipă. Când i se termină tura, era epuizată, golită.

Nu, nu putea spune că este dezamăgită că Richard nu se întorsese. Dimpotrivă. Era sătulă de sarcasmele lui. îl detesta. îl ura. Iubirea ridicolă de altădată era moartă, moartă pentru totdeauna, îşi repeta ea fără încetare, pedalând cu furie în drum spre casă.

Nici nu apucase bine să-şi lase bicicleta şi să intre în casă, când soneria telefonului răsună puternic în casa goală. Doamne, ce bine! Măcar de ar fi Hugh. El ştia s-o liniştească întotdeauna.

- A, tu eşti, mamă? spuse ea cu un ton dezamăgit, la auzul vocii atât de familiare.

- Te caut de vreo două zile. Pe unde tot umbli? întrebă doamna Boulie-Smythe, autoritară.

- Am fost la serviciu. Unde credeai?

- Toată ziua?

Jocelyne scoase un oftat exasperat.

- Nu. Am un program cu pauze, aşa că între timp mă duc la cumpărături, mă plimb... Asta mă scuteşte de turele lungi de douăsprezece ore.

- Sper că ai grijă de tine! Mi s-a părut că eşti cam obosită, ultima oară când ne-am văzut. în legătură cu întâlnirea asta cu Hugh... voiam să-ţi spun că weekendul viitor vom fi amândoi acasă. La drept vorbind, aveam şi noi nevoie de o pauză.

- E cam din scurt, răspunse Jocelyne, căutând să-şi ascundă iritarea, dar cred că putem aranja. Pe de altă parte, copiii lui Hugh sunt în vacanţă şi vor veni acasă o vreme. Nu ştiu dacă ai chef să ne primeşti pe toţi cinci...

Dintr-o dată, îi trecuse pofta de vizte.

- Dar va trebui, i-o tăie scurt mama ei. William zice că e de datoria noastră să-l primim pe viitorul tău soţ, de vreme ce asta ţi-ai pus în cap să devină...

- Mamă, căsătoria nu e o chestie pe care ţi-o bagi în cap, spuse ea indignată.

Doamna Boulie-Smythe pufni cu dispreţ.

- Exact, draga mea. Şi vei descoperi asta pe pielea ta foarte curând. Presupun că ţi s-a urcat la cap gradul lui de colonel! Doamna colonel! Ei, ce spui? Sună bine, nu? Dar, în sfârşit, să nu mă pripesc să judec. Cum spune şi William, cu cât am să insist mai mult, cu atât te vei încăpăţâna mai tare.

- Aici nu-i vorba de încăpăţânare, răspunse Jocelyne. Sunt majoră de ceva vreme, mamă, şi sunt perfect capabilă să iau singură o decizie care mă priveşte numai pe mine.

- Bine, bine, sper doar că îţi dai seama de importanţa acestui gest. în fine, am să mă străduiesc să fiu imparţială. Mărturisesc că reuşeşti să mă surprinzi.

în ciuda ironiei care se ghicea în vocea mamei, Jocelyne se stăpâni să replice. Odată stabilită întâlnirea, puse

uşurată receptorul în furcă.

în minte îi răsuna încă vocea ascuţită a mamei.

îşi făcu de lucru prin casă, încercând să-şi alunge din minte vizita care urma.

Hugh va face faţă, asta era sigur. Ştia să fie maleabil. Anii petrecuţi în marină, schimbările inevitabile de la un post la altul îl învăţaseră să se adapteze.

Dar de ce fusese atât de proastă încât să-i povestească mamei ei despre el? în fond, ar fi fost atât de simplu să se căsătorească şi abia apoi să-l prezinte familiei! Da, dar... Corect şi scrupulos cum era, Hugh nu ar fi acceptat niciodată aşa ceva.

Nu era vorba numai despre aprobarea familiei ei. La fel de important era ca cei trei copii ai lui Hugh s-o accepte în calitate de mamă vitregă. Şi apoi, trebuia să privească adevărul în faţă. în adâncul sufletului ei ştia că, în ciuda dragostei pe care el i-o purta, şi care era mai presus de orice îndoială, ea nu va reprezenta pentru Hugh decât „o altă soluţie“.

Cum putea ea lupta cu o femeie pe care nu o cunoscuse, o femeie pe care moartea prematură o idealizase în ochii soţului şi a copiilor ei? Dar copiii vor creşte şi vor pleca la casele lor... Cei ai lui Hugh, ai ei poate... dacă va avea...

Nu, adevărata problemă era să afle dacă îl iubea pe Hugh îndeajuns pentru a risca atâta pentru el. Era ca şi cum şi-ar fi jucat existenţa la ruletă. Era pregătită să facă toate sacrificiile necesare ca să-şi unească viaţa cu cea a unui bărbat cu douăzeci şi şase de ani mai mare? Acum două săptămâni, Jocelyne nu ar fi avut nici o îndoială în această

privinţă. Ar fi dărâmat munţii ca să poată fi împreună cu el.

Dar apoi a urmat reacţia descurajantă a mamei... care a obligat-o să se gândească la viitor cu ceva mai mult realism. Ar fi putut bineînţeles să nu ţină cont de părerea ei. Dar aceeaşi părere o avea şi Richard Sheridan. Acelaşi Richard pe care-l iubise atât de mult cândva. Richard era puţin mai mare ca ea. Richard lua în râs planul lor de căsătorie...

Nopţile următoare îi fu din ce în ce mai greu să adoarmă. Din ce în ce mai stresată, număra cu îngrijorare zilele rămase până la weekendul întâlnirii cu mama ei.

***

Sala comună era plină. Mai mulţi bebeluşi se aflau în secţia prematurilor. Pe scurt, avea mult de muncă. Dar asta îi convenea. Cel puţin în acest fel avea mintea ocupată, iar relaţiile cu medicii erau reduse la minimum.

Temerile ei începură să se ripisească. Acum era aproape bucuroasă la ideea că va putea în sfârşit să-i dovedească mamei cât de mult se înşelase în privinţa lui Hugh.

într-o dimineaţă, preluând schimbul, găsi pe toată lumea foarte agitată. Şi asta pentru că starea uneia dintre internate se agravase foarte mult spre zori. Trebuia să se procedeze fără întârziere la cezariană. Infirmiera de noapte se dusese în birou ca să întocmească raportul medical, aşa că Jocelyne o lăsă să-şi vadă de treabă şi se duse să facă ordine în sala de operaţie şi s-o pregătească pentru următoarea intervenţie.

îngrijitoarele deja începuseră munca, dar mai trebuia să verifice instrumentele şi să le trimită la sterilizare, să arunce haina şi masca utilizate de chirurg.

Intrând în vestiar, auzi apa curgând şi crezu că cineva uitase robinetul deschis.

Trase hotărâtă perdeaua de plastic de la duş. Dar chiar când întinse mâna spre robinet, un braţ bărbătesc plin de săpun o opri.

- Bună ziua, domnişoară, se auzi o voce gâjâită.

Era gata să se scuze şi să plece, când Richard Sheridan, gol puşcă, o trase spre el.

- De vreme ce vă aflaţi aici, fiţi drăguţă şi daţi-mi un prosop.

- Daţi-mi drumul! strigă ea, roşie la faţă. O să mă ud!

Enervată de faptul că deja i se udase uniforma, îi aruncă repede un prosop, fără să îndrăznească să-l privească.

Apoi, sperând că va scăpa numai cu atât, se îndreptă grăbită spre uşă. Abia apucă să facă un pas însă, că Richard Sheridan o prinse din urmă şi o forţă să se întoarcă. Din fericire, îşi legase prosopul în jurul mijlocului.

- Iată ce numesc eu muncă în echipă, o ironiză el. O adevărată comuniune... de idei. Un fel de telepatie, aş îndrăzni să spun. Aţi ghicit că aveam nevoie de dumneavoastră şi aţi venit într-un suflet să-mi daţi o mână de ajutor. Dar... din păcate, aţi venit îmbrăcată! Am fi putut să ne distrăm foarte bine împreună.

- Cu riscul de a fi prinşi şi daţi imediat afară din spital! replică ea, ridicându-şi ochii din pământ.

- Dar de ce? Doar muncim, nu? Trebuie să încep consultările în mai puţin de o jumătate de oră. Aşa că se presupune că v-am chemat aici ca să vă ofer toate informaţiile necesare cu privire la ultima internare făcută azi...

- Sunt convinsă că aceleaşi informaţii preţioase le pot

obţine şi de la infirmiera de noapte.

- Aveţi dreptate. în fond, în ce mă priveşte, am ieşit din tură. De ce mi-aş mai pierde timpul vorbind despre slujbă? Dar aţi venit cam devreme azi la serviciu, nu?

- Da. în caz că nu aţi observat, clinica este plină. Şi Monica Birch este în concediu.

- Dar şi dumneavoastră aveţi treabă. Trebuie să vă pregătiţi pentru un weekend plin.

Tăcu o clipă şi o privi cu un aer ironic.

- Şi? Cred că asta nu vă priveşte pe dumneavoastră! Richard Sheridan îşi îndepărtă picioarele şi se aplecă peste chipul ei. Picăturile de apă curgeau din părul lui negru, în dezordine, şi-i curgeau pe umeri şi pe pieptul puternic.

- Ba da, îngeraş! Mă priveşte. De ce? Pentru că vă acoperiţi de ridicol insistând cu relaţia asta... nepotrivită. Fiţi sinceră! Nu puteţi iubi cu adevărat cu bărbat de vârsta lui Monty. Weekendul ăsta ce va reprezenta? Un examen? O probă?

- Sunteţi un tip infect! replică ea nervoasă. Viaţa mea mă priveşte pe mine şi numai pe mine!

- Şi ca să dovediţi asta, sunteţi gata s-o distrugeţi. Ce s-a întâmplat cu tânăra infirmieră cu ochii fermecători şi candizi? Haideţi, nu mă păcăliţi, nimeni nu se schimbă atât de repede! Pe vremuri aveaţi o slăbiciune pentru mine, nu? Credeţi că nu am observat? Ştiu că pe atunci aveam altfel de interese, dar...

- Eraţi prea preocupat de propria persoană ca să remarcaţi o elevă, îl întrerupse Jocelyne.

- Dar asta nu m-a împiedicat să ghicesc că eraţi îndrăgostită nebuneşte de mine, răspunse el cu o voce caldă.

- Nu vă mai minţiţi singur. Nu a fost decât o pasiune trecătoare, replică ea.

El o prinse de bărbie, obligând-o să-l privească în ochi. Sub privirea lui pasională, arzătoare, învăluitoare, ea simţi cum genunchii i se înmoaie brusc.

O picătură de apă îi intră în ochi bărbatului. Scutură capul, clipi din ochi şi, fără nici o jenă, îşi desfăcu prosopul de la mijloc şi începu să-şi şteargă energic părul. Discretă, Jocelyne vru să se retragă, dar el o prinse de umăr.

- Sunteţi chiar atât de blazată încât vederea unui trup gol nu vă mai impresionează? Sau vă prefaceţi? Eu cred că ceva din pasiunea de altădată mai e încă vie.

- Ah! Luaţi mâna de pe mine! şuieră ea printre dinţi.

El începu să râdă în hohote.

- Monty nu riscă să vă facă să roşiţi! în fine, sper că veţi fi mulţumită de weekendul pe care-l veţi petrece împreună. Dar vă previn, Jocelyne, nu am să mă opresc aici. Nu am să permit să se realizeze căsătoria asta. Nu am să vă las. E păcat că destinul ne-a despărţit atunci... Dar sunt convins că nimeni nu v-a mai făcut să vă bată inima... aşa ca mine.

- Dar... sunteţi... absolut... se bâlbâi ea, căutându-şi în zadar cuvintele.

- Am să vă fac să renunţaţi la planurile pe care le aveţi, ameninţă el. Şi am să vă aduc înapoi la mine. Când voi termina cu dumneavoastră, veţi fi mai îndrăgotită ca niciodată. Dar nu de bătrânul Monty, ci de mine, mă auziţi? E timpul să vedeţi lucrurile aşa cum sunt, să nu mai visaţi cu ochii deschişi. Monty este probabil soţul perfect şi tatăl ideal, dar sunt sigur că o fată ca dumneavoastră merită să fie iubită altfel... cu pasiune. Cu mine, vă veţi da seama

repede de ceea ce vă lipseşte.

- Vă faceţi iluzii! ţipă Jocelyne, în culmea exasperării. Vă credeţi un dar ceresc, un om al destinului, un bărbat ideal? Am fost cândva destul de proastă ca să cred pentru o clipă că vă iubesc. Nu voiam să dau crezare zvonurilor răutăcioase care circulau pe seama dumneavoastră. Dar acum toate astea îmi apar într-o lumină nouă. Vreţi să ştiţi ce cred despre dumneavoastră? Cred că nu sunteţi decât un seducător de doi bani. Nu vă pot suferi. Şi v-aş fi foarte recunoscătoare dacă m-aţi lăsa în pace şi v-aţi îndrepta atenţia spre altcineva.

Drept răspuns, Richard îşi zvârli prosopul pe umăr, o strânse pe Jocelyne la piept şi o sărută cu pasiune. O ameţeală plăcută o cuprinse deodată. Răvăşită de ceea ce simţea, încetă să se mai zbată şi-i răspunse fără voie la sărut, agăţându-se de el ca o înecată.

Dintr-o dată, el îi dădu drumul. Clătinându-se, ea se îndreptă spre uşă.

Cu un hohot ironic, el aruncă prosopul în direcţia ei.

- Nu e rău pentru o primă lecţie, draga mea! Mai aveţi de învăţat, dar... Şi apoi, sunt un tip onest. Vreau să-i las şanse şi rivalului meu. Poate altă dată vom relua lecţiile şi am să vă arăt câteva lucruri... foarte utile. Pentru azi, ajunge. între timp, ar fi mai bine să vă daţi seama că nu-l iubiţi pe Monty decât în mintea dumneavoastră. E un tip şic, toată lumea recunoaşte asta, dar cred că s-a lăsat păcălit de aşa-zisa dumneavoastră pasiune şi nu-şi dă seama că nu vedeţi în el decât un tată.
Gândiţi-vă la viitor, Jocelyne. Când veţi avea cincizeci de ani, el o să fie un bătrânel. Atât vă spun. Mai devreme sau

mai târziu, până şi Monty va trebui să înfrunte adevărul. Să dea Dumnezeu să se întâmple cât mai repede.

Jocelyne trânti uşa în urma ei.

Ia te uită cine ajunsese să-i dea lecţii! Ce ironie! în inima ei nu mai exista loc pentru altcineva, şi el... îşi pusese în cap s-o despartă de singurul om care însemna totul pentru ea. Dur, plin de cruzime... avea un tupeu fantastic!

Cu faţa roşie de furie, se grăbi către sala de naşteri şi se apucă să verifice compresele şi să le aranjeze pe cărucior, bombănind fără încetare:

- Bruta! Măgarul! Golanul!...

- Crezi că un astfel de vocabular te ajută?

Jocelyne era atât de absorbită de propria ei nervozitate, încât nici nu auzi zgomotul de paşi. Ridică privirea şi-l zări pe Hugh.

- Bună ziua, domnişoară, continuă el pe un ton cald. Se vede că azi ne-am trezit cu faţa la pernă.

Ea oftă adânc şi continuă să pregătească medicamentele.

- Nu... totul a mers bine... până am ajuns aici, răspunse ea cu o voce surdă. Jur că am să-l ucid pe doctorul Sheridan cu mâna mea...

- Vă aştept cu o deosebită plăcere să vă îndepliniţi promisiunea, domnişoară, o întrerupse o voce gravă.

Jocelyne întoarse capul. Cu un zâmbet ironic pe chip, Richard Sheridan îşi făcuse apariţia în sală, înnodându-şi cravata.

Hugh îi privi cu atenţie câteva secunde bune, apoi începu să râdă din toată inima. La început un pic surprinsă, Jocelyne realiză până la urmă că, în ciuda diferenţei de

vârstă şi de personalitate dintre ei, şeful îl plăcea pe medicul cel tânăr.

- Credeţi că sunteţi în stare să ţineţi piept instinctelor criminale ale personalului, Sheridan?

Jocelyne îi privi pe cei doi şi-şi dădu seama că între ei se formase o oarecare complicitate.

- Domnul meu, această tânără era până la venirea dumneavoastră în spital o angajată model, continuă Hugh cu umor. Acum, s-a transformat într-o fiinţă imposibilă.

Richard Sheridan nu răspunse imediat. Cu răsuflarea tăiată, Jocelyne îi întoarse spatele. Oare ce avea să răspundă ticălosul?

- Dar care femeie nu e, domnule? Cu puţin curaj însă, dresajul dă întotdeauna rezultate.

- Suntem într-un spital, răspunse Hugh cu o voce scăzută, nu la circ.

După aceste cuvinte, cei doi se îndepărtară ca la un semn. Jocelyne îl auzi pe Richard vorbind despre cazul doamnei Thomas, pacienta pe care tocmai o operase.

Când Hugh se duse s-o viziteze pe aceasta din urmă în salonul cel mic unde stătuse singură în primele zile, Jocelyne se afla deja acolo, alături de un grup de studenţi. Ascultau cu toţii ce spunea Richard Sheridan despre acest caz. Trebuia să recunoască faptul că era uimită de comentariile lui - foarte detaliate, şi foarte pertinente - şi de cunoştinţele lui vaste. Atitudinea lui dispreţuitoare la adresa ei şi imensul lui orgoliu nu o puteau face să treacă peste competenţa lui profesională. Pasionat de domeniul pe care şi-l alesese, doctorul Sheridan era cu adevărat un nume în specialitatea lui. Era normal ca Hugh să-l aprecieze

şi să aibă cu el excelente relaţii de muncă.

Această atitudine îi făcea Jocelynei situaţia destul de dificilă. în felul ăsta, îi era aproape imposibil să se mai confeseze lui Hugh. Nu-i putea spune că Richard considera căsătoria lor o poveste fără sens şi că avea de gând să se opună cu toată forţa realizării ei.

în orice caz, trebuia să se descurce în situaţia asta cum putea mai bine. Cât timp Richard Sheridan fusese doar o amintire îndepărtată, o umbră din trecut, Jocelyne era fericită la ideea căsătoriei cu Hugh Montrose. Era un tip răbdător, tolerant şi mai ales bun, foarte bun. Ce mai putea să-şi dorească de la un bărbat?

Faptul că personalul din spital găsea ridicolă prietenia lor era fals. Monty era iubit şi respectat de toată lumea, iar Jocelyne la rândul ei era foarte populară. Prietenii se bucurau pentru fericirea lor.

Jocelyne era conştientă că asistentele mai vârstnice şi chiar una sau două doamne doctor o invidiau puţin, dar nu-i păsa. Esenţialul era ca dragostea lor să fie destul de profundă, de puternică pentru a dura veşnic.

într-un anumit sens, Richard nu se înşela în legătură cu sfârşitul de săptămână ce avea să vină. Era într-adevăr vorba despre o probă. Dar ea nu dădea acestui termen semnificaţia la care se gândea el.

Slavă Domnului, munca reuşi s-o distragă suficient pentru a-i schimba cursul gândurilor.

Seara se duse să-i ia din nou temperatura doamnei Thomas şi observă că femeia avea febră.

- Cum vă simţiţi? întrebă ea, luându-i pulsul şi

remarcându-i obrajii îmbujoraţi.

Femeia avea patruzeci de ani, dar părea chiar mai în vârstă. Naşterea fusese grea, mai ales că era primul copil...

- Obosită. Doar puţin..., articulă ea cu o voce scăzută.

Jocelyne observă că buzele femeii tremurau.

- Vreţi să vă dau ceva ca să puteţi dormi? întrebă ea amabilă. Aţi trecut printr-o încercare grea. Dar veţi vedea că mâine vă veţi simţi mai bine.

Doamna Thomas zâmbi cu greutate şi clătină din cap în semn de refuz.

- Bine, zise infirmiera, dar dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi oricând. Cineva se va afla aici toată noaptea.

Jocelyne căzu pe gânduri. Din câte ştia, domnul Thomas nu venise încă să-şi viziteze soţia. Şi totuşi, în Marină nu se zgârcea nimeni cu acordarea permisiilor în astfel de cazuri.

- Bănuiesc că soţul dumneavoastră va avea în curând o permisie, nu? întrebă ea, aranjând cuvertura şi verificând dintr-o privire dacă încăperea era în ordine.

- Probabil, răspunse doamna Thomas, încurcată.

Femeia închise ochii, iar Jocelyne pricepu că voia să fie lăsată singură.

- Bun, eu vă spun noapte bună. Pe mâine, zise ea, închizând uşa.

Dar, înainte de plecare, era hotărâtă să discute cu infirmiera de noapte despre cazul doamnei Thomas.

- Am văzut că doamnei Thomas i-a crescut temperatura, explică ea. Din câte se pare, nu prea are chef de vorbă şi nici nu vrea să ia nimic ca să doarmă. Am impresia că tot ce vrea este să fie singură... să plângă în voie. îmi dau seama că a născut greu. Dar după observaţiile doctorului

Sheridan nu a apărut nici o complicaţie.

- Atunci? Mi se pare că e puţin cam devreme să vorbim despre o depresie postnatală, spuse gânditoare Fay Royston.

- După părerea mea, e vorba despre o problemă personală, dar nu sunt sigură. în fine, m-am gândit că e mai bine să te pun în gardă.

Jocelyne se schimbă şi se pregăti de plecare.

La ora asta, coridoarele era aproape goale. Era linişte.

Lifturile se opreau la fiecare etaj, luând ultimii vizitatori.

Jocelyne ajunse la parter şi aşteptă să iasă cei veniţi în vizită. Abia trecută de uşă, infirmiera fu strigată. Se opri, uimită. Era Richard.

- Ah, Jocelyne, spuse acesta, trăgând-o într-un colţ mai retras. Am un mesaj pentru dumneavoastră. De la Monty...

Jocelyne îl privi cu îndoială, aşteptând să-i zărească în ochi obişnuita lucire ironică. Nimic. Richard Sheridan era cât se poate de serios.

- A fost chemat de urgenţă, continuă Richard, punându-i mâna pe braţ şi încercând s-o liniştească. O să vă sune înainte să plecaţi în weekend.

- Dar ce s-a întâmplat? întrebă Jocelyne, neliniştită.

- Se pare că fiul lui a păţit un accident.

- Grav?

Richard ridică din umeri.

- Chiar dacă i s-ar fi spus că nu e nimic grav, Monty nu ar fi crezut. A vrut să se ducă acolo să se convingă singur de gravitatea situaţiei. îmi pare rău... Se pare că weekendul s-a dus pe apa sâmbetei...

- Probabil! Dar... de ce...?

De ce Hugh nu a anunţat-o chiar el? Probabil că se mai

afla încă în spital când i s-a dat vestea. Dar pentru că nu voia să-i arate lui Richard că era supărată, îşi lăsă propoziţia neterminată.

- S-a întâmplat acum ceva timp, reluă el, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Şi a plecat imediat, evitând să vă spună chiar atunci, ca să nu vă neliniştească. Cred că preferă să vă sune acasă, după ce va şti cu siguranţă ce s-a întâmplat. Iar eu nu am apucat să vă spun până acum pentru că am avut un caz grav. Un accident de circulaţie. Din păcate, nu am putut salva copilul.

Fără un cuvânt, Jocelyne se îndepărtă. Richard se luă după ea.

- Când trebuia să plecaţi la mama dumneavoastră?

- Vineri după-amiază. Hugh trebuia să ia copiii de joi seara şi să se întoarcă vineri dimineaţă... m-ar fi luat de aici, de la spital. Ar mai fi timp...

- Sigur, spuse Richard, strângându-i mâna încurajator. Nu vă faceţi griji, vă va suna...

Bucuroasă că venise cu maşina, nu pe bicicletă, Jocelyne se îndreptă către parcare.

Ajunse acasă în câteva minute şi avu grijă să-şi aducă aproape telefonul, sigură că Hugh o va suna dintr-o clipă într-alta. Dar aparatul rămase mut. Poate că ăsta era un semn bun, îşi zise ea cu speranţă. Dacă accidentul ar fi fost grav, Hugh ar fi anunţat-o fără întârziere.

Timpul trecea, iar starea ei de spirit se înrăutăţea cu fiecare clipă. De ce Hugh nu făcuse minimul efort de a o căuta cât era încă în spital? El trebuia s-o anunţe despre accident, nu Richard...

De ce naiba s-a gândit să-i încredinţeze acest mesaj

tocmai lui? Dacă weekendul lor avea să fie distrus, acest individ va fi primul care se va bucura.

Dar, din câte îşi dădea seama, Richard fusese sincer impresionat de ceea ce se întâmplase. Se mulţumise să transmită mesajul, fără să strecoare nici o remarcă ironică... Se purtase foarte drăguţ, trebuia să recunoască.

Iată că supărarea o transformase într-o fiinţă meschină. Dacă era sinceră cu sine, trebuia să nu ocolească unul dintre cele mai importante aspecte ale problemei. Doar ştia foarte bine că ea una nu era deloc bucuroasă la gândul întâlnirii cu mama sa. Aşa că... nu trebuia să mai arunce vina asupra lui Hugh.

Dar Hugh însuşi ţinea să-i cunoască părinţii. Şi, de vreme ce asta era dorinţa lui, se grăbise să stabilească întâlnirea cât mai repede. Dumnezeu ştie când aveau să mai găsească o altă ocazie... Şi apoi, mama ei va considera această amânare ca pe un adevărat afront...

îşi prepară un ceai şi se pregăti de culcare, luând telefonul în dormitor. Dar telefonul nu sună nici în acea noapte.

Capitolul 4

A doua zi, cu moralul la pământ, plecă pe bicicletă spre spital. Dormise puţin, era obosită şi nervoasă. Orice ar fi fost, se gândi ea, Hugh ar fi trebuit să sune. îşi făcea griji pentru micuţul Mark... şi apoi se întreba dacă mai puteau merge la mama ei, aşa cum stabiliseră. Dacă nu, trebuia s-o anunţe din timp... şi atunci se va ivi ocazia pentru o altă lecţie de morală... Numai gândindu-se la ce o aştepta, Jocelyne simţea cum i se ridică sângele la cap.

Imediat după sosira ei, în spital sosi o nouă viitoare mămică. Jocelyne fu ocupată cu această naştere care, din fericire, decurse normal. La întoarcerea în birou, se aşeză ca să semnaleze în fişă febra persistentă a doamnei Thomas. Chiar atunci sosi şi Richard, gata de vizite.

- Bună ziua, domnişoară, o salută el cu un zâmbet amabil. Nici o veste? se interesă el, discret.

- Păi... ba da... doamna Thomas are în continuare temperatură. Mai devreme a mai fost o naştere... aşa că abia am avut timp să mă ocup de celelalte mame.

- Vă faceţi că nu pricepeţi, continuă el. Nu am aflat nimic despre doctorul Montrose. Pe dumneavoastră v-a sunat?

- Nu încă, răspunse Jocelyne cu o voce neutră.

- Nici o veste de la bărbatul vieţii... hm... Nu mai fiţi supărată, o să vă sune... Poate chiar astăzi... Şi acum, ce-i cu doamna Thomas? Accesul de febră vă neliniştеşte?

- Da, zise Jocelyne. Pare foarte tulburată.

- Dar e ceva foarte normal, după toate prin câte a trecut. A fost o intervenţie foarte grea. Puneţi-vă în locul ei şi, dacă-mi permiteţi să vă dau un sfat, încercaţi să nu vă

mai descărcaţi pe alţii doar pentru că doctorul Montrose nu v-a sunat.

Cum putea fi atât de crud? îşi bătea pur şi simplu joc de ea. Era cât pe ce să-i replice dur, spunându-i că ironia de dragul ironiei nu e un semn de mare inteligenţă. Dar se calmă şi îl urmă în tăcere.

- Cum ne mai simţim în dimineaţa asta? întrebă el vesel, când ajunse în salon.

Pacienta îi răspunse la fel de bine dispusă.

Văzând-o atât de vioaie, Jocelyne se gândi că s-a înşelat în privinţa stării ei. Richard o examina, vorbind fără încetare, glumind...

- Soţul dumneavoastră şi-a luat permisie?

- încă nu, răspunse scurt doamna Thomas.

Richard se duse la fereastră şi dădu la o parte perdeaua ca să intre lumina, apoi aruncă o privire nemulţumită în jur.

- Nu aveţi flori aici... şi asta se vede... e mai mohorât, observă el, privind-o pe Jocelyne cu reproş. Dar domnişoara va avea grijă să vă înveselească „domiciliul“. Am putea să-i dăm impresia domnului Thomas că are un rival! Ce spuneţi?

Un zâmbet palid lumină chipul bolnavei.

Richard se uită în dosar şi i se adresă doamnei Thomas cu bucurie în glas:

- Cred că vă putem muta deja în sala comună... ia să vedem...

- Aş prefera să rămân aici.

- Da? se miră Richard. Nu vă simţiţi singură aici?

- într-un spital nu poţi fi niciodată singur. Uşa este mereu deschisă, personalul intră şi iese... Dar îmi place, am mai multă linişte.

- De acord. Pentru moment, puteţi rămâne aici. Dar când vă veţi înzdrăveni, probabil că veţi fi bucuroasă să staţi la o şuetă cu celelalte mămici.

Jocelyne observă din nou un tremur uşor al buzelor femeii. Dar Richard nu băgă de seamă. îi întinse grăbit dosarul şi părăsi încăperea.

O aşteptă pe culoar. Ea îl văzu, dar îl ignoră. Aşeză dosarul pe cărucior şi începu să-l împingă către sala comună.

- Nu am observat nici un motiv de îngrijorare în privinţa doamnei Thomas. Mai bine vă îngrijiţi puţin de camera ei. Trebuie să aibă flori, cărţi... asta ar putea să-i mai ridice moralul. Nu mai rămâne decât să sperăm că va sosi cât de curând şi soţul... O vom lăsa în camera ei până atunci. Asta dacă nu avem nevoie de ea între timp.

- Şi totuşi, doamna Thomas are un motiv de îngrijorare. Dar nu îmi dau seama despre ce este vorba.

- Haideţi, grijile dumneavoastră nu trebuie să se răsfrângă asupra altora. Monty vă va suna chiar azi, aşa că liniştiţi-vă.

- Dacă Mark nu are nimic grav, răspunse ea prefăcându-se mai liniştită decât era în realitate, se va întoarce mâine, aşa cum am stabilit.

Richard zâmbi cinic. Nu era omul care să se lase păcălit de această aparentă siguranţă de sine. Se aşeză în faţa Jocelynei şi o opri, obligând-o să-l privească.

- Monty o fi uitat cum să se poarte cu o fată... cu aşa o fiinţă gingaşă şi sentimentală... Ah, câte pot citi în ochii ăştia albaştri şi adânci...

- Mă îndoiesc! răspunse ea sec.

- Dacă am avea un moment la dispoziţie, aş putea să vă dovedesc...

Dar ea nu-l mai asculta. Cu obrajii în flăcări, nervoasă, dar şi cuprinsă de o emoţie pe care nu voia s-o recunoască, împinse cu furie căruciorul spre sala comună.

Cu nervii întinşi la maximum, aştepta fără încetare telefonul lui Hugh. Ştia foarte bine că o găseşte la spital până la ora două şi apoi între şase şi zece. Dar poate că, din discreţie, va aştepta să ajungă acasă şi abia apoi o va suna.

între două şi şase stătu acasă, aşteptând. Dar telefonul nu suna, iar ea nu avea curajul să-şi facă bagajul înainte de a afla veşti de la el. Se gândise să-i cumpere mamei un ghiveci cu flori, dar nu putea părăsi nici o clipă apartamentul. Dacă Hugh suna chiar atunci?

Ce să facă? se întreba ea, plimbându-se fără încetare dintr-o cameră într-alta. Să-şi anunţe mama? De mai multe ori, fu gata s-o facă, dar se răzgândi în ultima clipă, sigură că Hugh va suna.

Timpul trecu şi se făcu ora de plecare la spital. Se hotărî să meargă pe bicicletă. în cazul în care Hugh va veni s-o ia, îşi va lăsa bicicleta în parcare şi vor pleca împreună cu maşina lui.

Alăptarea de la ora şase începuse deja când Jocelyne sosi, cu câteva minute întârziere.

- I s-a dus copilul doamnei Thomas? îşi întrebă ea colega.

- Nu, mi s-a părut că dormea când am intrat în cameră. Nu am vrut s-o deranjez. Ştii, copilul nu a fost încă pus niciodată la sân, aşa că e ceva mai dificil...

- A primit vreo vizită?

- Nu. Dar am văzut că i-a venit o telegramă.

- Da?

- Da, probabil de felicitare. Cred că e de la soţul ei. M-am gândit că vrei să te ocupi tu personal de asta, aşa că nu m-am amestecat.

- Ai dreptate. Mă duc la ea chiar acum.

- Bună ziua, doamnă, spuse Jocelyne, intrând în cameră. Vă aduc copilaşul?

Nu obţinu nici un răspuns, aşa că se apropie de pat şi observă că femeia plângea cu suspine.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nu vă simţiţi bine? Nu... Atunci? Spuneţi-mi ce vă supără.

Doamna Thomas se întoarse cu spatele, iar telegrama îi căzu din mână. Jocelyne o luă de pe jos, o desfăcu şi o citi.

- Dar aici sunt numai veşti bune... ar trebui să fiţi mai veselă. Nu cred că vreţi ca soţul dumneavoastră să vă vadă aşa. Probabil că e foarte încântat că-şi va vedea în sfârşit copilul.

- Nu, nu, domnişoară, suspină doamna Thomas, agăţându-se de braţul fetei. Nu-l lăsaţi să intre, vă implor.

- Dar ce de? întrebă Jocelyne, surprinsă.

- Speram că nu va obţine permisia atât de curând. Tre... trebuia să divorţăm... Nu vreau să-l văd şi nu vreau să vadă copilul. E capabil să mi-l ia.

- Nu cred că ar fi în stare de aşa ceva...

- Nu-l cunoaşteţi. Deja m-a ameninţat. Vrea să ne împăcăm. Dar, domnişoară, am avut o viaţă atât de grea... nu am curajul să mă întorc la el.

Infirmiera luă un şerveţel umed, îi şterse ochii înroşiţi şi

umflaţi şi-i aranjă părul.

- De ce nu mi-aţi spus mai devreme toate astea? Am fi putut să vă sfătuim, să vă ajutăm. Aşa...

- Dar puteţi să nu-l lăsaţi să intre.

- Staţi liniştită, ora de vizite a trecut. De obicei, suntem înţelegători cu soţii care vin în permisie, dar în acest caz, nici nu se pune problema... De asta vreţi să rămâneţi în camera asta?

- Şi din cauza asta. Voiam să evit un scandal în sala comună. Aveţi grijă, domnişoară, e o persoană dificilă.

- Nu vă faceţi griji. Ne vom descurca... Acum, trebuie să plec. Am să vă trimit o ceaşcă de ceai înainte de a vă aduce bebeluşul.

Jocelyne plecă să caute o îngrijitoare. Era la rândul ei foarte tulburată de ceea ce auzise.

După ce verifică dacă afişul cu „vizitele interzise“ se pusese la uşă, plecă să avertizeze personalul de serviciu. Sub nici o formă nu trebuia să i se permită domnului Thomas să treacă de uşa biroului.

Era deja prea târziu ca să mai ia legătura cu cei de la serviciul social al Marinei. Dar avea să lase instrucţiuni stricte ca cineva să se ocupe de asta la prima oră a doua zi dimineaţă.

O dată ce-şi primi copilul în braţe, doamna Thomas păru să-şi uite toate temerile.

- Mă bucur că v-aţi hotărât să-l alăptaţi, spuse Jocelyne, verificând dacă băieţelul stă cum trebuie la sân. E cel mai bine aşa. Şi pentru copil, şi pentru dumneavoastră. îi asigură un bun start în viaţă şi creează între mamă şi copil o legătură afectivă foarte puternică.

Ochii doamnei Thomas se umplură de lacrimi, dar se strădui să zâmbească:

- Amândoi avem nevoie de asta, suspină ea.

- Bine, zise Jocelyne, vă las să faceţi cunoştinţă. Asta e cel mai important. Ne vom gândi mai târziu ce vom face în privinţa tatălui. Până atunci, încercaţi să vă concentraţi asupra copilaşului.

în ceea ce o privea însă, Jocelyne nu era deloc liniştită. Dacă soţul apărea în timpul orelor de vizită, nu va fi uşor să i se explice faptul că soţia lui refuza să-l vadă.

încercă să-l prevină pe doctor Sheridan. Nu ca să-i dovedească faptul că intuiţia ei fusese exactă, ci ca să-i prescrie femeii un sedativ uşor. I se răspunse că Richard Sheridan lua masa, aşa că renunţă să-l mai deranjeze.

De ce oare îl proteja? se întrebă. Doar el fusese cel care o acuzase de incompetenţă. Nu-i promisese atunci că va avea grijă să-l cheme oricând la datorie, fie că era sau nu de gardă? Da, dar acum nu era vorba despre o naştere. Doamne, era absolut îngrozitoare! Şi toate astea din pricina unui telefon care se încăpăţâna să nu sune!

Ce putea face? Să aştepte... Nu avea adresa surorii lui Hugh, deci nu ştia unde să-l caute. Dar ce se întâmplase oare cu el? Nu era genul care să fie atât de neglijent. Trebuia să-şi dea seama că îşi face şi ea griji pentru Mark. Ca să nu mai pună la socoteală faptul că trebuia să plece la mama ei...

Oftă. Aşteptarea, incertitudinea îi puneau nervii la grea încercare. Şi ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, iată că apăruse şi problema doamnei Thomas. Din fericire, ora de vizite se scursese fără incidente. Când văzu că pleacă şi

ultimul vizitator, Jocelyne îşi reluă munca obişnuită.

Dar rămase cu toate simţurile în alertă, la pândă. Se uita mereu la ceas, rugându-se ca timpul să treacă mai repede, şi aştepta cu sufletul la gură telefonul lui Hugh. Când ajunse în sfârşit la momentul raportului, se simţea la capătul puterilor.

Hugh nu sunase. Ce putea să însemne asta? Că Mark era grav bolnav? Sau că Hugh fusese prea ocupat ca să se mai gândească la tot ce lăsase în urmă? Spitalul, copiii, pacientele, pe ea...

Se simţea jignită. Weekendul începea prost... Şi-l va petrece probabil într-o singurătate deprimantă. Iar ceea ce o enerva cel mai tare era că trebuia să-şi sune mama ca să-i explice de ce nu vor ajunge. După cum o ştia, se va supăra cu siguranţă şi nu va scăpa ocazia să insinueze că viitorul ei ginere ţinea mai mult la copiii săi decât la ea. Ce plăcere!

Era aproape zece când auzi liftul oprindu-se la etajul ei. Aruncă o privire la ceas şi zâmbi. Fay Royston sosise şi ea o dată la timp!

Ieşi pe hol, cu gând s-o întâmpine, dar în locul aşteptatei colege zări un bărbat bine făcut îmbrăcat în uniformă. Chipul lui frumos era umbrit de o expresie de duritate.

- Aş vrea s-o văd pe doamna Thomas, zise el scurt, pe un ton care nu-ţi lăsa replică.

- Regret, domnule, dar ora de vizite a trecut de mult şi... Dar cine sunteţi?

- Soţul. Mi s-a spus că pot s-o văd câteva minute, chiar dacă e târziu.

Părea un tip dintr-o bucată.

- Nu ştiu cine v-a spus, domnule, dar la această oră este imposibil. Copiii trebuie hrăniţi...

- Ştiu că soţia mea a avut probleme la naştere. Vreau s-o văd imediat. Şi să-mi văd copilul. Probabil că stă singură în cameră, aşa că nu va fi foarte dificil. Dar, din câte o cunosc, v-a cerut să nu mă lăsaţi să intru. Nu-i nimic, nu vă deranjaţi, am s-o găsesc singur.

- Vă atrag atenţia că vă aflaţi într-un spital, domnule, aşa că... Mamele nu trebuie deranjate sub nici o formă. Vă rog să plecaţi.

- Nici nu mă gândesc. Cine răspunde de secţia asta?

- Eu.

- Nu există nici un medic?

- Nu e de gardă şi nu vine decât în cazuri de urgenţă. Vă amintesc încă o dată că este ora zece...

- Vreau să-mi văd soţia.

Bărbatul devenise alb de furie. Jocelyne îşi spuse că era recomandabil să cheme pe cineva în ajutor. Nu-l putea lăsa să tulbure liniştea întregii maternităţi.

- O să încerc să aflu dacă doctorul Sheridan se mai află încă aici. El a fost cel care v-a operat soţia. Până atunci, am să vă conduc în sala de aşteptare. Dacă nu-l găsesc, va trebui să reveniţi mâine.

- Duceţi-vă, spuse el cu hotărâre, dar eu nu mă mişc de aici.

Jocelyne îl conduse într-o cameră retrasă.

- Doriţi să beţi ceva? îl întrebă ea, amabilă.

- Vă rog să aduceţi doctorul. Asta e tot ce vreau.

îngrijorată, Jocelyne se întoarse la birou. Şi Fay asta

care întârzia mereu!

îl sună pe Sheridan şi, cu toată tulburarea, încercă să-i explice pe scurt situaţia.

- Şi nu vă simţiţi în stare să faceţi faţă? îi replică el, ironic.

- Ştiam încă de ieri că se va întâmpla ceva neplăcut.

- Nu-l putem împiedica să-şi vadă soţia.

- Dar ea nu vrea să-l vadă. Iar el e gata să facă un scandal teribil.

- Am încredere în puterea dumneavoastră de convingere.

Deci, refuza s-o ajute! Asta era culmea!

Auzi paşi pe culoar, apoi o voce... Domnul Thomas o găsise probabil pe Fay Royston, care nu era la curent...

- Pentru numele lui Dumnezeu, Richard, vă implor să veniţi, strigă ea în receptor, apoi închise, alergând în întâmpinarea colegei.

- Fay, strigă ea, mă tem că domnul Thomas nu-şi poate vedea soţia în această seară. E foarte obosită şi are febră. După o noapte de odihnă, poate...

Dar nu reuşi să-şi termine fraza. Bărbatul se întoarse şi o prinse de umăr, zguduind-o cu putere.

- Vă bateţi joc de mine, domnişoară? E vorba de soţia mea, despre copilul meu. Nu mă puteţi împiedica să-i văd.

Sub privirea uimită a infirmierei de noapte, bărbatul începu s-o înjure, scuturând-o bine.

Manifestarea zgomotoasă a domnului Thomas o împiedică să audă paşii lui Richard Sheridan.

Fără să stea pe gânduri, Richard o smulse pe Jocelyne din mâinile agresorului apoi, cu o voce liniştită, ordonă

scurt bărbatului:

- V-aş ruga să părăsiţi cât mai curând spitalul.

Cu gesturi protectoare, o ajută pe Jocelyne să-şi aranjeze ţinuta, înainte de a-l conduce pe soţ la lift.

Protestele se mai făcură auzite câteva minute, apoi se lăsă liniştea.

- Cred că eşti foarte fericită că scapi de aici pentru un întreg weekend, rosti Fay Royston, cu un oftat de uşurare.

- Sunt absolut încântată! răspunse Jocelyne cu o voce nesigură. Acum, trebuie să fac raportul... fără să uit să meţionez acest incident.

Se întoarse în birou şi se aşeză în faţa caietului.

Îşi dădu seama cu uimire că mâinile îi tremurau fără încetare. Se strădui să scrie câteva rânduri, apoi se duse să caute dosarul doamnei Thomas.

„Ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie“, se gândi ea, încă sub şoc. Intră în bucătărie şi bău un pahar cu apă rece.

La întoarcerea în birou, îl găsi pe Richard Sheridan, aşteptând-o calm pe un colţ de masă, cu braţele încrucişate la piept. Ce naiba mai făcea aici? Venise să-i ceară socoteală pentru întâmplarea de mai devreme?

Fără să-l privească, încercă să se concentreze asupra scrisului. în zadar. Era încă tulburată, iar prezenţa lui nu o ajuta deloc să-şi revină.

Dintr-o dată, ochii i se umplură de lacrimi. Toată stăpânirea de sine pieri.

-Jocelyne, observă el cu un glas plin de căldură, tremuraţi toată.

Uimit, se aplecă peste masă, dădu la o parte dosarul

care acoperea chipul fetei şi... expresia lui se schimbă. O luă uşor în braţe. Fără să mai lupte, Jocelyne se lipi timidă de umărul lui.

- Nu... nu am mai avut niciodată de-a face cu un astfel de individ... m-a atacat... , spuse e printre lacrimi.

El o strânse mai tare la piept şi începu s-o legene încetişor, şoptindu-i cuvinte liniştitoare.

- Aţi păţit ceva? întrebă el cu un murmur, sărutând-o tandru pe tâmplă.

Ea clătină din cap, un pic ruşinată. Nu păţise mare lucru, dar se speriase foarte tare... Şi apoi, ce bine era să te poţi odihni pe umărul unui bărbat după tot stresul ultimelor douăzeci şi patru de ore!

- V-a fost frică, nu-i aşa? Mi-am dat seama după voce, la telefon.

O mângâie pe spate, iar ea se destinse treptat.

- Un pahar de tărie vă va face mult bine.

- Eu... mi-e mai bine. A fost ceva trecător. E târziu, sunt obosită...

- Dar aveţi nevoie de un întăritor.

- Mulţumesc, dar nu am terminat de scris raportul.

- Mă ocup eu de el. Până la urmă, am fost acolo...

- Dar e sarcina mea să-l fac..., insistă ea.

- Bine, vă dau cinci minute. Dar atât. Mă duc să anunţ la intrare să nu-l mai lase să intre pe domnul Thomas. Ne vedem în hol.

O ajută să se aşeze, îi înapoie dosarul, şi ieşi.

Câteva minute mai târziu, Jocelyne termină raportul şi-şi luă rămas-bun de la colega ei.

- Weekend plăcut, Jocelyne. Sper să nu fie prea trist din

pricina absenţei lui Monty.

- O, vor mai fi şi altele, răspunse Jocelyne, curajoasă.

Când liftul ajunse la etajul patru, se opri şi uşile se deschiseră. Richard se afla în hol, aştepând-o.

- Era şi timpul, spuse el. Eram pregătit să vin după dumneavoastră.

Jocelyne îl aşteptă să intre şi apăsă în tăcere pe butonul pentru parter.

- Nici o veste?

- Nimic, răspunse ea cu tristeţe.

- îmi pare rău. Dar, cunoscându-l pe Monty, cred că are motive serioase să nu sune.

Jocelyne nu se simţea în stare să discute despre asta, aşa că nu răspunse. Căutase ea însăşi să-l scuze pe Hugh, dar acum i se părea că depăşise pur şi simplu măsura.

Ajunseră la parter şi străbătură holul în tăcere. Richard îi ţinu uşa, dar Jocelyne făcu doar un pas afară şi se întoarse înapoi, înfrigurată. Ploua cu găleata.

- Ah! Ziua asta e absolut imposibilă, spuse ea cu descurajare. Şi când mă gândesc că tocmai astăzi am ales să vin cu bicicleta!

- Lăsaţi-o în parcare, spuse el imediat, pe un ton autoritar. Am să vă duc acasă cu maşina.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, dispăru în întunericul nopţii şi se întoarse două minute mai târziu. Opri maşina în faţa intrării şi-i făcu semn să urce.

Jocelyne ezita, aşa că lăsă geamul şi-i spuse cu nerăbdare:

- Haideţi, vă rog, mai repede. Ploaia a ajuns înăuntru...

- Nu vă faceţi probleme. Nu vreau să vă oblig să faceţi

un ocol din pricina mea.

- Dacă nu urcaţi imediat, am să ies de aici şi am să vă sparg pneurile de la bicicletă. Aşa am să vă dau satisfacţia de a vă descurca singură şi de a ajunge acasă pe jos. Haide, repejor!

Deşi cu inima îndoită, Jocelyne acceptă să se urce lângă el.

Ploua torenţial, iar în depărtare se auzeau tunete înăbuşite.

Jocelyne nu voia să recunoască, dar ajutorul lui Richard se dovedea cât se poate de binevenit pe o vreme ca asta. Alternativa era să se întoarcă acasă pe bicicletă...

- Staţi puţin, zise ea cu o tresărire, observând că nu merg în direcţia bună, eu nu locuiesc în zona asta.

- Ştiu. Mergem să bem ceva şi vă conduc acasă pe urmă.

- Dar e foarte târziu. Probabil că nu mai e nimic deschis.

- Cunosc eu un loc unde e încă deschis, spuse el, calm.

Fulgerele brăzdau cerul întunecat. Trebuia să admită că o
prezenţă masculină era foarte reconfortantă.

Străbăteau acum un cartier rezidenţial. La un moment dat, Richard opri în faţa unei case vechi, înconjurată de arbori.

- Fiţi gata să fugiţi, îi zise el. Poarta este deschisă, treceţi repede şi adăpostiţi-vă sub streaşină. Parchez maşina şi vin îndată.

îl ascultă şi ieşi fără nici un protest. Ce altceva putea face?

Ajunse în faţa casei şi abia avu timp să-şi scoată boneta

şi s-o scuture că Richard sosi şi el şi descuie uşa.

în hol, o ajută să-şi scoată haina şi o agăţă grijuliu pe un umeraş.

Cu aerul ironic dintotdeauna, Richard îi făcu mai apoi turul casei, deschizând fiecare uşă şi anunţând: „dormitor, baie, living“.

După ce termină cu prezentarea casei, se întoarseră în sufragerie.

- Ce vreţi să beţi? o întrebă el.

Jocelyne nu răspunse. Nu-i venea încă să creadă că se afla la el acasă.

Privi cu milă mocheta groasă şi curată care acoperea podeaua şi-şi scoase la rândul ei espadrilele. Rămase în picioare, nehotărâtă. Tremura încă, pătrunsă de frigul de afară, dar şi de o emoţie necunoscută. Căută cu înfrigurare în geantă şi găsi un şerveţel ca să-şi şteargă faţa udă.

între timp, el puse pe masă două pahare pe care le umplu cu o licoare aurie.

Ploaia bătea puternic în geamuri. Tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape, făcând să vibreze întreaga casă. Din când în când, lumina becurilor pâlpâia.

- Vă e frică de furtună? întrebă el înainte de a ieşi din cameră.

Reveni aproape imediat, ţinând în mână un prosop, şi începu să-i şteargă delicat faţa şi gâtul.

- Sunteţi udă până la piele, observă el. Deşi eu am fost cel care a umblat mai mult prin ploaie.

- Afară e un adevărat potop, răspunse ea, luându-i din mână prosopul ca să-şi şteargă piocioarele.

- Beţi-vă coniacul. Mă duc să fac o cafea şi să mă

schimb.

Jocelyne fu mulţumită că rămăsese în sfârşit singură. Se simţea uşor vinovată. Dacă Hugh o suna tocmai acum? Dar avusese atâta timp s-o facă şi totuşi nu dăduse nici un semn de viaţă. Nu stătuse zi şi noapte lipită de telefon? Şi apoi, pe vremea asta oribilă, era preferabil să fie cu cineva.

Coniacul băut o încălzi îndată. Se aşeză pe canapea, privind curioasă în jur. Apartamentul era curat şi foarte ordonat. Richard părea un tip meticulos. Nu existau nicăieri fotografii sau obiecte care să trădeze o prezenţă feminină în viaţa lui.

Afară, furtuna se dezlănţuise. Un tunet căzu în apropiere de casă... încăperea fu aruncată în întuneric.

Capitolul 5

Din camera de alături se auzi o înjurătură nervoasă.

- Sunteţi bine? întrebă el din bucătărie.

- Da, răspunse ea liniştită, luând o gură de coniac.

încăperea era luminată din când în când de fulgere.

Richard reveni, aducând o lumânare.

- Bravo, zise ea surprinsă. Văd că sunteţi pregătit pentru orice.

- întreruperile de curent sunt frecvente... Bun, mă duc să aduc cafeaua. Din păcate, e doar călduţă.

Când se întoarse, Jocelyne observă că Richard se schimbase. îşi pusese un pantalon din catifea reiată şi un tricou cu mânecă scurtă. Se aşeză în fotoliu, de cealată parte a mesei şi începu să toarne cafeaua în ceşti.

- Cum vă mai simţiţi? întrebă el. Nu-i aşa că v-a făcut bine coniacul? Păreţi mai liniştită.

- Nu eram chiar atât de stresată, totuşi... Să nu exagerăm... Aţi fi putut să mă duceţi direct acasă.

Richard nu răspunse imediat. Părea preocupat.

- Uşa e deschisă, zise el în sfârşit, întinzându-i ceaşca de cafea. Dacă aveţi chef să vă udaţi, sunteţi liberă. Dar ar fi mai inteligent să rămâneţi aici până se termină furtuna. Apoi, vă voi conduce acasă cu plăcere.

- Mulţumesc. E drăguţ din partea dumneavoastră.

- Mă bucur să observ că sunteţi sensibilă la galanteria mea, spuse el sarcastic.

Se lăsă un scurt moment de tăcere, apoi el continuă:

- Probabil că sunteţi mulţumită că aţi avut dreptate în privinţa doamnei Thomas...

- Mulţumită? în nici un caz, răspunse ea prompt. Dar am

învăţat să cunosc stările prin care trec mămicile... şi ştiu că o criză de plâns nu e ceva foarte obişnuit. Aşa ceva survine abia când mamele trebuie să plece acasă şi încep să realizeze toate responasabilităţile care le aşteaptă. Iar ăsta nu era cazul doamnei Thomas.

- I-aţi spus că soţul ei a ajuns?

- Nu. Dar am lăsat vorbă lui Fay să-i transmită mâine, înainte de vizita asistentei sociale. Dacă oamenii ar avea mai multă încredere în noi... Dacă ne-ar fi spus de la început, am fi putut evita acest incident.

- Dacă aş fi stat pe mare luni întregi, iar soţia mea ar fi născut, aş fi mutat şi munţii ca să-i pot vedea cât mai repede.

- Dumneavoastră exact aşa aţi fi făcut, replică ea, ridicând din umeri.

- Nu, Jocelyne, nu numai eu. Bărbaţii îşi iubesc la fel de mult copii, sunt la fel de îngrijoraţi pentru soarta lor... De ce cred femeile că deţin monopolul sentimentelor părinteşti? Nu pot pricepe iubirea de tată pentru că nu încearcă să se pună în locul nostru.

- Mie nu mi-a fost deloc greu să înţeleg ieşirea domnului Thomas.

- Dar l-aţi împiedicat să-şi vadă totuşi soţia, remarcă el.

- Şi ce credeţi că trebuia să fac? Să-l las să intre?

- Nu, bineînţeles că nu. Dar o astfel de situaţie necesită multă diplomaţie. Nu trebuie să uitaţi că într-un conflict există întotdeauna două părţi. Noi nu cunoaştem mai nimic despre povestea asta. Poate că nu vom şti niciodată... Dar acum nouă luni, trebuie să fi existat şi nişte momente fericite.

Jocelyne refuză să se lase antrenată într-o astfel de discuţie. Amintindu-şi ce-i spusese doamna Thomas, răspunse:

- Mămica mi-a dat de înţeles că soţul s-a purtat urât cu ea. Poate că nu-şi dorea acest copil...

Richard o privi cu atenţie.

- S-ar părea că nu sunteţi departe de a sugera că a violat-o.

- Nu asta am vrut să spun! răspunse ea, înroşindu-se.

Se lăsă din nou tăcerea.

- Dacă aşa s-ar fi petrecut lucrurile, zise Richard după un moment de gândire, am fi aflat foarte repede. Pot să mă înşel, dar pariez că la întoarcerea din weekend o vom găsi pe doamna Thomas înconjurată de flori şi cadouri. Toată povestea pare a fi o banală neînţelegere, agravată de perioada de separare îndelungată. Dacă asistenta socială va şti să pună problema, împăcarea va fi floare la ureche... Dacă bărbatul ăsta nu şi-ar fi iubit soţia, nu ar fi venit la o oră atât de târzie la spital şi nu ar fi făcut tot posibilul ca s-o vadă.

- Dacă o iubea cu adevărat, i-o întoarse ea rece, ar fi evitat s-o pună într-o situaţie atât de jenantă.

- Cred că greşiţi dacă-i judecaţi pe toţi bărbaţii după exemplul lui Monty, draga mea. Nu-i puteţi cere unui tip care a stat în izolare pe un vas atâta amar de vreme să se comporte rezonabil la întoarcerea acasă... Dar ar fi mai bine să punem capăt acestui subiect. Observ că nu mai sunteţi atentă. Şi sunteţi iarăşi neliniştită. Ar trebui să vă mai destindeţi. Mă tem că nici dumneavoastră nu v-aţi comportat prea rezonabil în seara asta. Nesiguranţa cu

privire la Monty vă face foarte iritabilă. Ar fi trebuit să mergeţi să-l prezentaţi tatălui, nu?

- Nu, mamei mele, răspunse Jocelyne, iritată. Tatălui meu vitreg nu-i prea pasă...

- Da? făcu Richard, privind-o insistent.

- Tata a murit când era mică, îi explică ea.

- Şi nu vă înţelegeţi bine cu tatăl vitreg?

Ea începu să râdă cu veselie.

- Nu-l interesez în nici un fel. Are lucruri mai bune de făcut decât să-mi poarte de grijă.

îi povesti pe scurt perioada copilăriei ei, a doua căsătorie a mamei, plecarea la internat...

- Acum înţeleg de ce un om ca Monty vă atrage, spuse Richard, privind-o atent.

- Nu văd legătura, zise ea sec.

Puse ceaşca la loc pe masă şi se îndreptă către fereastră.

Ploua în continuare, dar mai încet. Furtuna se îndepărta încet, lăsând în urmă o adâncă melancolie. în casă domnea o linişte apăsătoare.

De ce oare Hugh o trata astfel? se întrebă ea pentru a mia oară, privind grădina scufundată în întuneric.

Tresări fără voie, simţind palmele calde ale lui Richard înconjurându-i mijlocul.

- La ce oră trebuia să ajungeţi la mama dumneavoastră? o întrebă el, muşcându-i lobul urechii.

Ea îi scăpă din braţe şi se îndepărtă, răspunzându-i calmă:

- Nu am de gând să mă duc singură. Mama e absolut îngrozitoare. Hugh mă va suna mâine, sunt sigură. De fapt,

nici nu ar trebui să fiu aici. Poate că deja m-a sunat acasă.

- în orice caz, nu se putea întoarce pe o astfel de vreme, spuse Richard, strângând-o la piept.

Ea îşi ridică privirea spre el, aşteptându-i sărutul. Inima îi bătea cu putere. Nu de teamă, ci de emoţie. Sărutul lui o găsi... fără apărare. Profitând de reacţia ei pasivă, Richard începu să-i desfacă nasturii rochiei.

Pentru Jocelyne, Hugh era uitat. Uitate erau mângâierile caste şi săruturile lui respectuoase. înţelegea abia acum ce înseamnă o adevărată pasiune. Poate că ceea ce se întâmpla nu însemna nimic pentru bărbatul de lângă ea... bărbatul pe care-l iubise atât de mult altădată, dar nu-i mai păsa. Trăia un vis din care nu voia să se trezească.

în cameră se auzi o pendulă bătând ora, dar Jocelyne pierduse noţiunea timpului.

Era gata să cedeze, dar conştiinţa că face un lucru rău o trezi la realitate:

- Nu, Richard, nu! spuse ea, încercând în zadar să scape din braţele lui.

îşi aminti avertizarea lui că o va face să capituleze. Iată că aproape reuşise!

- Nemernicule! strigă ea, în culmea furiei. De asta m-ai adus aici?

- Nu mai face pe inocenta! Ştiai foarte bine de ce ai venit, spuse el, împingând-o cu dispreţ. Iar ceea ce bănuiam, mi s-a confirmat. Nu vezi în Monty decât un tată, un bătrânel gata să te răsfeţe şi să-ţi satisfacă orice poftă. Ce soţie îi poţi fi unui altfel de bărbat? Pentru el nu eşti altceva decât un copil în plus... Sărmanul! Şi nici nu eziţi să-l înşeli cu primul care îţi face ochi dulci!

- Cine eşti tu, să-mi dai lecţii? răspunse ea cu violenţă. Nu eşti decât un fustangiu! în Gibraltar, nici nu-ţi păsa cu cine erai, doar să fi fost o femeie lângă tine în fiecare seară. Nu te-ai schimbat deloc. Ce s-a întâmplat cu iubita ta de atunci? Te-ai însurat cu asistenta visurilor tale? spuse ea dintr-o răsuflare, străduindu-se să-şi încheie nasturii.

Richard se dădu un pas înapoi, aruncându-i o privire ucigătoare.

- Nu, nu încă, drăguţo, spuse el cu o voce care răsună straniu.

Apoi, părăsi încăperea.

Jocelyne îşi stăpânea cu greu lacrimile. îl ura pentru felul în care îşi bătuse joc de ea şi era supărată pentru lipsa ei de prevedere. Richard avea dreptate s-o acuze de toate relele din lume. Până la urmă, nu se aruncase în braţele lui? Bineînţeles că-şi putea găsi scuze... Dacă Hugh ar fi telefonat... dacă domnul Thomas nu s-ar fi purtat aşa... Dacă... Dar nu, în realitate, ceea ce făcuse era de neiertat. Se purtase ca o proastă.

Dumnezeule, de ce trebuise să-l întâlnească din nou pe acest om? Acum câteva săptămâni, era foarte fericită la gândul că se va căsători cu Hugh, doar îl iubea cu adevărat.

Se duse în hol şi-şi luă haina şi espadrilele, dar îşi dădu seama că furtuna reîncepuse. Ploua violent. Richard îi deschise uşa şi-i întinse o mică lanternă.

- Cred că o să ai nevoie de ea, zise el autoritar.

O conduse în tăcere afară şi se urcară în maşină. Pe drum, nu schimbară un cuvânt, Jocelyne mulţumindu-se să-i indice traseul.

Richard frână în faţa locuinţei, iar ea îşi căută cheile cu

o mână tremurând'. Trebuia să-i spună ceva la despărţire? Să-i mulţumească? Pentru ce? Că reuşise să-i deschidă răni mai vechi? Că trezise în ea sentimente pe care încerca să le înăbuşe de ani de zile?

Richard fu mai rapid şi o sărută pe obraz în semn de împăcare.

- Noapte bună, îngerul meu. Haide, să nu ne mai jucăm de-a dragostea, pentru că ştim amândoi ce vrem. Data viitoare, îţi promit că nu am să mă mai opresc când ai să-mi ceri. Nu sunt foarte tare în chestiile astea galante...

- Data viitoare nu va mai exista, răspunse ea hotărâtă. Mulţumesc că m-ai condus acasă.

Fără să-i lase timp de replică, ieşi în grabă din maşină.

Odată ajunsă în casă, se dezbrăcă rapid şi se băgă în pat. Chiar în acel moment, lumina reveni. Se ridică din nou ca să stingă lămpile rămase aprinse, apoi se întoarse în pat tremurând şi încercă să adoarmă.

Richard avea dreptate. Amândoi erau conştienţi de întorsătura pe care o puteau lua lucrurile dacă erau împreună. De ce destinul făcuse în aşa fel încât să se reîntâlnească şi de ce le dăduse ocazia să rămână singuri? De ce Hugh trebuise să plece? Sau de ce Richard nu apăruse în viaţa ei mai devreme, acum câteva luni, de exemplu, când mai era încă liberă?

Alături de el se simţea ca în Paradis... Dar acest Paradis îi era interzis.

Telefonul suna. Pe jumătate adormită încă, sări din pat dintr-o mişcare şi se îndreptă spre aparat.

- Draga mea, în sfârşit dau de tine!

Era vocea lui Hugh.

-Ah, Hugh! şopti ea cu bucurie. Am fost atât de îngrijorată!

- Sper că ai să mă ierţi, draga mea. Samantha mi-a promis că te sună, dar a uitat. Când am aflat, am încercat să te sun, dar nu am dat de tine cu nici un chip. Nu erai acasă...

-Am... avut nişte probleme cu soţul unei paciente. Am fost nevoită să rămân peste program. Pe urmă a fost furtună şi s-a oprit curentul..., se bâlbâi ea, vinovată.

Auzi! Să dea vina pe furtună!

- Dar sper că te simţi bine. Ai păţit ceva?

Dragul de el, mereu îngrijorat pentru ea şi mereu încrezător în buna ei credinţă!

- Sunt bine. Mark ce face? Ce s-a întâmplat până la urmă?

- Un accident la crichet. Traumatism cranian. A fost în comă până ieri după-amiază. Acum mai rămâne să facă testele de rigoare ca să fim siguri că nu a fost atins nici un centru vital. Nu pot să-l las singur tocmai caum. Mă înţelegi, nu-i aşa?

- Da, dragul meu. Mă bucur foarte mult că ce era mai greu a trecut.

- îmi pare rău că nu putem ajunge la ai tăi. Te rog să-i transmiţi scuzele mele mamei. Mi-era teamă că ai plecat deja.

- Nu mă duc acolo fără tine, Hugh.

- Dar nici nu ai să stai singură atâtea zile, nu? Nu ar fi mai bine să te duci?

- Hugh, ştii foarte bine că nu mă duceam decât pentru că trebuia şi pentru că tu voiai să mergem.

- Nu e decât o amânare. Mă întorc cât de repede posibil, dar atâta vreme cât Mark are nevoie de mine...

- Ştiu. Şi înţeleg perfect. Fetele sunt bine?

- Samantha e foarte tulburată de ceea ce s-a întâmplat. Cât despre Gemina, reacţia ei a fost să se închidă în sine, mai mult ca de obicei. Amândouă au fost foarte dezamăgite că nu vom reuşi să se întâlnim cu toţii nici de data asta. Vor neapărat să te cunoască.

Conversaţia dură mult. Mai bine dispusă, Jocelyne îşi pregăti o baie fierbinte, relaxantă. Dar gândurile nu-i dădeau pace. Avea impresia că-şi înşelase iubitul, chiar dacă nimic concret nu se petrecuse între ea şi Richard. îşi jură să nu mai permită să se întâmple aşa ceva. Nu voia să-l piardă pe Hugh. Era întotdeauna atât de bun, de atent, de tandru...

Dintr-o dată, îi veni o idee. îşi aminti un amănunt... De ce Samantha nu reuşise s-o sune? Doar pentru că fusese prea preocupată de ce se întâmpla cu fratele ei? Sau pentru că era de felul ei zăpăcită? La cincisprezece ani, aşa ceva era scuzabil... Dar dacă uitase... special? Atunci, însemna că fetiţa era geloasă. Şi dacă acelaşi lucru se întâmpla şi cu ceilalţi doi? Viaţa ei de mamă vitregă nu va fi deloc uşoară. Gândindu-se la aceste perspective îngrijorătoare, realiză că lucrurile sunt mult mai complicate decât păreau la prima vedere.

Apa din cadă se răcise. Jocelyne ieşi şi se îmbrăcă într-un halat gros, gândindu-se să-şi sune în sfârşit mama.

Discuţia fu scurtă. Jocelyne ascultă cu răbdare reproşurile pentru această amânare de ultim moment. Dar

sesiză în acelaşi timp uşurarea abia disimulată a mamei, aşa încât nu se grăbi să stabilească o altă dată. Cu atât mai mult cu cât doamna Boulie-Smythe insistă foarte mult asupra nenumăratelor obligaţii care o aşteptau în săptămânile următoare.

Incapabilă să se concentreze asupra vreunui lucru cât de mic, Jocelyne rămase toată dimineaţa în pat. Către după- amiază, se hotărî să iasă. Avea cumpărături de făcut şi voia să-şi facă un mic cadou, ca să mai uite de neplăcerile ultimelor zile.

Dar îşi dădu repede seama că nu avea chef de nimic. Petrecu totuşi două ore lungi şi obositoare prin magazine, căutând ceva care să-i atragă atenţia. Până la urmă se întoarse acasă doar cu mâncare şi câteva cărţi.

Ploaia se oprise şi timpul începuse să redevină frumos.

Se trezi diminică dimineaţă, după un somn odihnitor. Razele de soare pătrundeau în cameră, înveselind-o. Trase perdeaua şi privi afară. Ziua se anunţa deosebit de frumoasă. Regretă faptul că planurile de weekend fuseseră stricate. Ar fi putut să se ducă totuşi la plajă... Descoperi pe masă lanterna împrumutată de Richard şi pentru un scurt moment fu tentată să se ducă la el să i-o înapoieze.

Dar imediat îi păru rău că se gândise la aşa ceva. Oricum, marţi se ducea la serviciu, aşa că i-o va da atunci.

„Nu mai trebuie să ne jucăm de-a dragostea“, îi spusese el, „amândoi ştim foarte bine ceea ce vrem, aşa că data viitoare nu am să mă mai opresc...“. Doar nu avea de gând să se vâre singură în gura lupului!

Da, ştia ce voia să facă... Dar nu cu Richard Sheridan. Din partea ei, putea să se ducă la dracu'! îşi zise ea cu

furie, în timp ce-şi făcea de lucru prin bucătărie. Cu Hugh şi nu cu altul avea să se mărite. Pe Hugh îl iubea şi-l admira ca pe nimeni altul. Era sigură că el o va face fericită.

Da, dar... Ce simţise până acum când fusese în braţele logodnicului ei? Siguranţă. Era un partener fermecător, atent, discret. Ştia să se stăpânească. Dar erau toate astea suficiente pentru a rămâne împreună pentru totdeauna? Ce se va întâmpla dacă, după căsătorie, va descoperi că are nevoie de mai mult? Richard o avertizase cu privire la aceste lucruri.

Hugh era adorabil. Ştia foarte bine asta. Dar oare nu se apropiase de el pentru că simţise în el calităţile unui tată? Chiar dacă asta nu era în totalitate adevărat, în esenţă ar fi putut să fie un motiv important. Poate că doamna Boulie-Smythe văzuse bine...

Va trebui ca Hugh să vadă în ea o femeie adevărată, avidă de dragoste şi de mângâieri. Desigur, pe măsură ce relaţiile lor deveniseră mai strânse, Hugh începuse să se arate mai demostrativ. Dar săruturile lui, îmbrăţişările, îi păreau Jocelynei „călduţe“, lipsite de pasiune... Mai ales în comparaţie cu ce simţise alături de Richard...

Pe de altă parte, ocaziile le lipsiseră... Hugh era prea bine crescut, prea rezervat ca să încerce un astfel de gest înainte de căsătorie. Nici când se aflau la ea, nici acasă la el.

Trebuia să ia însă o decizie, pentru că această situaţie nu mai putea continua. Trebuia să plece undeva, să evadeze împreună. Nu conta unde, numai să fie singuri. Gata, se hotărâse. Avea să facă turul agenţiilor de voiaj şi să se înarmeze cu pliante. Va reuşi într-un fel sau altul să-l îndepărteze pe Hugh de monotonia spitalului.

Era încă în cămaşă de noapte şi îşi bea liniştită a doua ceaşcă de ceai, aşezată confortabil pe canapea, când telefonul sună. Se grăbi să răspundă, în speranţa că era din nou Hugh. Dar în receptor auzi vocea unei colege, o tipă destul de drăguţă cu care se împrietenise.

- Salut, Jocelyne! Am auzit că nu ai mai plecat.

- Da, făcu Jocelyne cu o voce plistisită, enervată la ideea că toată lumea din spital era la curent cu problemele ei. Băiatul lui Monty are un traumatism cranian. Nu-l putea lăsa singur.

- îmi pare rău. Sper că nu e foarte grav.

- Nu, acum se recuperează.

- Bun. Atunci, dacă tot nu ai plecat, nu vrei să vii la o partidă de tenis?

- Nu, Diana, nu cred că pot. Nu am mai jucat de jumătate de an.

- Ar trebui să faci mai mult sport.

- Păi... merg mult pe bicicletă. Apropo, am lăsat-o la spital ieri seară, pentru că m-a condus cineva cu maşina. Trebuie să mă duc s-o iau. Aşa că... trebuie să te refuz.

- Nici o problemă. Vin să te iau şi te ocupi de bicicletă după aceea, insistă Diana.

- Dar nu mai ştiu să joc... A trecut atâta vreme... Găseşte pe altcineva.

- Vin să te iau la două fix. Să fii gata, spuse ea grăbită.

Ideea de a-şi revedea prietenii nu-i displăcea. Era conştientă că în ultima vreme îi cam neglijase. Hugh o ducea mereu doar la concert şi la teatru.

De ce nu se gândise să-l invite la o partidă de tenis? îl considera prea bătrân pentru aşa ceva? Dar avea doar cincizeci de ani! Vârsta nu putea fi un handicap, doar că nu

se pusese niciodată problema. Va trebui să-l întrebe cât de curând dacă nu prefera şi o astfel de ieşire în aer liber.

Jocelyne avea picioare frumoase, iar fusta scurtă de tenis îi venea de minune.

în orice caz, era mai bine să iasă cu prietenii decât să stea de una singură acasă.

Când Diana sosi, starea ei de spirit se schimbase radical. Se simţea ca o şcolăriţă în vacanţă.

Pălăvrăgiră din nou, ca altădată, tot drumul până la club.

- Ceilalţi trebuie să vină peste două ore jumătate. Dar, dacă zici că nu mai ai antrenament, vom juca pentru început doar noi două.

Jocelynei îi trebui un sfert de oră ca să-şi intre în mână, dar apoi jocul decurse foarte bine.

Obosită, ceru un moment de pauză. Dar nu avu timp să se odihnească, pentru că se trezi... bombardată cu mingi de tenis. O voce familiară se auzi în spatele ei, făcând-o să se întoarcă, surprinsă:

- Nu mă aşteptam să vă găsesc aici, spuse Richard, venind lângă ea ca s-o ajute să adune mingiile.

- Trebuia să-mi dau seama..., începu ea, nervoasă.

Spre marea ei surpriză, se aplecă s-o sărute pe obraz.

- Trebuie să recunoaşteţi că sunteţi foarte fericită să mă vedeţi! zise el pe un ton de superficialitate voită.

- Dar...

îşi lăsă fraza neterminată. Nu era o idee bună să-l întrebe dacă el o sfătuise pe Diana s-o sune.

- Pe locuri, fiţi gata..., glumi el. Prietenul Dianei a ajuns şi el. înapoi la joc, deci.

Richard era un jucător excelent. Jocelyne nu-i putea

face faţă. După două-trei partide, ceru un moment de pauză.

- Cu ceva antrenament, veţi fi la înălţime, spuse el pe când se îndreptau spre bar. Ar trebui să mai jucaţi.

Abia răsuflând, Jocelyne îi răspunse:

- Serviciul meu şi drumurile pe bicicletă ar trebui să fie suficiente.

Diana şi prietenul său o luară înainte.

- Bem un ceai? întrebă prietena ei, întorcându-se.

- Excelentă idee, aprobă Richard.

- Nu ştiu ce să zic. Şi aşa am de pedalat până acasă destul..., spuse Jocelyne.

- Dar mai întâi, puţină odihnă. Toate la timpul lor.

în ciuda faptului că partida de tenis o epuizase, Jocelyne se simţea bine, era aproape fericită. Petrecură împreună mai bine de o oră, discutând şi glumind ca nişte adolescenţi. Diana şi partenerul ei îşi făceau planuri pentru seară. Oare Richard le va propune să iasă cu toţii, împreună? Sau prefera să rămână numai ei? Iar ea ce va face dacă se va oferi să o conducă acasă cu maşina? Ştia foarte bine că nu va avea forţa să spună nu.

Când veni momentul despărţirii, Jocelyne îşi luă rămas-bun de la prietenii săi, sigură că Richard o va conduce la parcare. Dar el se mulţumi să-i răspundă cu un scurt semn din cap şi, cu un surâs indiferent, plecă în partea opusă.

Capitolul 6

Chiar şi tăind-o de-a lungul peluzei, Jocelyne fu nevoită să străbată o bună bucată de drum până la garajul pentru biciclete. Ajunse aici epuizată... dar mai important era că era cu moralul la pământ.

Se părea că Richard avea o altă întâlnire, probabil cu cineva de la spital. îl văzuse îndreptându-se către intrarea principală. Din câte îl ştia, nu îi lipsea norocul în acest domeniu, iar oportunităţi se găseau, slavă Domnului! Să fi fost cineva dintre asistente sau o doctoriţă?

înseamna că lucrurile de care îl acuzase erau foarte adevărate. Era clar ca lumina zilei... Iar ea nu era în ochii lui decât o jucărie, pe care o foloseşti şi o abandonezi apoi într-un colţ.

Şi totuşi, el fusese cel care o acuzase de lipsă de loialitate, iar asta nu era deloc confortabil să auzi. Mai ales din partea unui astfel de om. Dar până la urmă, era adevărat. Nu răspunsese ea avansurilor medicului?

Se făcuse de tot râsul.

Tot drumul până acasă, gândurile nu-i dădură pace.

Apartamentul i se păru gol, sinistru. Simţea că se sufocă înăuntru.

Făcu un duş rapid, forţându-se să nu se mai gândească la Richard, nici la senzaţiile pe care îmbrăţişarea lui i le dăruise.

Seara era foarte frumoasă. Nu avea de gând s-o piardă stând închisă între patru pereţi.

îşi scoase maşina din garaj şi plecă într-o plimbare prin împrejurimi.

Se opri la marginea pădurii şi coborî, încercând să-şi

pună ordine în gânduri.

La întoarcere era foarte obosită, aşa că adormi îndată. A doua zi se trezi mai bine dispusă. Monotonia unei lungi zile de duminică fu întreruptă doar de o lungă conversaţie cu Hugh. Mark se simţea mai bine şi Monty spera să se poată întoarce împreună cu cei trei copii spre mijlocul săptămânii.

Restul zilei, Jocelyne „devoră“ rapid trei cărţi din cele cumpărate deunăzi, iar seara se duse la concert.

Ca să treacă mai repede timpul, a doua zi îşi făcu ordine în apartament, curăţând, sortând şi aruncând... Ziua păru într- adevăr mai scurtă.

Ce bucuroasă era că acest nesfârşit weekend se încheiase! La maternitate avea de lucru şi nu mai avea timp să se piardă în vise fără noimă al căror obiect era, evident, comandantul Richard.

Richard... Richard nu era decât un tip de joasă speţă, un seducător de mahala, îşi repeta ea pentru a nu ştiu câta oară, nervoasă şi vinovată, distrusă la gândul că îl lăsase să profite atât de uşor de singurătatea ei.

Maternitatea era plină, dar personalul fiind complet, Jocelyne putu discuta în voie cu Monica Birch despre ce se întâmplase în lipsa ei.

- Probabil că ţi-a fost frică joi, nu? o întrebă Monica.

- Da... se poate spune şi aşa! replică Jocelyne.

Roşise violent, dar nu din pricina emoţiei pe care o încercase în conflictul cu domnul Thomas, ci pentru că îşi amintise scena care urmase... la Richard acasă.

- Domnul Thomas nu e un tip foarte comod!

Monica Birch răspunse, râzând:

- Ei bine, cred că o să ai o surpriză cu privire la el. A fost mult zgomot pentru nimic. Domnul Thomas s-a întors a

doua zi cu asistenta socială şi... ţine-te bine... întâlnirea s-a încheiat cu îmbrăţişări, lacrimi de fericire şi... o grămadă de flori...

- Bărbaţii! şopti Jocelyne, ridicând ochii spre cer.

- Eu cred că nu a fost neapărat vina lui, ci a doamnei, care a exagerat totul, dându-ne de înţeles că viaţa alături de bărbatul ei era o nefericire continuă. Am mutat-o astăzi în sala comună şi nu a mai zis nici pâs. Se va întoarce acasă săptămâna viitoare.

Jocelyne nu mai insistă. Era supărată că intuiţia o înşelase. Richard probabil că era foarte mândru că ghicise bine dedesubturile acestei afaceri sentimentale.

După terminarea sarcinilor de dimineaţă, cele două se reîntâlniră pentru momentul de odihnă al servirii cafelei.

Monica Birch deschise discuţia:

- îmi pare rău că nu ai avut un sfârşit de săptămână prea plăcut. Am avut intenţia să-ţi propun să facem schimb, ca să ai liber week-end-ul următor, când Monty va fi aici, dar săptămâna viitoare trebuie să vină sora mea la mine. Le-am promis nepoţilor că vom merge la plajă dacă va fi vreme frumoasă.

- Nu-i nimic, spuse Jocelyne, cu o ridicare din umeri fatalistă. Mai rău e că nu ştiu când am s-o mai prind liberă pe mama. E mereu ocupată. Şi Hugh va avea destulă treabă la întoarcere. Probabil că va veni aici şi vom petrece câteva zile împreună cu cei mici, dar apoi îi va duce înapoi. începe şcoala şi... are multe pe cap şi el!

- Dar puteţi să vă luaţi liber joi şi vineri. Să mai staţi şi voi împreună... Ce zici? îţi convine aşa?

- Da! exclamă Jocelyne veselă. Va pica la fix, pentru că Hugh speră să se întoarcă miercuri, dacă Mark se va simţi

mai bine.

în orele libere, Jocelyne vizită din nou câteva agenţii de turism şi luă broşuri de prezentare, sperând să găsească o locaţie romantică pentru o excursie în doi.

Doamna Thomas se simţea acum mult mai bine şi zâmbea fericită. Abia aştepta să se întoarcă acasă împreună cu băieţelul ei.

După vizite, Jocelyne îşi luă căruciorul şi se îndreptă către birou. Aici avu surpriza să-l găsească pe domnul Thomas, în civil. Bărbatul părea s-o aştepte. în mână ţinea un buchet de flori.

- Bună ziua, domnişoară, spuse el cu o voce jenată.

Jocelyne îl privi mirată. Omul nu mai semăna deloc cu bruta care o atacase săptămâna trecută. îl salută scurt, cu răceală, şi se pregăti să intre în birou.

- Ştiu că sunteţi foarte ocupată, domnişoară, începu el, după o scurtă ezitare, dar...

- Soţia dumneavoastră se află în sala comună, domnule, îl întrerupse ea cu duritate. Am să chem pe cineva să vă aducă o vază pentru flori...

- Nu... astea nu sunt pentru soţia mea... sunt pentru dumneavoastră... Ştiu că nu e uşor, dar vă rog să mă iertaţi pentru ce s-a întâmplat în seara aia... Mai sunteţi supărată?

Cum ea nu răspunse, bărbatul intră în urma ei în birou... şi se aplecă spre ea, sărutând-o delicat pe obraz.

- în mod normal, în felul ăsta mă port cu femeile, adăugă el, încurcat. Dar joi m-am purtat ca un bou, ştiu şi asta foarte bine. Dar mi-a fost dat să trăiesc nişte luni teribile. Soţia mea devenise aproape insuportabilă... îi veneau tot felul de idei... Ştiţi cum sunt femeile în situaţia

asta. Am să ies la pensie în câteva luni şi o să stăm mai mult împreună. Sper că lucrurile se vor schimba.

- Dar, domnule, nu trebuia să...

- Aţi avut perfectă dreptate că nu m-aţi lăsat să intru. Nu m-am purtat cum trebuia... Acum pot s-o văd, nu-i aşa?

- Desigur. Vă mulţumesc pentru flori. Sunt foarte frumoase.

Era un buchet de trandafiri de iunie, cu un parfum delicat şi un colorit fermecător. Dintr-o dată Jocelyne deveni sentimentală... Cu ochii plini de lacrimi, mulţumi Cerului pentru împăcarea acestei familii.

- Ştiţi ce se spune despre marinari, domnişoară, îi spuse doamna Thomas când se întâlniră, puţin mai târziu. Şi trebuie să vă mărturisesc că am văzut pe pielea mea că e adevărat. Se sălbăticesc pe mare, se molipsesc de obiceiuri proaste şi le e greu să se adapteze din nou civilizaţiei... Dar vrea să iasă la pensie. E destul de greu, dar de dragul fiului nostru, soţul meu va face toate demersurile necesare.

- Va fi bine, doamnă, veţi vedea. Am fost foarte impresionată de florile pe care soţul dumneavoastră mi le-a oferit, dar trebuia să le păstreze pentru dumneavoastră.

- Acum, sunt copleşită de flori, jucării... Ba chiar mi-a adus şi o cămaşă de noapte foarte vaporoasă... Bărbaţii ăştia! zise ea, cu umor.

Jocelyne se bucură văzând-o râzând şi glumind.

A doua zi, abia dacă-l zări pe Richard Sheridan. Absenţa lui Hugh îi dublase practic munca. Atât cât îl întâlni, se arătase incredibil de politicos cu ea şi nici măcar nu-i aminti

că avusese dreptate în cazul doamnei Thomas.

Cu toată rezerva lui, Jocelyne era în continuare tulburată când îl avea în preajmă.

***

De cum se întoarse, Hugh îi telefonă şi o invită acasă la el chiar în acea seară.

Joi, profitând de ziua de concediu, Jocelyne le propuse tuturor un picnic pe plajă. După masă, lăsară copiii în faţa televizorului şi plecară spre casa ei.

- Haide înăuntru, spuse ea. Vom bea un pahar de vin împreună.

- Draga mea, îmi pare rău, trebuie să te refuz. E târziu şi trebuie să mă întorc să-i supraveghez pe copii. Vreau să se culce devreme, mai ales Mark...

„La naiba cu copiii!“, se gândi Jocelyne. îl îmbrăţişă şi-l sărută cu pasiune, încerând să-i arate cât de mult i-a lipsit.

Avu impresia că gestul ei nu-i plăcu. Se retrase... Aştepta să
i reproşeze această demostraţie pasională. Dar, după o scurtă ezitare, o strânse uşor la piept.

- Ce bine e lângă tine, îi şopti el la ureche. Ti-am lipsit chiar atât de mult? înseamnă că ar trebui să plec mai des... Ah, draga mea, îmi pare rău că te-am lăsat aşa...

îşi dădu seama că avea să-l scandalizeze, dar nu se putu abţine şi se lipi de el. Nu purta decât o rochie subţire de vară, fără mâneci.

Cu un calm exasperant, Hugh o mângâie tandru pe braţele goale. Dar Jocelyne insistă, sărutându-l mai pasional. Trebuia să-l facă să iasă din rezerva lui obişnuită

şi să-i arate ceva mai mult decât o dragoste părintească. Era o condiţie indispensabilă pentru a reuşi să-l alunge pe Richard din minte.

- Cred că am avut o bună inspiraţie să nu vreau să intru..., făcu Hugh cu o voce răguşită, în care se ghicea un uşor reproş.

- Hugh, hai să plecăm noi doi undeva... Să plecăm singuri... Cred că ne putem permite o noapte... doar atât...

El o privi uimit.

- Draga mea, ce vrei să spui? O căsătorie de probă? Asta vrei?

- Dar e ceva atât de obişnuit în ziua de azi, şopti ea. Avem atât de puţin timp pentru noi!

Jocelyne spera că iubitul ei nu-i va observa roşeaţa din obraji. Afară era destul de întuneric... Acum că îndrăznise să-i facă o astfel de propunere, se simţea îngrozitor de jenată.

- Ai grijă, copila mea, să nu mergi prea departe. S-ar putea să regreţi, răspunse calm Hugh.

- Dar ne iubim... Nu văd ce ar fi greşit dacă... începu ea.

- Nu e vorba de asta. Căsătoria e un lucru serios şi trebuie să ştim foarte bine ce ne dorim cu adevărat... O noapte nu ajunge şi în nici un caz nu rezolvă toate problemele.

Spunând acestea, o strânse la piept. Jocelyne îşi lipi obrazul de al lui.

- Am descoperit un motel la doar o oră distanţă. E lângă pădure, aproape de golf... E un loc liniştit, fermecător. Ar fi ocazia perfectă ca să descoperim... să învăţăm să ne

cunoaştem mai bine...

Hugh îi luă chipul între palme şi o privi în ochi.

- Te-ai schimbat, draga mea! De unde această nerăbdare? Nu spun că ideea ta nu mă flatează... dar ai grijă... nu mă ispiti...

„Dar exact asta vreau“, se gândi Jocelyne. „Vreau să fiu soţia ta, vreau să simt alături de tine ce am simţit în braţele lui Richard“.

- Dar ce importanţă mai are, de vreme ce tot ne vom căsători?

- Mărturisesc că sunt destul de tradiţional în ceea ce priveşte experienţele dinainte de căsătorie. Nu am uitat niciodată ce mi-a spus tata când am plecat de acasă: „Reputaţia înseamnă ceea ce cred oamenii despre tine; caracterul reprezintă ceea ce Dumnezeu ştie despre tine.“ Credeam că te cunosc foarte bine, draga mea, dar îmi dau seama că m-am înşelat. în fond, ideea ta nu e rea...

- îmi pare rău... că propunerea mea nu corespunde principiilor tale, Hugh. Dar... nu înseamnă că dacă vom împărţi aceeaşi cameră vom şi...

Se opri. De ce oare se temea?

- Vom lua o cameră, iubita mea... Restul va veni de la sine, spuse el, sărutând-o cu ardoare. Mai mult, cred că ar fi mai bine să stăm două-trei zile, nu doar una. Ce părere ai?

- Dar nu voi avea atât de multe zile libere decât spre sfârşitul lunii.

- în cazul ăsta, vom aştepta.

Mai târziu, întinsă în pat, cu ochii în tavan, îşi repetă în gând conversaţia cu un sentiment de triumf. Făcuse un pas foarte important. Şi nici nu durase foarte mult ca să-l

convingă. Ideea unei excursii romantice alături de Hugh îi dădea fiori.

Dar de ce gândul la Richard Sheridan o tulbura mai tare? Nu-l putea uita nici o clipă, orice ar fi făcut. Oare nu va putea trece niciodată peste această iubire de tinereţe?

Richard nu făcea altceva decât s-o tortureze, îşi spuse ea plină de nervi. Ei bine, îi va demonstra - şi îşi va demostra - că ea şi Hugh puteau fi şi amanţi, în ciuda diferenţei de vârstă.

Fără să vrea, expresia stupefiată a lui Richard când descoperise relaţia dintre ei îi revenea în minte foarte des.

- Dumneavoastră şi Monty! exclamase el, ca şi cum ar fi fost vorba despre o absurditate.

Dar nu avea să se lase influenţată de părerea lui. Il iubea foarte mult pe Hugh şi îşi dorea din tot sufletul să fie fericiţi împreună, alături de copii, să se simţă iubită, protejată...

Apoi îşi dădu seama că dorinţele ei... spuneau multe. Oare aşteptările pe care şi le făcuse nu se refereau numai la nevoile ei? Nu dorea de la această relaţie ceea ce-i lipsise întotdeauna? Siguranţă, tandreţe... Aşa ceva putea să însemne din partea ei un egoism nepermis. Dragostea adevărată presupunea dăruire, fără să aştepţi nimic în schimb.

Dar Hugh, Hugh ce dorea? De ce avea nevoie de ea? El o iubea dezinteresat? Şi ce vedea el în ea? Un copil în plus de crescut sau o soţie adevărată?

Ideea de a merge împreună undeva pentru mai multe zile, singuri, era de o necesitate absolută. Era mai important chiar şi decât întrevederea cu mama ei.

Ziua petrecută astăzi cu el şi copiii fusese foarte plăcută. Jocelynei i-ar fi plăcut să se simtă ca şi cum ar fi făcut parte din familie. Dar percepuse semnale evidente că micuţii nu aveau nevoie de ea. Fuseseră obişnuiţi să aibă o oarecare independenţă. Mătuşa care se ocupa de ei şi la care îşi petreceau cea mai mare parte a vacanţei, se părea că ajungea nevoilor lor afective.

Când se întorceau acasă, prezenţa mamei părea să nu fi dispărut însă din amintirea lor. Cum putea Jocelyne să aibă curajul să se măsoare cu această fiinţă necunoscută, idealizată de moartea prematură?

în fond, reacţia lor era normală. Nu aşa procedase şi ea după moartea tatălui ei? Chiar dacă nu-şi mai amintea bine de el, căuta cu înfrigurare să afle tot ce putea despre personalitatea sa. Cu ajutorul poveştilor spuse de unul sau de altul, îşi crease singură un tată perfect, bun, sensibil, iubitor. Şi apoi, regăsise la Hugh toate aceste calităţi... Dar era el într-adevăr omul alături de care voia să-şi petreacă viaţa? Sub aparenta ei nevoie de tandreţe nu se ascundea totuşi o dorinţă mai mare de pasiune?

Refuza să recunoască faptul că făcuse probabil o alegere greşită, spunându-şi că weekendul pe care-l planificaseră împreună avea să rezolve miraculos orice problemă şi avea să le demostreze că erau făcuţi unul pentru altul.

A doua zi dimineaţă plecară cu toţii la cumpărături, apoi cinară în oraş.

- Cred că vom pleca la sora mea chiar astăzi, spuse

Hugh, conducând-o acasă. Dacă aşteptăm până mâine, riscăm să ne confruntăm cu blocaje interminabile pe şosea. Toată lumea se întoarce acasă după vacanţă. Şi apoi, aş prefera ca Mark să aibă parte de un weekend liniştit înainte de începutul şcolii.

La auzul cuvântului şcoală, copiii făcură un zgomot teribil de dezaprobare.

- E foarte posibil să rămân cu ei până luni dimineaţă, dar s-ar putea să mă întorc şi duminică seară.

- Monica Birch va fi în concediu, aşa că eu voi fi de serviciu sau de gardă tot weekendul. Nu voi fi liberă decât duminică dimineaţă.

- Te sun imediat ce mă întorc, promise Hugh.

Jocelyne nu era deloc nemulţumită de faptul că avea să-şi
reia lucrul. Când se concentra asupra muncii, mintea i se golea de orice gând şi nu-şi mai închipuia o lume utopică, unde ea şi Richard Sheridan...

Ce bine ar fi dacă nu l-ar mai întâlni o vreme, îşi spunea ea. Dar, din nefericire, dorinţa ei nu se îndeplini. îl revăzu chiar sâmbătă dimineaţă, pregătit pentru ora de vizite.

Fără să se sinchisească de prezenţa ei, o salută scurt, în treacăt:

- Bună ziua, domnişoară!

Observă că avea buzele strânse, ceea ce era un semn rău. în orice caz, trebuia să se aştepte la o nouă izbucnire din partea lui... Jocelyne spera însă că problemele lor personale nu aveau să împieteze asupra relaţiilor profesionale.

Dar nu se întâmplă nimic grav. Sarcasmele pe care le aştepta, ironiile lui... Era ca şi cum în viaţa lor ar fi început o nouă etapă.

Părea grăbit, mereu pe fugă. Fu foarte nervos când una dintre femeile din salon îl reţinu ceva mai mult pentru câteva întrebări. Hugh nu era niciodată aşa. Hugh ştia să se poarte cu toate pacientele, să se intereseze de starea lor, să le dea impresia că sunt unice.

Ajunşi în faţa uşii biroului, Richard îi întinse ultima fişă şi-i aminti numele celor care trebuia externate în acea zi. După care îi dădu câteva instrucţiuni rapide despre două femei cărora li se apropia termenul de naştere şi plecă grăbit.

Jocelyne îl privi stupefiată. I se părea că Richard face tot posibilul ca s-o evite.

- Nu staţi să beţi cafeaua? nu se putu ea împiedica să întrebe, văzându-l că pleacă nepăsător.

- Mi-e imposibil, domnişoară. Dar mulţumesc oricum de invitaţie, răspunse el, îndreptându-se spre lift.

S-ar fi zis că nici nu mai suportă s-o vadă, să se afle în aceeaşi încăpere cu ea. Dar ce de se făcuse vinovată, ca să primească un astfel de tratament? în timp ce aştepta cafeaua, îşi aminti partida de tenis la care fuseseră împreună. Crezuse atunci că el îi ceruse Dianei s-o invite. Dar dacă... Şi invers era posibil. Dacă el credea că ea aranjase lucrurile în aşa fel încât să se întâlnească acolo? Numai aşa se putea explica atitudinea lui din ultima vreme. Ah, o cunoştea foarte puţin dacă putea să-şi imagineze că se înjosise în halul ăsta!

Doar pentru că atunci când avea nouăsprezece ani se îndrăgostise de el ca o proastă, nu însemna că aceeaşi poveste este valabilă şi astăzi!

Trecutul era trecut. Jocelyne era hotărâtă să nu se mai gândească decât la prezent şi la viitor.

Către sfârşitul după-amiezii, o nouă pacientă fu adusă în salon. Jocelyne îşi dădu imediat seama cu o strângere de inimă că naşterea avea să fie dificilă.

Din fişele domnei Chapman reieşea totuşi că sarcina decursese absolut normal. Aşa că nu ar fi trebuit să apară nici o problemă deosebită. Totuşi, femeia părea foarte nervoasă şi neliniştită.

Cum încă nu erau semne că naşterea avea să survină curând, Jocelyne încercă s-o convingă să-şi menţină acelaşi program ca de obicei, măcar câteva ore.

- Soţul dumneavoastră va sosi în seara asta? întrebă ea, în timp ce îi pregătea femeii patul.

- Nu. Copilul trebuia să se nască câteva zile mai târziu, aşa că şi-a luat permisie începând cu vinerea viitoare.

- Mă tem că până atunci veţi fi deja acasă.

- Ah, mi-aş fi dorit atât de mult să fie aici cu mine! Nu se poate întârzia naşterea?

- Dar nu avem nici un motiv să facem aşa ceva, doamnă, spuse Jocelyne, după ce o examină cu toată atenţia. Totul pare să fie în perfectă regulă, iar sarcina pare să fi ajuns la termen. Numai copilul poate hotărî când va veni pe lume. Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Văd că sunteţi puţin cam încordată. Am să vă administrez un

calmant.

- Orice, dar promiteţi-mi că nu mă veţi lăsa singură.

- Nici nu mă gândesc, afirmă Jocelyne cu tărie, pregătind seringa.

- Şi doctorul Sheridan când va veni?

- Doctorul Sheridan? Dar nici nu ştiu măcar dacă este de gardă în noaptea asta... Şi nu cred că e nevoie, în cazul dumneavoastră, să chemăm un doctor. Totul e sub control.

- Dar vreau să fie un doctor cu mine, domnişoară! Trebuie!

Chiar atunci, femeia avu o contracţie puternică. Gemu slab.

Jocelyne făcu tot posibilul s-o poată calma, dar pe măsură ce timpul trecea, viitoarea mămică devenea din ce în ce mai agitată.

Personalul de zi plecă la orele opt. în ce o privea, Jocelyne trebuia să rămână până la sosirea infirmierei de noapte, la ora zece.

Trimise pe cineva să-i aducă doamnei Chapman o ceaşcă de ceai, dar nimic nu părea s-o poată linişti. Jocelyne încercase în zadar să-i explice că nu vedea necesitatea aducerii unui medic la patul ei. Femeia nici nu voia să audă. Fără un doctor se simţea nesigură.

- Haideţi, doamnă, faceţi un mic efort... trebuie să vă destindeţi, o sfătui Jocelyne. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji şi nu vă mai complicaţi... E inutil!

- Doctorul Sheridan mi-a promis că va veni.

- E sâmbătă seara. Şi apoi, mă tem că bebeluşul are de

gând să vină pe lume destul de repede, de bunăvoie, cu forţa, cu sau fără medic!

- Vreau un doctor. La ce mai e bun spitalul dacă nici atâta lucru nu-ţi poate oferi?

- Suntem pregătiţi să facem faţă şi celor mai dificile cazuri, fiţi fără grijă. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu, majoritatea naşterilor se petrec fără probleme.

Doamna Chaman nu părea deloc convinsă. Dându-şi seama că femeia va face tot posibilul să nu nască, Jocelyne căută din nou în dosarul ei, sperând că va descoperi vreo indicaţie utilă. Dar nu era nimic notat. Viitoarea mămică fusese pacienta doctorului Sheridan şi se părea că vizitele ei la control fuseseră destul de frecvente. Dar nicăieri nu era semnalată dorinţa acesteia de a naşte asistată de un medic.

Şi cum Jocelyne nu uitase încă altercaţia pe care o avusese cu Richard Sheridan, prefera să se gândească de două ori înainte de a mai face vreun pas greşit. Pe de altă parte, atunci când o acuzase de incompetenţă, el însuşi spusese că ar fi fost preferabil să nu mai încerce să rezolve singură situaţiile dificile. Dar, după cele citite în dosarul femeii, nimic nu anunţa o naştere grea. Se prea poate ca Richard să nu se aştepte să fie chemat tocmai acum.

Cu toate astea, femeia părea foarte categorică. Oare o asigurase chiar el că va veni?

Jocelyne reuşi să se strecoare afară din camera doamnei Chapman şi să caute un medic. I se răspunse că Richard Sheridan era de gardă, dar că era invitat la un dineu al ofiţerilor şi că prin urmare nu poate fi deranjat

decât în cazuri de urgenţă.

în mod normal, Jocelyne ar fi fost perfect capabilă să ţină sub control situaţia. Dar femeia dorea neapărat un medic şi aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. I se punea o problemă cu totul nouă, care putea fi considerată drept urgenţă.

După o jumătate de oră, văzând că situaţia nu se schimbase, infirmiera fu nevoită să apeleze la Richard.

Naşterea era iminentă. Dacă doamna Chapman ar fi fost mai cooperantă, copilul s-ar fi născut deja.

Jocelyne avea impresia că trebuie să muncească la fel de mult ca şi mama. O încuraja în permanenţă şi o asista răbdătoare.

Deodată, auzi deschizându-se uşa de la sala de naşteri. Richard sosi şi se duse îndată la patul femeii. îi luă mâna şi o strânse încurajator.

în câteva minute, Jocelyne ţinea în braţe o fetiţă frumuşică şi sănătoasă.

îşi ridică privirea către Richard şi inima parcă i se opri. Era atât de frumos în uniformă!

Doctorul o consolă glumeţ pe mămica uşor dezamăgită că bebeluşul nu era băiat. Părea să fie destul de vesel. Dar... nu şi cu ea. Când Jocelyne se pregăti să pună copilaşul în coşuleţul lui, Richard se apropie de ea încruntat şi-i aruncă printre dinţi:

- Tu chiar vrei să ai mereu ultimul cuvânt, nu-i aşa?

Capitolul 1

Richard îşi scoase haina şi-şi puse bluza albă pe care i-o întinse una dintre infirmiere. Jocelyne îi privi faţa nemulţumită şi începu să bâlbie nişte scuze timide. El se mulţumi să-i arunce o privire dispreţuitoare, apoi se întoarse către doamna Chapman, mai zâmbitor ca niciodată.

Era trecut de zece când femeia fu comod instalată într-o cameră separată, cu două paturi. Infirmiera de noapte sosise deja şi se ocupa acum de copilaş.

Cu un pas obosit, Jocelyne se îndreptă către birou. Aici îl găsi pe Richard, pregătit să scrie raportul.

- îmi pare rău, murmură ea jenată, nu ştiam că vă aflaţi la o recepţie.

- Şi chiar dacă ştiaţi, asta nu ar fi schimbat mare lucru, nu-i aşa?

- Ba da, aş fi putut să chem un generalist. Hugh lipseşte încă şi...

- Nu-mi spuneţi tocmai mie asta! strigă Richard, închizând cu violenţă dosarul. Monty nu se află aici şi de asta a trebuit să mă duc în locul lui la dineu. E sâmbătă seara şi personalul nu este în număr complet. Aşa că vă puteaţi foarte bine descurca de una singură. Dar nu, a trebuit să alegeţi tocmai seara asta ca să mă chemaţi!

- Doamna Chapman a fost foarte categorică. Nici nu se gândea să nască fără doctor.

- Când am o pacientă care insistă în mod special s-o asist, încerc să-i fac pe plac. Dar acum nu era cazul să mă scoateţi dintr-o reuniune foarte importantă. Femeia este perfect sănătoasă şi a născut fără probleme. Nu văd nici un

motiv pentru care a trebuit să mă deranjaţi.

- Şi cum explicaţi faptul că a refuzat să fie ajutată de o moaşă?

- Nu aţi ştiut s-o calmaţi şi s-o convingeţi că totul va fi bine. Se pare că nu a avut încredere...

- Şi a cui e vina? Numai dumneavoastă îi puteaţi băga în cap ideea asta. M-aţi acuzat odată că nu ştiu să lucrez în echipă. Dar cred că acum dumneavoastră vă faceţi vinovat de asta. Aţi indus cu bună ştiinţă o pacientă în eroare.

îl privi furioasă, dar el nu păru să se sinchisească de asta. în ochii lui citi acelaşi dispreţ de mai devreme.

- Ah, draga de ea! Acum pricep... ai pus la cale toate astea, nu? Le-ai ticluit bine de tot! Absenţa lui Monty, faptul că tu erai de gardă, prezenţa mea la această reuniune... Văd că mă iubeşti la fel de mult ca altădată... Nu puteai să scapi o astfel de ocazie! Ei bine, măcar să mă aleg şi eu cu ceva! Mi-ai stricat tu seara, dar o să am grijă să ţi-o plătesc!

Se ridică brusc şi o strânse puternic de umeri, scuturând-o cu o violenţă care o făcu să-şi piardă echilibrul. Apoi îşi lipi buzele de ale ei şi le sărută brutal. Avea pe chip o expresie de-a dreptul dementă... Jocelyne se temu că va deveni violent. Aproape paralizată de groază, se străduia în van să-i scape din braţe. Din fericire, pe hol se auziră paşi. Richard o eliberă şi, cu un surâs de triumf, părăsi biroul.

Ameţită, Jocelyne îşi ridică de jos boneta şifonată şi o vârî în geantă. îl auzea pe coridor pe Richard, discutând vesel cu infirmiera de noapte.

Inima îi bătea nebuneşte. Se străduia să respire normal, în timp ce făcea ordine pe birou. îşi luă haina şi ieşi pe hol, sperând că nu se va întâlni cu nimeni. Dar în faţă îi ieşi una

dintre şefe. Trase adânc aer în piept şi, reuşind să aibă un aer cât se poate de calm, răspunse scurt salutului ei.

Cu picioarele înmuiate, se îndreptă spre ascensor. Nici nu ştiu cum ajunse afară. Aerul nopţii îi făcu bine. Dar era în continuare atât de zdruncinată, încât îi luă ceva timp ca să-şi dea seama dacă venise cu maşina sau cu bicicleta.

Scoase cheile din geantă şi traversă parcarea pentru a ajunge la garajul unde-şi lăsase bicicleta, când o voce puternică o strigă. Se sperie atât de tare, încât scăpă din mână geanta.

- Nu te mai chinui, nu vei avea nevoie de cheie.

în jur era atât de întuneric, încât nu se vedea la un pas. Jocelyne se concentră şi reuşi cu greu să distingă în noapte silueta doctorului.

Richard o aştepta stând calm în şa. Jocelyne se stătu pe loc, gândindu-se dacă e mai bine să fugă sau să discute cu el.

- Dacă ai de gând să fugi, nu va fi decât timp pierdut. îţi dai seama că am să te prind foarte repede...

Ezită. Ce naiba să facă? începu să se apropie de el cu precauţie.

- Poţi să-mi dai înapoi bicicleta, te rog? întrebă ea cu o voce pierdută.

- Vrei adevărul? Da? Atunci află că nu am de gând să fac aşa ceva. Şi degeaba strigi. Te asigur că nu te va auzi nimeni, draga mea.

Ce putea să facă într-o astfel de situaţie? Atitudinea lui îi demonstra că băuse.

- E târziu, insistă ea, încercând să fie convingătoare... Aş vrea să mă duc acasă.

- De asta te-am şi aşteptat. Te conduc eu cu maşina. Coborî de pe bicicletă, o luă de mână şi o trase după el spre parcare.

- Nuuu! ţipă ea. Pot să mă întorc pe bicicletă.

- Haide, nu mai face mofturi! Trebuie să te rog, acum? Maşina mea ne aşteaptă.

Jocelyne refuză însă să meargă mai departe. Vocea lui Richard deveni ameninţătoare.

- Te rog să te mişti mai repede. Altfel, mă fac al dracului! Fu nevoită să-l asculte, dar când fură aproape de maşină, se
întoarse şi-i spuse furioasă:

- Ascultă, Richard, chestia asta devine ridicolă. Nu ar trebui să te întorci la reuniune?

Avu impresia că bărbatul zâmbi apoi, cu un gest scurt, o lipi cu spatele de maşină. Jocelyne se simţea umilită.

- Ba da, răspunse el, forţând-o să intre în maşină şi aşezând-o pe scaunul şoferului. Dar mi se pare mai plăcut să petrec acest timp cu tine.

Nu putea face altceva decât să-l asculte... pentru moment.

- O să fie o surpriză să te văd cum conduci, adăugă el. Nu te uita aşa la mine, nu sunt foarte beat. Dar cred că e mult mai prudent să te las pe tine, să nu avem probleme...

- Bine, dar doar ca să te conduc acasă.

- Văd că trebuie să repet. Nu sunt beat, am să te las pe tine să conduci şi vei merge direct la tine, da? Te rog frumos, ca să nu ne certăm.

Părea foarte hotărât, aşa că Jocelyne îşi puse centura şi se pregăti de plecare.

Ajunseră foarte repede. Drumurile erau libere la această oră.

Opri în faţa casei ei şi începu să caute cheile.

- Mulţumesc că m-ai condus, făcu ea, deschizând uşa. în fine, dacă se poate spune aşa...

Dar înainte să coboare, Richard se aplecă şi încercă să-i smulgă cheile din mână. Se luptară câteva minute încordaţi, fără să spună nici un cuvânt. Apoi, fără nici un avertisment, Richard o sărută pe buze. Jocelyne scăpă cheile din mână.

- Şşşş! şopti el. Vecinii tăi probabil că dorm, aşa că nu mai face zgomot. Doar nu vrei să-i trezeşti! Vom merge împreună înăuntru, tu îmi vei oferi o ceaşcă de cafea... Nu uita că a fost vina ta că nu mi-am băut cafeaua la muncă!

- Eşti imposibil!

- Nu, draga mea, irezistibil!

El închise maşina şi o urmă. Jocelyne intră în casă, îşi lăsă haina în hol, apoi se îndreptă către bucătărie.

Văzând că o urmează, se întoarse spre el:

- Ascultă... începu ea, cu un ton vehement.

Richard o privi o clipă în tăcere. După care îşi ridică braţele în semn că se predă.

- Te rog să mă scuzi, Jocelyne... Nu am băut nimic, a fost doar un truc ca să ajung aici, la tine.

Ea îl măsură cu o privire plină de reproş.

- Ştiu ce ai să spui. Că nu primeşti nici un bărbat la tine acasă după miezul nopţii... Dar îmi rezerv dreptul să nu te cred! Aşa că, adu cafeaua aia, nu mai sta!

Ea oftă. Mai bine îl asculta şi evita noi discuţii fără sens.

Turnă cafeaua în ceşti şi aşteptă să fiarbă laptele. Fără

să-l simtă, Richard veni uşurel în spatele ei şi îi mângâie ceafa. Ea tresări.

- Ce păr frumos ai... Coadă de vacă, aşa-i spuneai... Dar la lumina asta pare de culoarea mierii. Mă tot întreb cum arată la lumina lunii.

Ea nu răspunse, preocupată să toarne laptele şi să amestece în ceşti. în tot acest timp, Richard îi mângâie umerii şi braţele. Jocelyne se simţea din nou invadată de o plăcere tainică. Ah, ştia cum s-o convingă să-i facă pe plac! Când el îi sărută ceafa, nu se mai putu abţine şi se lăsă să-i cadă în braţe.

Dar îşi reveni repede.

- Bun, spuse ea. Am să duc ceştile în sufragerie.

îi era greu să-şi ascundă tremurul mâinilor.

- Crezi că pot să-mi scot haina şi cravata? întrebă el de formă, începând deja să-şi descheie nasturii.

Ea ridică din umeri.

- Dacă ţii neapărat. Dar trebuie să te avertizez că nu vei sta mult, aşa că imediat va trebui să te îmbraci la loc.

El zâmbi.

- Nici o grijă. Unde mă duc, nu e nevoie de toate astea.

Ea zâmbi la rândul ei, uimită.

O privea cu o tandreţe plină de căldură.

Nu, nu era beat. De fapt, îşi dăduse seama de asta atunci când o sărutase în birou.

- Trebuie să-mi cer scuze că te-am luat la rost. A fost numai aşa, în joacă. Ca să spun drept, am fost foarte fericit că m-ai salvat de la întâlnirea aia plictisitoare.

- Nu-ţi plăcea?

- A fost un dineu al şefilor de serviciu... spuse el

clătinând din cap. Nu mă simt deloc în largul meu în astfel de ocazii. Poate că nu sunt destul de copt. Poate peste vreo zece ani, când am să am alături o femeie drăguţă pe care s-o scot în lume, să mă laud cu ea...

Bău o gură de cafea şi reluă:

- Şi ca să revin la doamna Chapman, Jocelyne, ea... în fine... eu altceva voiam. Când am încercat s-o liniştesc, cred că m-a înţeles greşit... Ar fi trebuit să te anunţ, dar nu mă aşteptam să nască atât de repede. Dar - datorită ţie, şi îmi face plăcere să-ţi spun asta - totul a fost bine. Cum de erai de serviciu atât de târziu?

- Personalul nu e complet. E perioada vacanţelor.

- Când trebuie să te întorci la muncă?

- Mâine la ora două după-amiază.

- Perfect. Şi eu la fel. Se pare că e scris în stele să rămânem împreună mai multă vreme în seara asta. Dar într-o astfel de ţinută nu poţi merge nicăieri. Pune-ţi un pantalon sau ce vrei tu şi un pulovăr gros.

- Cred că mai bine ar fi să pleci, spuse Jocelyne, ridicându-se.

- Dar gândeşte-te! Monty nu e aici, de ce să nu ne distrăm un pic? Când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă...

- Te rog să pleci, repetă ea cu o voce răguşită.

- Dar nu vrei asta, de ce insişti degeaba? Vrei să-ţi dovedesc? întrebă el, făcând un pas în direcţia ei.

- Nu, spuse ea resemnată. Unde vrei să mergem?

- Vei vedea. E o surpriză.

în zece minute, fu gata. Nici măcar ea nu-şi dădea seama de ce îl asculta atât de supusă. Richard voia s-o

ducă cine ştie unde, în plină noapte, şi ea nu avea forţa să-l trimită la plimbare!

încercă să întârzie momentul plecării şi se gândi să spele ceştile de cafea. Dar el i-o luase înainte. Ceştile erau spălate şi aşezate la locul lor. Stinsese luminile, închisese gazul şi o aştepta în prag.

- Totul e în regulă, Jocelyne. Nu-ţi face griji, am să te aduc acasă la ora unu, pe cuvântul meu de onoare. Nu mă crezi?

îşi bătea joc de ea.

Replică nervoasă:

- Absolut deloc, te asigur!

Observând că ţinea ceva în mână, îl întrebă uimită:

- De ce mi-ai luat slipul?

- Pentru că numai aşa o să poţi face o baie mâine dimineaţă. Dacă e timp frumos... Sau poate că vrei să-ţi iei altul...

Jocelyne se gândi o clipă.

- Chiar aşa, spuse ea grăbită. Mă duc să caut altul.

Dispăru în dormitor.

Când reveni în hol, spuse cu un glas jenat:

- Cred că ar fi bine să-i las un bilet lui Hugh... să ştie unde mă găseşte... poate se îngrijorează...

Richard clătină din cap.

- Nu ţine, draga mea. Ştiu foarte bine că Monty îţi cunoaşte orarul pe de rost. Şi apoi, nu cred că va veni aici. în al treilea rând, chiar dacă se întoarce, te poate vedea diseară.

Nu mai avea de ales. Trebui să-l urmeze.

Merseră nu mai mult de patru kilometri şi se opriră într-

un mic port. El îi întinse mâna, galant, şi o conduse.

- Cât lux! exclamă Jocelyne, oprindu-se în faţa unei ambarcaţiuni impresionante. Dar ce idee e asta, să ieşi în larg la ora asta?

Richard nu-i răspunse.

- Sper că nu ai rău de mare, spuse el în schimb.

- Nu ştiu, nu am mai fost niciodată cu barca.

O ajută să urce la bord şi o conduse în cabină, adăpostind-o de vânt.

- O să ai nevoie de pulovăr, spuse el, apoi dispăru.

Se întoarse schimbat la rândul lui într-un pulovăr pe gât de culoarea nisipului.

Era frumos ca un zeu şi se mişca uşor şi elegant ca o felină.

Motorul se puse în mişcare şi barca începu să înainteze pe oglinda apei luminată de lună, lăsând în urmă o urmă de spumă învolburată.

Bucuroasă şi totodată tulburată de această nouă experienţă, Jocelyne stătea sprijinită de cabină, lăsând vântul să-i răcorească obrajii înfierbântaţi.

Barca încetini. Richard manevră ambarcaţiunea până ajunseră la adăpost şi aruncă ancora în larg.

- Haide, îngeraşul meu, e timpul să ne culcăm.

Ea fu cuprinsă deodată de o panică teribilă. Dar nu avea unde să fugă. Doar dacă ar fi riscat să se arunce în adâncul ameninţător al apelor negre ce o înconjurau. Era prinsă în capcană.

- Doamne, dacă ai putea să-ţi vezi faţa! spuse Richard râzând cu poftă. E foarte comică. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji. E adevărat că aici nu avem posibilitatea să stăm în

camere diferite... Dar avem două paturi şi doi saci de dormit. Şi pentru că, iată, m-am dovedit un cavaler desăvârşit, îţi cer în schimb doar un sărut. Mic. Numai atât.

Dar sărutul fu lung, pasional, prelungit la infinit, tulburător.

- Nu crezi că am petrecut prea mult timp din viaţă despărţiţi? Cinci ani sunt nepermis de lungi... , spuse el răguşit, ridicând privirea spre ea.

Coborâră în cabină. Foarte confortabilă, aceasta avea într- adevăr două paturi.

- Mă duc să verific dacă e totul în ordine afară. între timp, te poţi dezbrăca şi să te bagi în pat.

- Dar... nu am cămaşă de noapte, spuse ea cu o voce nefericită.

- Nu ai nevoie de aşa ceva ca să dormi într-un sac de dormit. Mă întorc în cinci minute.

Niciodată în viaţă nu se mai dezbrăcase atât de repede. Dar nici nu apucă să se strecoare în pat, că Richard reveni cu un platou pe care se aflau două pahare.

- Un ultim pahar înainte de culcare, draga mea.

Ea scoase cu grijă un braţ afară, se sprijini în cot şi luă paharul.

- Să bem în cinstea primei noastre nopţi împreună, spuse Richard, întinzându-se în celălalt pat.

Jocelyne aşeză paharul la loc pe tăviţă, cuprinsă deodată de o bănuială absurdă, pe care o respinse imediat, lucidă. Nu, era imposibil. Nu ar face aşa ceva, nu ar putea s-o drogheze. De altfel, nu ar fi avut nevoie de asta ca să obţină de la ea ceea ce voia.

îl privi cu frică. Deocamdată, părea mai degrabă doritor

să doarmă. Prudentă, Jocelyne îşi întoarse capul spre perete.

Balansul uşor al bărcii şi clipocitul apei, care lovea repetat pereţii, ar fi trebuit s-o adoarmă. Dar nu reuşi.

Să-şi petreacă noaptea alături de Richard Sheridan, ea, viitoarea soţie a lui Hugh Montrose? Dar asta era o adevărată trădare! Era împotriva oricărei etici... Până acum, nu făcuse nimic rău, e adevărat. Şi totuşi... nu-i va fi uşor să-i mărturisească iubitului ei o astfel de escapadă. Dar pe cine minţea? Nici nu va putea să-l mai privească în ochi. De curând, ea îi propusese o excursie în doi... sau, cum spusese Hugh, o căsătorie de probă... în sfârşit... Ce făcea ea aici cu Richard? Colegul lui Hugh şi rivalul lui totodată?

Se întoarse de pe o parte pe alta. Apoi, imediat, se întoarse la loc. Nu putea dormi şi pace!

Şi, ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns, în cabină se făcu atât de cald încât fu nevoită să-şi scoată braţele de sub cuvertură.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jocelyne, stai liniştită. Ce ai?

Şi ea care credea că Richard doarme!

- Nimic, spuse ea şoptit.

- Atunci, închide ochii, prostuţo!

- De unde ştii că nu sunt închişi?

- Am ghicit. Şi ca să-mi dovedesc calităţile de bun magician, pot să-ţi mai spun că sunt larg deschişi şi nu clipesc niciodată. îţi simt privirea, mai puternică decât razele laser. Şi acum, dacă nu cumva vrei să strigi după ajutor, te rog să te culci imediat.

- Richard, îndrăzni ea cu o voce timidă, ce caut eu aici?

- Doamne, doar nu vrei să spui că te simţi vinovată! Nu ai făcut nimic rău, din câte ştiu eu, cel puţin.

- Dar nu ar trebui să fiu aici. Dacă Hugh ar şti...

- Trebuie neapărat să ştie? oftă el.

Ea nu răspunse imediat.

- Nu ştiu să mint...

- Dar o minciună prin omisiune nu e chiar o minciună. Va fi secretul nostru, Jocelyne. Dormi sau mă supăr.

Ea nu se mai mişcă, dar somnul o ocoli. Abia în zori reuşi să închidă în sfârşit ochii.

Senzaţia că un obiect rece o atinge pe nas o trezi. Deschise ochii şi văzu că Richard îi flutura deasupra capului slipul.

Cu o senzaţie de fericire subită, Jocelyne se întinse şi căscă. Apoi, amintindu-şi că era goală, se ascunse din nou în sacul de dormit.

- Leneşo... Haide, sus, o baie rece te va trezi...

- Crezi?

- Sunt absolut convins, răspunse el, mângâindu-i trupul prin sacul de dormit.

Jocelyne scoase un braţ la vedere şi luă din mâna lui Richard sutienul. Bărbatul se aplecă s-o sărute.

- Cu cât rămâi mai mult în pat, cu atât vei fi mai mult în pericol. Să nu zici că nu te-am prevenit...

Dar Jocelyne îşi trecu braţele pe după gâtul lui. Avid, el o sărută cu patimă. Fu o clipă minunată. Imediat însă, Jocelyne îşi reveni şi-l împinse la o parte.

El ieşi, nu înainte de a-i spune:

- Dacă nu eşti în apă în două minute, vin şi te arunc cu mâna mea.

Rămase singură, gânditoare.

După un scurt moment, auzi afară un clipocit. Richard îşi făcuse curaj şi sărise primul în apă.

Nu trecu mult şi ieşi şi ea pe punte, apoi sări cu ochii închişi în apa rece. Dar nu stătură prea mult... apa era foarte rece.

în timp ce el prepara micul dejun, ea coborî în cabină să se schimbe.

Aroma îmbietoare a cafelei şi a fripturii invadase cabina inundată de soare. Mâncară veseli, discutând de una, de alta, până când, dintr-o dată, o tăcere grea se lăsă între ei. Jocelyne se simţea din nou vinovată.

Situaţia devenise imposibilă. în orice moment Richard o putea trăda, povestindu-i lui Hugh mica lor escapadă. Nu putea avea încredere în el, iar încrederea lui Hugh o va pierde pentru totdeauna. Dar Monty îl va crede? De ce nu? Ar fi fost cuvântul ei împotriva celui al lui Richard. Dacă bărbatul ăsta avea de gând să intervină în relaţiile dintre ea şi iubitul ei, atunci avea toate atuurile. Nu-i promisese el că o va face să capituleze, că o va face să se îndrăgostească de el mai mult ca niciodată?

Nu era însă atât de naivă încât să-şi imagineze că Richard o iubea la rândul lui. Nu-şi făcea nici o iluzie în această privinţă. Era un tip care făcuse din seducţie un hobby. Se distra cu ea, ştiind că va ceda şi aşteptând nerăbdător momentul victoriei. După ce va obţine ce dorea de la ea, o va părăsi, fără să-şi facă prea multe scrupule.

- Cum te înţelegi cu plozii lui Monty? întrebă el - hodoronc-tronc. Nu sunt cu mult mai mici decât tine, nu?

- Aşa e, dar asta va face lucrurile mult mai simple

pentru toată lumea, replică ea, înţepată.

- îţi admir cu adevărat curajul, Jocelyne, spuse el cu înţelegere. Dar mi se pare destul de greu să iubeşti un bărbat
care ar putea să-ţi fie tată... dar să te angajezi să fii mamă pentru trei copii...

Jignită de felul lui de a prezenta lucrurile, Jocelyne îi explică răbdătoare că toţi trei copiii lui Monty învăţau departe de casă. îi făcu o descriere foarte entuziastă a familiei Montrose şi a rolului pe care avea să-l joace alături de ei. Richard o ascultă cu atenţie, cu ochii pe jumătate închişi. Din când în când, în privirea lui ghicea o strălucire curioasă, care aducea a compătimire.

După masă, renunţară să mai dezbată subiectul şi petrecură câteva ore bune plutind la soare pe saltele pneumatice.

Vremea era frumoasă, în aer plutea o aromă fermecătoare de... vacanţă. Dintr-o dată, Jocelyne fu conştientă că între ei era o comunicare continuă, un soi de alchimie. încercă să se convingă că era doar în imaginaţia ei... că razele soarelui aveau efecte afrodiziace... Dar simţi că Richard se mişcă alături de ea şi se cutremură. Nu îndrăzni să deschidă ochii, dar îi simţi răsuflarea pe obraz.

îşi puse o mână pe pieptul ei şi o mângâie tandru.

Jocelyne îşi simţea tot corpul vibrând sub atingerea lui, dar conştiinţa nu-i dădea pace. Nu trebuia în nici un caz să răspundă acestei provocări... Hugh era singurul care avea dreptul să trezească în ea astfel de simţăminte. Richard nu voia decât un singur lucru, să trezească în ea o dorinţă fără viitor.

Dar ce era în mintea ei de se lăsa în voia lui cu atâta uşurinţă? Ea îl iubea pe Hugh şi voia să-l facă fericit. Pe el şi-l dorea ca partener de viaţă.

Pentru Richard Sheridan, ce se întâmpla acum nu era decât o distracţie în timpul liber. în mâinile lui era o jucărie fără voinţă, un trup vibrant de dragoste. Dragoste pe care o ţinuse ascunsă atâta vreme...

Gemu în braţele lui...

Dar el se răzgândi şi o abandonă, sărind în apă şi lăsând în urma lui o dâră înspumată.

După numai câteva minute, capul lui apăru la suprafaţa apei.

- Haide, leneşo, trebuie să mergem. încă nu suntem în vacanţă. Spitalul ne aşteaptă. Nu mai ai timp decât să faci o baie şi gata.

După o scurtă scufundare, urcară împreună la bordul ambarcaţiunii.

Intrară în cabină în tăcere. Ea îl lăsă să-i şteargă trupul rece şi ud. Fără să-şi dea seama, mişcările lui deveniră mai lente, transformându-se în mângâieri. Prosopul căzu încet la picioarele lor, dar nimeni nu băgă de seamă. El o luă în braţe şi-i şopti la ureche:

- Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Capitolul 8

Complet aiurită la auzul acestor cuvinte, încercă să-i scape din braţe. Dar Richard o reţinu.

- Crezi că-l iubeşti pe Monty, Jocelyne, dar te înşeli. El da, e foarte îndrăgostit de tine. Dar o asemenea relaţie nu poate dura. Ştii şi tu foarte bine, undeva, în adâncul sufletului. Eşti mai lucidă decât laşi impresia la prima vedere. Deci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu opreşti odată toată nebunia asta? Gândeşte-te bine, înainte de a fi prea târziu.

Buzele lui o sărutară iar şi iar de ceafă, pe gât... Jocelyne se cutremură de plăcere, dar conştiinţa îi refuza dreptul la această fericire de moment. Nu trebuia să creadă ce-i spunea Richard, îşi repeta ea. Pentru el, nu era vorba decât despre un flirt. Nu o iubea, se distra şi atât... Dar nu-i va fi atât de uşor să ajungă unde voia...

Cu piciorul gol, Jocelyne îl lovi cu toată puterea în tibie.

- Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? zise ea, cu un ton agresiv.

Foarte surprins, el o eliberă o secundă, apoi o prinse de talie şi o strânse mai tare.

- Nu-i aşa că încă mă iubeşti? o întrebă el şoptit. Nu-i nevoie să te mai ascunzi... Se vede limpede... Mărturiseşte... Nu am să te mai întreb de prea multe ori.

- Nu cred că există pe lume un om mai egoist şi mai orgolios ca tine! ţipă ea. Mă dezgusti, Richard, pricepi? Te urăsc!

Privirea întunecată a lui Richard îi fixă trupul pe jumătate gol, cu un strop de ironie. Dar apoi, brusc, chipul lui deveni dur, iar buzele lui frumoase se strâmbară cu

dispreţ. îi întoarse spatele şi se urcă pe punte.

Ea îi urmări silueta suplă, îndepărtându-se. Până de curând, îl găsise atât de atrăgător, de fermecător... Dar acum totul se terminase, îşi spuse ea, hotărâtă. îl ura pe cel care fusese atât de aproape s-o convingă să cedeze.

Mâinile îi tremurau atât de tare încât făcu un efort infinit ca să se îmbrace. Era foarte furioasă, atât pe Richard, cât şi pe sine însăşi... Cu toate astea, ştia că îi va fi foarte greu să uite vreodată magia ultimelor ore.

Ah, dacă toate astea s-ar fi petrecut în urmă cu cinci ani! Dar pe atunci, el era cu tipa aia... Rosemary Stanley... Ce se întâmplase oare între ei? Se despărţiseră? Şi de atunci încoace, ce făcuse Richard? Nu se însurase, îi destănuise asta în seara furtunii. Dar se gândise la asta? Voise s-o ia în căsătorie şi lucrurile merseseră prost? Oare această despărţire îl făcuse să se schimbe, să devină atât de dur, de dispreţuitor cu femeile? Se părea că nu mai are decât un scop: acela de a face rău celor din jur. îl ura pentru că îi arătase acest paradis al simţurilor, fără să pronunţe cuvintele esenţiale: „te iubesc“.

Se privi în oglinda din perete. Părul ei scurt, buclat, era încă ud. Luă un prosop şi începu să-l şteargă cu furie.

Motorul ambarcaţiunii se puse în mişcare. Aruncă o privire prin hublou şi-l văzu pe Richard ridicând ancora. Imediat, barca prinse viteză şi se îndreptă către port.

Jocelyne se simţea încă zdruncinată, aşa că încercă să-şi vină în fire făcând ordine prin cabină. Voia să stea cât mai puţin cu Richard. Urcă într-un sfârşit pe punte şi se aşeză departe de el, lăsând vântul să-i usuce pletele ude.

După jumătate de oră acostară în port. Jocelyne se

simţea aproape bolnavă. Nu din pricina călătoriei, ci a atmosferei care domnea între ei. Ochii lui negri aveau o expresie de o gravitate neobişnuită.

îi ascultă ordinele şi îl ajută cum putu mai bine la manevre, evitând să-l privească. Coborâră. Richard avea în mână uniforma, protejată de o husă din plastic. O aruncă pe bancheta din spate şi se aşeză la volan. Avea un aer înfricoşător.

înainte de a ajunge în oraş, Richard se uită la ceas şi spuse cu un ton absolut neutru:

- îmi pare rău, nu cred că vom avea timp să luăm masa. Abia dacă vom ajunge la vreme. Cât îţi ia ca să te schimbi?

- Stai liniştit, nu trebuie să mă aştepţi. Lasă-mă în faţa casei. Am să vin cu maşina mea.

- Dar bicicleta e...

- Ştiu, nici o problemă.

Era gata să-i replice, când, intrând pe strada ei, fu nevoit să frâneze brusc. Jocelyne privi uimită pe geam şi observă un automobil bej îndepărtându-se.

Richard parcă în locul lăsat gol de acesta şi aruncă o privire către Jocelyne. îngrozitor de jenată, ea se aplecă, sperând că nu fusese zărită. Oare Hugh nu observase în oglindă maşina roşie a lui Richard?

- Nu cred că ne-a văzut, spuse în sfârşit Richard, dar dacă vrei pot să-i explic eu ce s-a întâmplat...

Ea se întoarse spre el şi-l privi furioasă.

- Te distrezi, nu? Eşti mulţumit de întâmplarea asta, de faptul că ai distrus totul între mine şi Hugh? Nu-i nimic, nu vei avea timp să te bucuri. Nu vreau să te mai văd niciodată în viaţa mea.

- Calm, draga mea, calm!

în momentul când deschise portiera, el o prinse de încheietura mâinii.

- Conştiinţa ta te chinuie, se vede cu ochiul liber. Dar să ştii că nu eu sunt vinovat de felul în care te simţi, ci cenzura pe care ţi-o impui. Acest lucru te onorează, dar vin şi te întreb: ce am făcut noi rău? Nu am făcut dragoste... Nu zic că dacă am fi avut mai mult timp la dispoziţie, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat, dar...

- Eşti groaznic, spuse ea printre dinţi. Nu înţeleg cum Hugh poate să lucreze cu tine, nu te poţi măsura cu el în nici o privinţă. Nici profesional, nici din punct de vedere moral.

Tăcu, furioasă. îl privi şi pricepu că mersese prea departe. Să-l acuze că se purta ca un mitocan, ca un tip de joasă speţă, mai treacă-meargă. Dar cu ce drept îi judeca ea competenţa profesională?

Richard îi replică, obosit:

- Ai terminat?

- Eu? Aş putea să continuu la infinit! replică ea, trântind portiera.

- în cazul ăsta, schimbă-te repede, ca să ai timp să te descarci pe drum, strigă în urma ei, prin geamul întredeschis.

- Nu e nevoie să mă aştepţi!

Auzind asta, Richard sări agil din maşină şi ajunse în faţa casei în acelaşi timp cu ea.

- Dacă te mai răsfeţi mult, am să mă port cu tine aşa cum meriţi: ca şi cum ai fi un copil. Ce zici dacă-ţi ard una la fund? îţi dai seama ce deliciu ar însemna asta pentru

vecinii tăi?

Jocelyne se prefăcu a nu-l auzi şi căută nervoasă în geantă cheia.

- Mai repede, adăugă Richard.

îi smulse cheile din mână şi deschise el însuşi uşa casei. Jocelyne intră în cameră. Nu mai avea timp să facă duş. Cu gesturi sacadate, se îmbrăcă grăbită. în câteva minute fu gata şi ieşi în hol, impecabilă ca întotdeauna, dar foarte stresată.

Richard o aştepta cu uşa deschisă.

- Parcă îţi spusesem că merg cu maşina mea, spuse ea sec.

- Dacă mergi cu maşina la fel de prost ca pe bicicletă, o să faci un accident de zile mari.

Jocelyne încercă să treacă de el, dar Richard o prinse strâns de braţ.

- Va fi secretul nostru, Jocelyne. Chiar dacă Monty ne-a văzut, îi voi spune doar că mi-a părut rău că rămăsesei singură şi erai supărată, şi am făcut împreună o mică excursie cu barca mea.

Ea îl privi cu răceală.

- în fond, ăsta este adevărul, adăugă el ironic, făcându-i loc să treacă.

Deşi împotriva voinţei, urcă în maşină, lângă el.

Ajunseră la spital cu două minute înainte de începerea turei.

Din fericire, saloanele nu mai erau foarte aglomerate, aşa că Jocelyne avu timpul necesar să-şi revină. Ce spaimă trăise văzând maşina iubitului ei plecând de pe strada unde locuia! Oare îi văzuse? Nu va şti niciodată! De ce se

întorsese mai devreme decât stabiliseră? Ah, dacă nu ar fi fost de serviciu, ar fi putut să se ducă la el, să stea de vorbă, să-l strângă în braţe... Totul ar fi reintrat în normal!

Până atunci, trebuia să se prefacă indiferentă la avansurile lui Richard.

„Vrei să te căsătoreşti cu mine?“. Cum avusese îndrăzneala s-o întrebe aşa ceva? Nu se glumea cu un subiect ca ăsta!

în ce nebunie intrase! Cum se lăsase păcălită fără să opună nici cea mai mică rezistenţă! Şi ştia foarte bine că Richard nu era bărbatul de care avea nevoie. Lui nu-i păsa de sentimentele ei. Singura explicaţie pentru insistenţa lui era dorinţa sadică de a o vedea suferind.

Dar acum totul se terminase. Cu adevărat şi pentru totdeauna. Niciodată nu-i va mai acorda dreptul la inima ei. Voia să i se ofere lui Hugh trup şi suflet... dacă el o mai voia... după tot ce se întâmplase...

Puţin înainte de ora zece seara, auzi liftul oprind la etajul ei. Tocmai predase tura infirmierei de noapte şi se pregătea să plece. Dar, ieşind din birou, se întâlni faţă în faţă cu Hugh. Avu o exclamaţie de bucurie, amestecată cu oarecare teamă.

- Ce surpriză plăcută! reuşi ea să articuleze cu greutate.

- Am venit să te conduc acasă. Bicicleta ta e deja la mine în portbagaj.

Jocelyne era uimită. Nu-i făcuse nici un reproş. Era la fel de calm ca întotdeauna.

Simpla lui prezenţă fusese de-ajuns ca să-i liniştească sufletul.

- M-am întors pe la prânz, continuă el. Am trecut pe la

tine, dar cred că tocmai plecaseşi.

- Nu credeam că te vei întoarce până mâine.

- Cred că te-am cam neglijat în ultima vreme, draga mea, şi îmi pare foarte rău pentru asta, spuse el pe când se aflau în maşină, aşezându-şi mâna pe genunchiul ei. îţi mulţumesc că ai fost atât de înţelegătoare cu mine. Copiii îmi ocupă o parte importantă din timp.

- Dar e absolut normal, spuse Jocelyne cu blândeţe.

„Da, se gândi, şi totuşi... dacă nu m-ar fi lăsat singură, nu
s-ar fi întâmplat nimic din toate astea...“

Odată ajunşi, Hugh puse degrabă bicicleta în garaj şi, fără să aştepte să fie invitat, intră împreună cu ea în casă. Jocelyne se îndreptă către bucătărie, scoase ceştile şi începu să prepare cafeaua. Dar el o opri, o luă de mână şi o făcu să se întoarcă spre el, prinzând-o în braţe cu o infinită tandreţe.

- Lasă-mă să te privesc puţin, spuse el, sărutând-o pe obraz. Cred că sunt un pic nebun dacă am putut să las copiii să mă ţină departe de a asemenea mândreţe de fată.

- Care poate deveni un al patrulea copil?

Nici nu pronunţă bine aceste cuvinte, că le şi regretă.

- Jocelyne! se indignă Hugh.

- Vai, îmi pare rău, dragul meu. Nu am vrut să spun asta!

- Dar asta ai spus, insistă el. Te tratez eu ca pe un copil?

- Nu, nu, desigur că nu, negă ea stângace.

- M-am întors mai devreme, comoara mea, tocmai pentru că aveam nevoie de prezenţa ta. De copii am

început să mă satur.

Jocelyne ridică fruntea, uimită.

- Vorbele astea nu ţi se prea potrivesc...

- Nu pot spune că nu-i iubesc din toată inima, spuse Hugh, oftând, dar câteodată devin copleşitori. Am nevoie de o companie feminină. Te vreau, draga mea.

O strânse la piept mai s-o sufoce. îi simţea inima bătându-i cu putere alături de a ei. Un lung sărut şterse chinul şi ruşinea ultimelor ore.

- îmi place motelul ales de tine, şopti el.

- Da? Ai fost acolo?

- La întoarcere, am făcut un mic ocol şi am văzut golful despre care mi-ai vorbit. Am mâncat chiar acolo, la motel. Au un meniu excelent, iar tu ai gusturi foarte bune. Am fost atât de încântat, încât am reţinut pe loc o cameră pentru sfârşitul lunii.

- Ai avut o idee minunată! exclamă Jocelyne, printre lacrimi de emoţie.

- Cred că mai vrei... că mai vrei să încercăm...

Era în culmea bucuriei. Ca prin minune, lucrurile se aranjaseră cum nu se putea mai bine.

- Bineînţeles, răspunse ea, fericită.

- Mă întreb, continuă Hugh, dacă nu cumva ar fi mai bine să trecem mai întâi pe la starea civilă.

Jocelyne se strâmbă.

- Ti-e frică de ce va zice lumea?

- Tie nu? Ar fi bine să mergem şi pe la mama ta, într-o vizită scurtă...

- Nu cred că e o idee bună, respinse Jocelyne propunerea lui.

Fără s-o contrazică, Hugh o strânse din nou la piept şi o sărută tandru.

într-un final, Jocelyne i se smulse din braţe şi se întoarse să ia cafeaua, pe care o băură în timp ce studiară broşura motelului.

- Am făcut rezervarea pentru trei zile. De fapt, de vineri seara până luni. Sper că vei avea tot weekendul liber.

Jocelyne plecă să-şi caute geanta lăsată în bucătărie.

- Stai puţin, am să verific exact. Dar din câte ştiu, nu ar fi nici o problemă.

Deschise agenda şi dădu rapid paginile, în căutarea programului de muncă.

- Ah, la naiba! exclamă ea.

- Nu eşti liberă? se îngrijoră Hugh.

- în vinerea aia va fi balul de vară.

- Dar nu-i nici o problemă. Dimpotrivă. Ne vom duce, vom sta puţin şi vom pleca direct de acolo. Va fi o seară magnifică.

Stăteau amândoi pe canapea. Jocelyne se ghemui lângă el.

- Fantastică! strigă ea, veselă ca un copil, sărutându-l.

Ce bine se simţea în braţele lui! Hugh nu-i va face rău niciodată, era convinsă.

El o îndepărtă uşurel, iar Jocelyne păru dezamăgită.

- Nu te las să dormi, scuză-mă. Unde mi-a fost capul? spuse el, în chip de explicaţie. Mâine ne ducem din nou la muncă, să nu uităm.

- Aşa este, dar prefer să nu mă gândesc la asta. Din fericire, am câteva nopţi libere săptămâna asta

- Eu nu... Am mai multe conferinţe de susţinut şi apoi,

am lăsat multe treburi nefăcute... Poate vom merge duminică la un concert.

Mult timp după plecarea lui, Jocelyne rămase întinsă pe canapea, cufundată în gânduri.

Ce reconfortant era să-l simtă din nou alături de ea! Şi mai ales câtă uşurare în faptul că nu o văzuse împreună cu Richard! încă o dată, îl blestemă în gând pe acesta din urmă pentru că o făcuse să i se supună... să facă gesturi nebuneşti. Intervenise între ea şi Hugh doar ca să-i dovedească faptul că era irezistibil!

După clipele petrecute alături de logodnicul ei însă, teama i se risipise ca şi cum nu ar fi fost. Hugh o iubea mai mult ca niciodată.

A doua zi, Jocelyne se urcă în maşină şi se îndreptă către spital. Ajunsă în parcare, observă că locul ei era deja ocupat. De maşina lui... Richard. Bărbatul se afla încă la volan, aşa că Jocelyne îl claxonă ca să-i atragă atenţia.

El îi răspunse cu un gest nonşalant din mână, ieşi din maşină şi închise portiera fără să se grăbească.

Jocelyne lăsă geamul şi-i aruncă nervoasă:

- Ai parcat pe locul meu.

- Nu-i adevărat, iubito!

- Ce mitocan! Ce loc ţi-a dat Harry?

- Chiar pe ăsta!

- Imposibil! E al meu de mai bine de nouă luni.

Richard se întoarse către numitul Harry, care se apropie cu
un aer încurcat.

- Nu-i aşa că mi-ai dat locul de parcare al domnişoarei Wade? Te rog să ai amabilitatea să-i confirmi.

- Vă rog să înţelegeţi, domnişoară. Maşina dumneavoastră este mai mică decât cea a domnului şi oricum nu prea veniţi cu ea... V-am dat alt loc, puţin mai departe...

- Dar ar fi trebuit să mă avertizaţi! spuse ea cu umor.

- Mă scuzaţi, credeam că nu vă interesează prea mult unde parcaţi.

Exasperată, Jocelyne se întoarse şi parcă în locul indicat. în oglinda retrovizoare, îl zări pe Richard frecându-şi mâinile satisfăcut. Hotărât lucru, nu putea să aibă ultimul cuvânt în faţa acestui om.

Hugh o însoţi în turul de dimineaţă. Când ajunseră la patul doamnei Chapman, femeia îi ţinu de vorbă mai mult de un sfert de oră. Era foarte veselă şi dornică de confidenţe. Nu le ascunse admiraţia pe care o avea pentru doctori în general şi faptul că doctorul Sheridan în special îi mersese la inimă.

Hugh reuşi în sfârşit să scape de femeia cea vorbăreaţă, după ce o ascultă cu toată atenţia şi amabilitatea, după cum îi era obiceiul. îndată ce se îndepărtară, Monty îl privi pe Sheridan cu surpriză.

- înţeleg că aţi fost întrerupt dintr-un dineu important...

Apoi, adresându-se Jocelynei:

- Aţi avut probleme cu această naştere, domnişoară?

- Rich... vreau să spun doctorul Sheridan se pare că i-a dat doamnei Chapman motive să creadă că o va asista el însuşi la naştere. Prin urmare, femeia îl aştepta... şi s-a dovedit atât de puţin cooperantă încât nu am avut de ales şi a trebuit să-l chem...

Dând aceste explicaţii, Jocelyne roşi fără voie până în

vârful urechilor, amintindu-şi în amănunt aventura din weekend. Nici nu îndrăznea să-l privească pe Richard, dar fără îndoială că acesta se bucura acum de situaţia jenantă în care era pusă. Spre marea ei surpriză însă, acesta o întrerupse cu diplomaţie şi povesti întâmplarea din punctul lui de vedere, fără s-o acuze în nici un fel că i-a stricat seara.

Cei doi bărbaţi începură apoi să discute despre faimosul dineu şi atmosfera se destinse. Dar Jocelynei, Hugh i se păru schimbat, gânditor... şi uşor mai distant decât de obicei.

în timpul pauzei de cafea, cei doi continuară să vorbească amical despre ce se mai întâmplase în spital în lipsa lui Hugh. Jocelyne, în schimb, fu foarte tăcută, gândindu-se fără încetare la noaptea petrecută alături de Richard. Nimic nu se întâmplase, şi totuşi... Tot ce visase vreme de cinci ani, tot ce sperase că se va întâmpla cândva în viitor, prinsese viaţă... De ce nu se putea bucura? De ce destinul hotărâse altfel?

Tot timpul zilei, gândul îi zbură departe. Şi dacă Hugh îi va vorbi colegului lui despre weekendul planificat împreună? Răspunsul lui va fi cu siguranţă unul ironic, plin de aluzii. Şi apoi, ce va înţelege el din asta? Aşa cum îl ştia, Richard îşi va spune că, dacă ea era gata să meargă mai departe cu Hugh, nu ar fi fost deloc dificil să încerce şi el acelaşi lucru.

Oftă îngrijorată.

Realiza puţin cam târziu consecinţele riscante ale gesturilor ei. Aluneca pe o pantă periculoasă şi-i era greu să se mai ridice... De altfel, trebuia să se întrebe sincer cât de hotărâtă era s-o facă. îşi repeta fără încetare că va înceta o

dată pentru totdeauna să se mai gândească la Richard... că avea un logodnic tandru şi atent...

Dar... dacă Hugh nu ar fi existat, cum s-ar fi terminat oare seara când fusese surprinsă de furtună la Richard acasă? Sau cea petrecută pe barcă? Obrajii i se înroşiră şi inima începu să-i bată mai repede. încercase în zadar să-şi ascundă sentimentele în faţa lui şi să se convingă ea însăşi că-l ura. Dar era evident ca lumina zilei: îl iubea la fel de mult ca la început.

Şi atunci, ce era de făcut? Era cinstit din partea ei să se dăruiască unui bărbat, ştiind că inima ei era şi va fi pentru totdeauna a altuia? Nu putea întoarce timpul... şi nici nu-şi putea lua înapoi cuvântul dat lui Hugh. Şi totuşi, un weekend petrecut alături de el nu era ceva irevocabil... ca o căsătorie...

Ce-i putea aduce iubirea pentru Richard? Numai durere, dezamăgiri... Era mult mai rezonabil să-şi împartă viaţa cu un om bun şi cald ca Hugh.

Dar dacă deunăzi i-ar fi răspuns lui Richard: „da, vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc“?... Nu, era imposbil... Nu trebuia să mai viseze cu ochii deschişi... Richard jucase tare, la intimidare, şi atât. De altfel, nu-şi asuma nici un risc. Ştia foarte bine că Jocelyne era logodită cu Monty, chiar dacă relaţia lor nu era încă oficializată. Hugh fusese cel care preferase o relaţie discretă şi nu-i dăruise nici un inel iubitei lui. Trebuia să recunoască. Gestul lui o dezamăgise.

- Din câte văd, nu vrea să se angajeze total în relaţia asta, remarcă doamna Boulie-Smythe pe un ton ascuţit. E isteţ tipul, îşi lasă o portiţă de scăpare.

Jocelyne era covinsă că nu acesta era adevăratul motiv

al deciziei lui. Cu toate astea, rămăsese cu un gust amar.

Nu se mai putea gândi la Hugh fără ca în minte să-i apară instantaneu figura tânărului şi seducătorului Richard. Dar nu avea loc pentru el în viaţa ei. Şi nici el nu era gata s-o primească în inima lui. Trăia un adevărat coşmar.

Pe măsură ce timpul trecea, Jocelyne vedea cum se apropie excursia planificată. în loc să se bucure, avea sentimentul că avea de îndeplinit o datorie.

La maternitate, zilele treceau repede, iar ea încerca să uite de tot şi de toate, muncind cu îndârjire.

Cu Hugh, relaţia avea suişuri şi coborâşuri. Câteodată se simţeau bine, erau fericiţi. Altă dată...

După o seară foarte frumoasă la teatru, se plimbară împreună pe jos, iar liniştea din jur le pătrunse în suflet, umplându-i de încredere în viitor. Se ghemuise la pieptul lui şi vorbiseră despre toate câte îi aşteptau...

Apoi, ştiind că nimic din toate astea nu era real, că trăieşte în minciună, Jocelyne deveni rece, distantă... începu să vadă totul în negru.

Cu Richard se întâlnea adesea la muncă. Trebuia să-l însoţească în vizite sau să fie ajutată de el la naşterile dificile. O trata însă ca pe oricare altă colegă, cu o amabilitate distantă.

într-o bună zi, pe când Jocelyne se afla în bucătărie şi prepara biberoanele, Richard veni la ea, îmbrăcat în uniformă, şi-i spuse pe un ton neutru:

- Te caută cineva. I-am spus să intre în birou şi să te aştepte.

Jocelyne îl privi curioasă.

- E mama ta, adăugă el, zâmbind.

- Mama? strigă ea, neîncrezătoare.

- Da, am întâlnit-o pe hol. Părea pierdută... E o femeie fermecătoare... înseamnă că nu vei putea ajunge la conferinţa susţinută de Monty, la opt?

- Sper că voi fi acolo. Mama... ce naiba caută aici?

- I-am spus că vei veni îndată, adăugă el, ieşind din cameră.

Jocelyne plecă în căutarea altei infirmiere care să se ocupe de biberoane.

Vizita mamei nu-i făcea plăcere. Se aştepta la noi sfaturi sau reproşuri de care evident nu avea nevoie. Intră în birou cu inima strânsă. Doamna Boulie-Smythe se plimba nervoasă de colo-colo, aşteptând-o.

- Uniforma asta îţi vine foarte bine, draga mea, trebuie să recunosc. Dar de ce nu vrei să te căsătoreşti cu un tip ca domnul acela fermecător care m-a condus aici, în loc să te încăpăţânezi să-ţi legi viaţa de un bătrân cu trei copii?

Capitolul 9

- Mamă, răspunse Jocelyne, după ce închise cu grijă uşa în urma ei, sper că nu vei începe din nou cu...

- Nu, draga mea, am venit doar să te iau la masă.

Tânăra avu un gest de surpriză, căutând cu înfrigurare un
motiv suficient de bun ca să refuze invitaţia.

- Eşti de gardă? reluă mama. Trebuie să ceri voie cuiva?

- Nu. Chiar mă gândeam să ies să mănânc ceva. Am două ore libere. Vrei să mergem la mine să luăm masa? Ne putem opri să cumpărăm câte ceva în drum.

Eleganta doamnă Boulie-Smythe, îmbrăcată într-un costum de mătase şi cu o pălărie asortată, se arătă dezgustată.

- Nu, cred că ai nevoie de o masă adevărată, spuse ea, autoritară.

Jocelyne se gândi puţin şi fu nevoită să-i dea dreptate. Până la urmă, era mai bine să meargă la restaurant. într-un loc public putea evita cu succes o scenă de familie.

Doamna Boulie-Smythe o privea cu atenţie, aşteptându-i răspunsul. Pentru prima dată de când o ştia, Jocelyne observă sub machiajul ei impecabil urmele oboselii. Vârsta îşi spunea cuvântul. Era de altfel explicabil. Ducea o viaţă trepidantă, întotdeauna alături de soţul ei, gata să-l însoţească oriunde, gata să-l sprijine.

Ochii doamnei Boulie-Smythe, de un albastru tucoaz profund, culoare pe care o moştenise şi fiica ei, se îmblânziră brusc. Pentru un scurt moment, Jocelynei i se păru că vede în ei lacrimi.

Cu un gest neaşteptat, îşi lipi obrazul de cel al fiicei sale

şi şopti cu o voce răguşită de emoţie:

- Draga mea, sunt atât de mândră de tine! Fotografiile în care eşti în uniformă nu-ţi arată întreaga frumuseţe. Să te văd aşa, frumoasă, sigură pe tine, un om matur... mi se strânge inima de fericire. Eşti fata mea şi vei fi mereu, chiar dacă viaţa ne-a separat...

Cineva bătu la uşă. Era Monica Birch.

- A, scuză-mă, Jocelyne! Nu ştiam că... începu colega sa.

- Monica, ţi-o prezint pe mama... Mamă, domnişoara Birch... Ei bine, iată-mă liberă. Voi pleca puţin, spuse ea către infirmieră.

Foarte grăbită, Jocelyne plecă spre vestiar, ca să se schimbe. Demonstraţia de afecţiune subită a mamei sale o făcea să se simtă stingherită.

- Dacă ştiam că vii, aş fi organizat o masă adevărată... zise Jocelyne când urcară în lift. Ar fi putut să vină şi Hugh. I-a părut foarte rău că a trebuit să amânăm vizita. Vrea neapărat să te cunoască.

- înţeleg, dar nu am avut când să-ţi spun. M-am hotărât brusc. Nu am mai vorbit de atâta timp şi-mi făceam griji pentru tine.

- Dar cred că-l pot găsi, se răzgândi ea, de teama unei întrevederi nu foarte agreabile şi probabil plină de reproşuri. Dacă avem noroc, poate nu a luat încă masa, adăugă pe când ajunseră la parter.

- Aş prefera... aaa... în fine, dacă trebuie...

Fără să ţină cont de lipsa de entuziasm a mamei, Jocelyne se îndreptă către prima cabină telefonică şi formă numărul. După zece minute de căutări, acasă şi la spital, se

întoarse cu răspunsul că medicul a plecat deja să ia prânzul. Trebui să se mulţumească doar cu atât. Spera însă să-l întâlnească în restaurant. Aşa că îşi conduse special mama într-o rotiserie din apropierea spitalului, unde ea şi Hugh luau câteodată masa.

Odată ajunse, Jocelyne aruncă o privire în jur, rugându-se să-l găsească acolo. Din păcate, nu era. Ar fi fost atât de frumos! Era convinsă că mama ei va fi imediat cucerită de farmecul viitorului ei ginere. Aşa, ele două... întâlnirea asta va fi un eşec! Ştia din experienţă cam ce avea de gând să-i spună. Şi mai avea şi obiceiul supărător de a intra direct în subiect. Fără subtilităţi, fără menajamente.

Li se oferi o masă retrasă. Şeful de sală şi chelnerul o salutară pe Jocelyne ca pe o musafiră obişnuită a casei. Dar doamna Boulie-Smyhte le dădu de înţeles că ea era adevărata amfitrioană.

- Infirmierele se ocupă de alţii, îi explică ea superior şefului de sală, şi uită să aibă grijă de ele însele. De aceea, am de gând să-i ofer o masă copioasă.

Jocelyne protestă fără succes în faţa intenţiei mamei de a o îndopa ca în scurta lor perioadă petrecută împreună - copilăria. Fu nevoită să accepte un meniu pantagruelic, stropit din belşug cu vin.

- Mamă, spuse ea cu umor, după un astfel de festin ar trebui să-mi fac siesta. Altfel...

- Cu munca pe care o ai, îţi va fi uşor să digeri, spuse ea hotărâtă. Apropo, Jocelyne, dacă băiatul ăsta se dovedeşte incapabil să aibă copii, la vârsta lui... Sper că tu vrei copii, nu?

- S-ar zice că Hugh ar fi cine ştie... moş Crăciun... Dar nu

e atât de bătrân... Nu l-ai văzut niciodată, nu?

Jocelyne căută în geantă şi scoase nişte fotografii cu Hugh.

- Dar are totuşi cincizeci de ani, draga mea. Şi-şi arată vârsta.

- Nu-l favorizează pozele. Linişteşte-te, în realitate pare mai tânăr.

- E un bărbat frumos, recunosc. Şi foarte distins. Dar, draga mea... asta nu ajunge... dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Mamă! exclamă Jocelyne, vexată.

- Nu pot să nu mă gândesc la bărbatul ăla care m-a îndrumat să te aştept în birou. Era foarte amabil şi foarte drăguţ. Cât am stat de vorbă, nu a avut decât cuvinte bune despre tine. Mai degrabă cu el ar trebui să fii.

- Mamă, nici nu se pune problema. Nu vreau, şi oricum comandantul Sheridan este... în sfârşit... ultima oară când l-am văzut, umbla cu una mai în vârstă cu zece ani decât el. Vezi? Poţi să-i pui cruce.

- Dacă femeia asta e cu mult mai mare decât el, ai putea să ai şanse, insistă doamna Boulie-Smyhte, care nu renunţa niciodată la o idee. Are nişte ochi fermecători... poate şi uşor provocatori...

- îţi repet pentru ultima oară că nu vreau să mă mărit cu orice preţ. Muncesc, îmi place ceea ce fac, nu pot spune că lipsa de preocupări îmi dă gânduri... năstruşnice. Dar pur şi simplu, deşi tu nu poţi accepta, m-am îndrăgostit de Hugh. Şi gata, ajunge cu subiectul ăsta.

- Dar tu habar nu ai ce-i dragostea! exclamă doamna

Boulie-Smyhte. Dragostea nu e ceva drăguţ, de care vorbeşti liniştită, în termeni rezonabili. Dragostea este ca un tunet, ca un cutremur de pământ... E...

- Bine că vorbesc cu o expertă în materie, o ironiză Jocelyne.

Jenată, mama roşi.

- Fii politicoasă, o avertiză ea. Colonelul tău e fermecător la rândul lui şi va fi probabil un soţ minunat. Dar ce îţi oferă, în afară de siguranţă?

Vocea sa devenise mai puternică.

- Mai repede decât te aştepţi, vei fi pusă în situaţia de a avea grijă de un bătrân, continuă ea cu vehemenţă. Vei îmbătrâni şi tu mai repede, cu el pe cap şi trei copiii mari în grijă... între el şi nevoile celor mici, ai să ajungi o biată fiinţă fără personalitate şi fără viitor. De ce nu te-a dus nicăieri până acum? De ce nu aţi petrecut nici o vacanţă de vis împreună... în Canare sau în Bahamas?

- Copiii lui au nevoie de el aici, îi replică Jocelyne cu indignare. Şi apoi, are foarte mult de lucru. Nu uita că e şef de secţie şi...

- Dacă te iubea cu adevărat, i-o reteză mama ei cu pasiune, aşa cum o tânără de vârsta ta merită şi trebuie să fie iubită, te-ar fi dus de mult într-o vacanţă romantică. Ar fi lăsat totul şi, cu puţin din nebunia tinereţii pe care a pierdut-o, nu i-ar fi păsat decât de dragostea voastră.

- Dar asta şi vrem să facem , cât de curând.

în faţa acestei noi revelaţii, doamna Boulie-Smythe îşi privi fata cu atenţie. Jocelyne plecă ochii.

- Ia te uită, făcu ea, ironic. Şi nu-mi spune! A fost ideea

ta, nu?

Bătută cu propriile arme, Jocelyne îşi luă geanta şi, fără un
cuvânt, se îndreptă către sala de baie. îi venea să urle de nervi. Cine era ea să-şi permită să-i critice alegerile? Nu-l cunoştea pe Hugh... ca să nu mai spună că nu-şi cunoştea bine nici propria fiică. Era intolerabilă pretenţia ei de a se împotrivi unei căsătorii atât de bune... şi era absolut nedrept. Şi asta putea să aibă un efect contrar a ceea ce aştepta. Putea s-o facă să ia o decizie pe care în adâncul sufletului o regreta poate deja...

Dar... Cu o uimire infinită, îşi privi chipul reflectat în oglindă. Era adevărat. De ce să nu recunoască? îl iubea pe Hugh, foarte mult chiar, dar nu simţea pentru el ceea ce mama ei numise dragoste adevărată... nu era nici un cutremur, nici o furtună... în schimb, Richard o făcuse să simtă aşa ceva.

De ce se întâmplase ca mama ei să se întâlnească tocmai cu Richard Sheridan? Haide, trebuie să-ţi revii, se apostrofă în oglindă, şi mai ales să-ţi ascunzi cum poţi mai bine sentimentele.

Când se întoarse la masă, mama ei se pregătea să achite nota.

- Până la ce oră eşti liberă? întrebă ea când ajunseră în maşină.

- Mai am ceva de lucru. Dar poţi să mă laşi la spital.

- Mă gândeam să mai stăm puţin împreună...

- Nu ar fi mai bine să te duci direct acasă?

- Nu fi obraznică, Jocelyne. Poate că te-am neglijat un

pic când erai mică. Dar te-am trimis la internat ca să ai mai multă independenţă... Poţi să accepţi că am dreptate, cel puţin în privinţa asta? în orice caz, nu am fi putut să ne înţelegem vreodată, suntem prea asemănătoare.

- La ce mai foloseşte să ne gândim la asta? făcu Jocelyne, cu o voce obosită. Eşti fericită cu William şi ai viaţa pe care ţi-ai dorit-o. Te asigur că nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru mine. Sunt fericită, adăugă ea.

- Asta zici tu, dar eu cred că te înşeli, sărmana mea copilă. Te-ai lăsat sedusă de bărbatul ăsta, dar căsătoria asta nu e cum crezi tu, nu e soluţia ideală. Hai, dacă era de vârsta ta, dacă nu avea copii... dar aşa? Cred că ar fi mai bine să nu-l aduci la noi acasă. Nu cred că m-aş abţine şi i-aş pune nişte întrebări destul de incomode.

- Cum îndrăzneşti? făcu Jocelyne indignată, întorcându-se spre ea. Dacă l-ai cunoaşte, nu ai mai spune asemenea lucruri. Dar să ştii că ai dreptate, nu-l voi aduce acolo. Vezi-ţi de întâlnirile tale electorale, de întrunirile politice şi de alte nimicuri şi lasă-mă pe mine să-mi văd aşa cum cred de cuviinţă de viaţa mea.

Fără să poată să-şi ascundă lacrimile, Jocelyne plecă ochii şi suspină sfâşietor, din adâncul inimii.

Doamna Boulie-Smythe opri cu tact pe aleea unui parc, la adăpostul copacilor şi îşi lăsă fata să-şi descarce nervii.

- Bine, draga mea, spuse ea după ce furtuna trecuse. Sunt de acord, fă ce vrei... în ce mă priveşte, voi face ce va depinde de mine. Ti-am arătat pericolul unei astfel de căsătorii... Şi apoi, aş fi visat la mai mult pentru tine, ţinteam mai sus... Sunt convinsă că-l admiri şi că-l iubeşti în

felul tău. Dar din viaţa ta va lipsi mereu scânteia aia care dă farmec fiecărei zile. Gândeşte-te că va îmbătrâni şi că vei fi atrasă de bărbaţi mai tineri. Va deveni gelos, şi pe bună dreptate. Poate să fii tu foarte abilă în a-i ascunde... altfel, viaţa ta va fi un infern.

- Mulţumesc pentru sfaturi, mamă. Toate astea trebuia spuse şi e mai bine să fie acum decât după căsătorie.

- Dar mai gândeşte-te, draga mea, te implor. Nu face un astfel de pas. Crede-mă, nu-ţi vreau decât binele. Viaţa este destul de grea şi aşa, de ce să o faci şi mai dificilă?

Făcu o pauză, apoi continuă:

- Dar dacă ţii neapărat să faci asta, trebuie să-ţi spun că sunt convinsă de faptul că Hugh îţi va fi alături. E un tip bine. Dacă asta e voinţa ta, îţi dau binecuvântarea.

- Foarte drăguţ din partea ta, mai ales că nu crezi nimic din ceea ce spui.

- Copila mea, îţi lipseşte maturitatea... sentimentală. îmi pare rău că te-am şocat prin ce am spus, dar trebuia...

- întârzii, mamă, trebuie să plec, o întrerupse Jocelyne.

Doamna Boulie-Smythe porni maşina, în timp ce Jocelyne
îşi aranja chipul răvăşit de lacrimi.

Ştiuse de la bun început că mai devreme sau mai târziu mama ei va găsi ocazia să-i servească toate astea. Şi iată că avusese dreptate. Mai rău, trebuia să recunoască faptul că mama ei ştia despre ce vorbeşte. Dar cum să-şi ia înapoi cuvântul dat?... Nu mai era decât o săptămână până la weekendul planificat împreună.

Maşina opri în faţa spitalului. Jocelyne deschise portiera

şi dădu să iasă, dar mama ei o reţinu.

- Haide draga mea, nu trebuie să ne despărţim aşa. Recunosc că e puţin cam târziu ca să-ţi dovedesc sentimentele mele materne... Dar, fără să vrei să recunoşti, ai mai multă nevoie de mine decât ai avut vreodată. în fond, nu ai decât douăzeci şi patru de ani. încearcă să-ţi găseşti o după-amiază liberă ca să vii cu Hugh acasă. Vom fi acolo, şi eu şi William şi vom face tot posibilul să-l primim cum se cuvine.

- Asta... nu se va întâmpla foarte curând, se încurcă Jocelyne, aplecându-se să-şi sărute mama. Pa, mamă, mulţumesc pentru prânz.

Făcuse deja câţiva paşi, când se întoarse să-şi ia din nou rămas-bun şi văzu că mama ei vorbea cu un ofiţer de marină. Când bărbatul ridică privirea, realiză că era Richard Sheridan.

Făcu un semn grăbit din mână şi intră în hol atât de repede, încât picioarele îi tremurau de atâta alergătură. Trebui să aştepte un minut în faţa liftului care se încăpăţâna să se oprească la fiecare etaj. într-un sfârşit, ajunse la parter şi uşile se deschiseră. Păşi în lift, cu frica în suflet. Era golită, distrusă. Prânzul stropit din vin din belşug şi discuţia furtunoasă cu mama ei o aduseseră la disperare.

Uşile erau gata să se închidă, când o mână se ivi şi le despărţi. Richard Sheridan intră calm şi apăsă butonul.

- Salut! spuse el, neglijent.

Emoţionată, Jocelyne refuză să-l privească.

începu să plângă. De ce plângea? Poate pentru că se afla atât de aproape de cel pe care-l iubea şi nu putea să

facă şi să spună nimic. Era destinată altuia.

Richard îi întoarse faţa spre el şi văzu cu uimire că lacrimile îi curgeau din ochi fără încetare.

- Din câte se pare, prânzul nu a fost deloc atât de plăcut, spuse el ironic.

Dându-şi seama că ascensorul cobora din nou, Jocelyne îşi puse ruşinată mâna la ochi.

- îmi pare rău, articulă ea cu greutate, încercând să surâdă printre lacrimi. Cred că am băut cam mult.

îşi dădu seama şi ea că găsise o scuză jalnică.

- Nu prea-mi vine să cred... începu el, pe un ton de reproş.

- E o prostie din partea mea, dar chiar aşa s-a întâmplat, răspunse ea, regretând că se arătase din nou vulnerabilă în faţa lui.

- Spune-mi când să apăs la patru. Acest du-te-vino mă oboseşte.

Ea îşi şterse ochii cu batista şi spuse hotărâtă:

- Chiar acum.

- Eşti sigură, îngeraşule? Crezi că pot face ceva ca să te ajut?

Ea clătină din cap. Când liftul ajunse la etajul dorit, coborî
fără să-şi ia rămas-bun şi fără să se uite în urmă.

***

Spre sfârşitul după-amiezii, înainte ca Monica Birch să-i dea raportul despre starea bolnavilor, Jocelyne mai stătu o vreme de vorbă cu prietena şi colega ei mai în vârstă. îi povesti în treacăt ce se întâmplase între ea şi mama ei.

- Eşti încă foarte tânără, Jocelyne, spuse sora şefă, după

ce o ascultă cu toată atenţia. Trebuie să înţelegi ce spune mama ta... ai fi putut să întâlneşti un bărbat de vârsta ta... ai avut timp pentru asta. Dar, în ultima vreme, căsătoria nu mai este luată chiar aşa în serios ca altădată... iar mamele noastre sunt lângă noi ca să ne ferească de paşi greşiţi... Gândeşte-te puţin, poate fi o pasiune fără viitor...

Chiar dacă vorbele ei i se părură cam dure, Jocelyne o ascultă. Monica era bună, era o persoană echilibrată... nu-i dorea răul. Experienţa ei îşi spuse cuvântul şi reuşi s-o calmeze.

Slavă Domnului, în maternitate era o zi liniştită. Dar nu avea să dureze foarte mult. Ca de obicei, între orele şapte şi opt, trei viitoare mămici fură internate şi calmul făcu loc agitaţiei cotidiene.

Infirmiera de noapte sosi la vreme, dar Jocelyne mai rămase puţin ca să-i dea o mână de ajutor.

Chiar când fu gata să plece, colega sa o întrebă surprinsă:

- Dar... ai uitat de conferinţa lui Monty?

- Ah, la naiba! exclamă ea. Va trebui să mă strecor înăuntru... sper că a mai rămas vreu loc liber în spate...

Era vorba despre o importantă conferinţă în legătură cu ultimele progrese înregistrate în obstetrică. Jocelyne ştia că Hugh se pregătise vreme îndelungată pentru a reuşi să se prezinte aşa cum trebuie. Conta pe prezenţa tuturor moaşelor din spital şi nu-i plăceau întârzierile. Oare va ajunge la timp? Şi va reuşi să intre fără să fie remarcată?

După o cursă contracronometru între maternitate şi corpul principal al spitalului, încercă să-şi reia suflul,

odihnindu-se câteva clipe în faţa uşii amfiteatrului. Trebuia să intre hotărâtă. Cu cât va întârzia mai mult, cu atât va fi mai greu să intre neobservată. Probabil că Hugh privea din moment în moment către uşă.

îşi reţinu răsuflarea şi deschise cu infinită atenţie uşa. Se strecură înăuntru în tăcere şi se sprijini de perete. Dar scăpă fără să vrea clanţa din mână şi uşa pocni în urma ei cu un zgomot sec. Toate capetele se întoarseră spre ea. Şi pentru ca totul să fie complet, sala era plină ochi. Vizibil agasat, Hugh se întrerupse, ezită puţin, apoi îi indică Jocelynei un scaun liber.

Tânăra se îndreptă spre locul arătat cu paşi mici, evitând să facă zgomot şi sperând că nimeni nu o mai priveşte. Din nefericire, scaunul se afla în mijlocul unui rând plin şi fu nevoită să deranjeze o mulţime de persoane. Abia aşezată, o altă surpriză o aştepta. Vecinul ei nu era altul decât Richard Sheridan.

Hugh se opri în mijlocul frazei.

- Pentru cei care nu au reuşit să ajungă la timp, se auzi vocea clară şi răspicată a medicului, voi încerca să reiau principalele idei ale discursului meu. După cum bine ştiţi, această conferinţă este de o importanţă capitală atât pentru medicii ginecologi cât şi pentru moaşe.

Roşie toată de jenă, Jocelyne scoase din geantă câteva foi de hârtie şi un pix şi încercă să noteze. Dar era departe de a-şi fi revenit şi nu se putea concentra defel. Tot ce vedea erau picioarele vecinului ei de scaun, întins comod lângă ea şi mâna lui bărbătească aşezată calm pe genunchi... aproape de ea... gata s-o atingă...

Când îndrăzni în sfârşit să ridice ochii şi să-l privească pe bărbatul de la tribună, avu impresia că acesta o privea amuzat, cu simpatie. Hugh vorbea foarte bine, argumentat, plin de savoare, aşa că Jocelyne reuşi să uite momentul penibil de început şi să se concentreze asupra subiectului. Se vorbea acum despre conduita personalului de serviciu în cazul unui travaliu neobişnuit de lung. La sfârşitul prezentării, urmă o dezbatere foarte interesantă, iar Hugh părăsi amfiteatrul în aplauzele entuziaste ale sălii arhipline.

Richard se întoarse către Jocelyne, zâmbind.

- Se pare că nu eşti prea în formă astăzi! Nu-mi spune că ai uitat!

- Au fost trei internări în ultima oră. Se pare că am scuze...

- Monty ţine foarte mult la punctualitate, dar cred că tu ai dreptul să încalci acest principiu.

- Cred că ar fi preferat să nu vin deloc.

- Dar ţi-ai făcut datoria, draga mea. Ai fost reţinută la post. în orice caz, se poate spune că ai atras atenţia asupra ta! Ia gândeşte-te! „Fetiţa“ lui Monty a ajuns în întârziere şi l-a pus într-o situaţie jenantă, va comenta întreaga sală.

- Mai întâi, cu ce drept te substitui mulţimii? Vulgaritatea ta este foarte personală, aşa că păstreaz-o pentru tine şi nu o arunca asupra altora. Şi apoi, de unde până unde „fetiţa“?

- Ai prefera să spun „păpuşa“, „puicuţa“? Sau iubita?

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Amanta sună mai bine?

Privirile li se întâlniră. Nu scăpa nici o ocazie s-o hărţuiască, s-o chinuie... Dar nu putea face nimic împotriva lui. îl iubea şi simpla lui prezenţă alături de ea o umplea de o fericire inimaginabilă.

Ieşiră alături, fără să se grăbească. Dar Richard fu luat pe sus de alţi ofiţeri şi fu nevoit să meargă cu ei la un pahar. în ce-l privea, Hugh părea să fi intrat în pământ.

Nemulţumită că rămăsese singură, Jocelyne se hotărî să plece spre casă, să facă o baie şi să se culce cât mai devreme. Aceasta ar fi fost un adevărat lux, după emoţiile zilei.

Ajunsă acasă, închise soneria telefonului şi-şi pregăti o baie relaxantă şi înspumată.

Richard credea cu adevărat că devenise amanta lui Hugh? Şi dacă?... Oricum, nu era departe de asta. Astăzi, ar fi putut să răspundă încă negativ întrebării lui, dar peste o săptămână?... Onestitatea ei funciară o obliga să renunţe la planurile de weekend, de vreme ce iubea pe un altul, pe Richard. Dar la ce bun să iubeşti un astfel de om? Şi un vânător are mai multă milă de prada lui decât avea el faţă de ea.

Cu un imens efort de voinţă, încercă să-şi îndrepte gândurile către Hugh. în fond, cu el era gata să se mărite. Făcuse o promisiune... Şi apoi, Hugh îi era superior de mii de ori acestui curtezan de mahala.

Cu ochii închişi, încerca să răzbată prin ceaţa propriilor gânduri. Stătuse prea mult... Apa începuse să se răcească. Ieşi din cadă, se şterse rapid şi, fără să aibă forţa să-şi facă o cafea, aşa cum avusese de gând, se întinse pe canapea.

Ştia că are un corp frumos, ştia că atrage bărbaţii. Avea un trup perfect... Oare era de-ajuns ca să-l cucerească pe Richard?

Pe jumătate adormită, se lăsă pradă unei reverii dureroase. Cu o precizie halucinantă, revăzu fiecare clipă din orele petrecute pe barca lui Richard. Trupul ei întreg îşi amintea perfect mângâierile bărbatului, săruturile lui pasionale, care reuşeau să distrugă în ea orice rezistenţă. O senzaţie extrem de plăcută, ca un curent electric o străbătu din cap până în picioare.

Era cald. Durerea de cap îi dispăruse ca prin minune. Nu mai avea rost să-şi prepare cafeaua. Somnul o cuprindea încet- încet. Era gata să adoarmă când soneria de la intrare se auzi, speriind-o.

Mai întâi crezu că era telefonul, dar o voce de dincolo de uşă şopti:

- Sunt eu, Hugh.

Hugh! La ora asta! Se întâmplase ceva? Se îmbrăcă repede cu un halat de casă vaporos şi se îndreptă grăbită spre intrare.

Odată intrat, bărbatul o luă în braţe şi o sărută cu ardoare.

- Eu... e destul de târziu... de obicei dai telefon înainte să vii, spuse ea cu o voce adormită.

- Am încercat, dar nu am dat de tine şi ştiu că scoţi telefonul din priză când faci baie.

Jocelyne mormăi ceva ca pentru sine şi puse aparatul în funcţiune.

Hugh îşi puse braţul în jurul taliei ei şi o conduse în

sufragerie.

- Vrei o cafea? propuse ea. Am avut o zi foarte obositoare şi mă pregăteam să mă culc.

- Deja adormisei, nu-i aşa? Ştiu că e târziu, dar voiam să mă scuz că te-am pus mai devreme într-o situaţie nu tocmai plăcută.

Degajată, Jocelyne ridică din umeri şi începu să-i vorbească depre cele trei internări din această seară. La un moment dat, la o mişcare mai bruscă, halatul de dantelă i se desfăcu. Privirea lui Hugh fu irezistibil atrasă de corpul ei frumos şi bronzat.

Ea se simţi deodată îngrozitor de stânjenită, de intimidată. Cu Richard nu ar fi fost aşa. Dar acum, citind clar în ochii logodnicului ei dorinţa, se ruşină de ţinuta ei foarte transparentă.

încercă să treacă peste acest moment oarecum penibil şi continuă să-i povestească despre vizita mamei ei, încercând să-şi înnoade cordonul cu degete tremurătoare.

Dar Hugh îi opri gestul şi o luă din nou în braţe, strângând-o atât de tare încât Jocelyne simţi că nu mai poate respira. Sărutul lui o copleşi... Şi deodată, îşi dădu seama că el venise aici cu o intenţie foarte precisă.

Desigur, trupul ei era însetat de mângâieri, dar inima ei era dăruită altcuiva. încerca din răsputeri să-i scape din braţe.

- Nu, Hugh, te rog, nu, spuse ea, rugătoare.

Cu o infinită dragoste, el îi privi chipul torturat de spaimă.

- Ştiu, Jocelyne, şopti el. Am aşteptat prea mult, iar acum e prea târziu...

Capitolul 10

Pentru a nu ştiu câta oră în acea zi, Jocelyne izbucni în plâns. Hugh o luă în braţele sale şi o legănă tandru până când reuşi s-o calmeze.

- îţi cer iertare, draga mea, nu ar fi trebuit..., îi murmură el la ureche.

- Ba da, eu... aş fi vrut să..., reuşi ea să spună cu greu printre suspine.

- Nu, Jocelyne, te înşeli. Tu pe Richard îl vrei, nu-i aşa?

- Nu, nu, nu îl vreau... sau în sfârşit... vreau să spun... Oh, Hugh, e ceva mai puternic decât mine! Credeam că am reuşit să mă vindec de el... Am încercat din răsputeri, crede-mă, am încercat să-l urăsc...

- Crezi că nu mi-am dat seama? Am ghicit lupta care se dă în tine. Când m-am întors de la Mark, ştiam deja că te-am pierdut.

- Mi-e ruşine pentru ce am făcut. Pentru că m-am purtat aşa cu tine.

îl privi în ochi.

- Te rog să mă ierţi, Hugh.

Se aştepta să-i citească în priviri suferinţa sau poate furia. Dar expresia lui era indescifrabilă. Abia de se ghicea în ea o uşoară tristeţe.

- E mai bine că ne-am dat seama acum şi nu mai târziu...

- Dacă Richard nu ar fi venit aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! suspină ea cu amărăciune.

- Cred că ar trebui să fii bucuroasă!

- Nu mă iubeşte, zise Jocelyne. Niciodată nu m-a iubit. Acum cinci ani, când am lucrat în acelaşi spital, avea o

relaţie cu altcineva. Eram nebună după el, dar speram să nu fie decât
o toană. însă...

- Acum eşti sigură că-l iubeşti, nu?

- Aş vrea să pot pleca departe, să nu-l mai văd niciodată!

- Nu mi se pare soluţia ideală, dacă vrei să fii cu el.

- Dar probabil că se va căsători cu cealaltă. Mă întreb de ce nu a făcut-o până acum.

- Din câte am observat, ţi-a cam făcut curte. Şi atunci...

Jocelyne oftă. Doar nu avea să-i spună lui Hugh că Richard
îşi pusese în cap să-i despartă şi... reuşise.

- Aşa se poartă cu toate femeile. îi place să facă de clovnul, adăugă ea cu inima strânsă, plecând din braţele lui Hugh.

Se ridică apoi şi se duse în bucătărie. Puse filtrul de cafea în funcţiune şi, aşteptând să fie gata, se gândi la discuţia de mai devreme.

Da, Richard chiar asta făcea. Se juca de-a clovnul şi îşi bătea joc de viaţa altora. Auzi, să aibă îndrăzneala s-o ceară în căsătorie, să flirteze cu ea atât de îndrăzneţ şi în acelaşi timp fără să dea importanţă acestei cuceriri! Şi apoi s-o lase baltă fără nici o explicaţie.

Lăsă cafetiera şi se duse în dormitor ca să se îmbrace mai decent. îşi luă o cămaşă de noapte şi un halat turcoaz, culoarea ochilor ei.

Se simţea uşurată că îşi regăsise libertarea, dar şi un pic jignită că Hugh păruse la fel de liniştit.

- Iată că mama ta a reuşit până la urmă să te

influenţeze! zise el zâmbind, când o văzu intrând cu tava de cafea.

- Nu chiar, făcu Jocelyne, ridicând din umeri. De altfel, era hotărâtă să te întâlnească. Dar acum... Ce va zice lumea?

- Ce contează?

- E jenant.

- O să ne purtăm cât mai firesc cu putinţă. Nu e cazul să anunţăm în gura mare că ne-am despărţit. Vom merge la bal împreună, aşa cum am stabilit, dar acolo am să-ţi las libertatea să te distrezi cum crezi de cuviinţă. Lumea va pricepe repede.

- Nu, spuse Jocelyne pe un ton care nu lăsa loc de replică. Nu am să merg deloc.

- Ba da, micuţo, ai să mergi, replică Hugh cu o fermitate neobişnuită. Nu va fi atât de greu cum crezi. O dată ce oamenii nu ne vor mai vedea împreună, vor înţelege.

Jocelyne era sceptică.

- Nu poţi domina altfel situaţia, decât dacă faci faţă cu curaj, o asigură el, punându-i o mână pe umăr. Când vor vedea că rămânem prieteni, bârfele vor înceta de la sine. Pentru că sper că vom fi în continuare prieteni.

- Desigur, afirmă Jocelyne.

- Nu mai e prea mult timp, dar în pauzele de la serviciu va trebui să colinzi magazinele şi să-ţi iei o rochie trăsnet. Să fii absolut irezistibilă. Richard nu va putea să nu te remarce.

- Te rog mult, Hugh, nu-i spune nimic, îl imploră Jocelyne. Nu-i spune de noi, şi cu atât mai puţin de sentimentele mele pentru el.

Hugh îi prinse chipul între palme şi o sărută afectuos.

- Nici o grijă. Dar, aşa cum îl ştiu, nu va avea nevoie să-i spună nimeni. Va ghici singur.

După plecarea lui Hugh, Jocelyne se prăbuşi pe canapea, complet epuizată. Era bucuroasă că pusese capăt unei relaţii false, dar se simţea acum complet pierdută. Era a nimănui. îşi imagina deja singurătatea care o aştepta. Iar perspectiva de a-şi anunţa mama nu era cu nimic mai plăcută.

La maternitate era aceeaşi agitaţie dintotdeauna. De fiecare dată când îl întâlnea pe Richard, se simţea cuprinsă de dorinţă. Dar el părea că abia îi remarcă prezenţa. Era de înţeles. Se distrase puţin cu ea, poate chiar fără să fie conştient de ceea ce făcea, şi reuşise să-şi îndeplinească planul de a o despărţi de Hugh. Acum, la ce bun s-o mai bage în seamă? Avea cu siguranţă lucruri mai bune de făcut.

Era hotărâtă să nu meargă la bal, dar Hugh reuşi până la urmă s-o convingă şi insistă să meargă cu ea să aleagă rochia.

Poate avea dreptate, cine ştie? se gândi ea, pregătindu-se pentru serată. Era o încercare ce merita făcută. O acuzase că aleargă după Hugh, iar asta era fals. îşi va da oare seama când
i se va întinde lui o capcană? De ce să nu încerce să seducă acest donjuan prin vicleşug?

Cu speranţa în suflet, alergă la baie să-şi facă duş. îşi spălă părul, îl uscă şi îl perie îndelung făcându-l să se bucleze în arabescuri fine care-i încadrau chipul.

Rochia aleasă era din mătase vaporoasă, uşoară, în

dungi subţiri, pastelate. Strâmtă, îi sublinia talia de viepse. Corsetul îi lăsa umerii şi spatele goale. în jurul gâtului îşi aranjă o eşarfă asortată, ale cărei capete alunecau pe spate.

Se gândise să-şi completeze toaleta cu o broşă din aur. Dar, către după-amiază, primi o camelie într-o cutie transparentă. înăuntru găsi un bilet de la Hugh, care-i ura succes.

încercând să-şi prindă floarea la piept, se privi în oglindă cu satisfacţie. Ochii îi străluceau. Se simţea frumoasă, gata să înfrunte întreaga lume.

Da, totul era bine, în afară de faptul că nu avea un cavaler s-o însoţească. Hugh îi propusese să facă pe şoferul şi să-i fie partener de dans în această seară, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat între ei. Dar, nedorind să abuzeze de infinita lui bunătate, Jocelyne îl refuzase.

Se urcă în maşină. Era, ca de obicei la seratele organizate de spital, foarte multă lume. Fu nevoită să parcheze departe de intrare. Se făcuse aproape noapte. Aerul era uşor umed.

Hugh se gândise că cea mai bună tactică era să sosească amândoi printre ultimii şi să se strecoare neobservaţi prin mulţime. Atmosfera era foarte animată. Jocelyne îl căută din priviri printre cuplurile deja sosite, dar Hugh nu ajunsese încă. O zări pe Diana într-un grup de prieteni şi veni lângă ea. Discutară câteva minute, apoi Hugh îşi făcu apariţia şi o invită la bar.

- Eşti absolut răpitoare, draga mea, spuse el, admirativ. Rochia părea frumuşică în vitrină, dar pe tine este cu adevărat fermecătoare... Eşti cea mai frumoasă fată din

bal.

- Mulţumesc, Hugh, răspunse ea zâmbind, şi pentru ce ai spus, şi pentru floare. Am fost foarte impresionată.

- înseamnă că vei dansa cu mine următorul dans, în semn de mulţumire, nu?

O luă de braţ. Ea se simţea mândră de el, fericită că împărţise cu el un an din viaţă. Totul se terminase între ei, dar nu era loc de regrete sau ură.

Dansând, Jocelyne îl căuta din priviri pe singurul bărbat care conta cu adevărat pentru ea. Când în sfârşit îl văzu, avu un şoc teribil. îi venea să urle de disperare. La braţul lui se afla iubita lui din urmă cu cinci ani.

Remarcându-i suferinţa, Hugh îi urmări privirea. Jocelyne încercă să-i scape din braţe.

- Vreau... vreau să plec, şopti ea, cu o voce înăbuşită. Nu pot să văd asta.

- Draga mea, un pic de curaj. Nu-l lăsa să-ţi ghicească durerea. Trebuie să dansăm în continuare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

O strânse la piept, ascunzându-i chipul suferind de ochii mulţimii. Când dansul luă sfârşit, insistă să-i ofere un pahar.

- O să te ajute să-ţi recapeţi stăpânirea de sine.

- Nu, nu mai vreau să beau nimic. Nu voi mai putea conduce.

- Dacă e nevoie, o să-ţi chem un taxi. De altfel, dacă dansezi, alcoolul se elimină repede.

Dar nu mai avea chef să danseze. Avea impresia că se găseşte într-o ceaţă groasă, care o înconjura, făcând zgomotele mai înăbuşite şi chipurile mai neclare.

Hugh o aşeză la o masă, nu departe de bar. Jocelyne era

ca şi anesteziată. îşi bea paharul de martini cu înghiţituri mici, căutând disperată ceva inteligent de comentat cu însoţitorul ei. Dar mintea nu-i mai funcţiona.

Deodată, îl zări pe Richard, care se îndrepta spre bar alături de Rosemary. Aceasta din urmă o recunoscu pe Jocelyne şi veni la masa lor.

-Jocelyne Wade, nu-i aşa? întrebă ea, zâmbindu-i călduros. Ce drăguţ să ne întâlnim cu toţii după atâta vreme!

Făcu un semn spre Richard, care stătea de vorbă cu un coleg.

- Nu s-a schimbat deloc. E o adevărată plăcere să-l vezi.

Realizând că Richard o caută din ochi, îi făcu un semn cu
mâna şi plecă îndată.

Jocelyne nu mai putea suporta. Era prea mult! îi era greaţă, iar capul o durea îngrozitor. Se simţi un pic mai bine când se stinseră luminile. Apoi îl convinse pe Hugh că trebuie să plece, că era perfect capabilă să se întoarcă singură acasă.

- Trebuie să dansez cu Monica Birch şi cu alte două infirmiere, lansă Hugh.

Fericită că poate pune capăt acestui supliciu, îl încurajă entuziastă şi se ridică, hotărâtă să plece cât mai repede. în aglomeraţia din sală, nimeni nu-i va remarca plecarea. Iar dacă o va zări cineva, va crede că se duce la baie. Dar chiar în clipa când voia să iasă pe uşă, cineva o trase înapoi de eşarfă.

- Dacă nu te prind acum, îngeraşule, risc să te pierd.

Cu mişcări delicate, Richard trase din nou de capătul

eşarfei, făcând-o să se apropie de el câte un pas. Apoi, o trase spre el şi o purtă pe sus pe ringul de dans.

Ea încerca să danseze cât mai departe de el, evitând să-l privească. Dar era dificil să reziste puterii braţelor sale. Alunecau uşor pe parchetul sălii, ca în vis. Richard o opri o clipă, arătându-i un cuplu de dansatori, nu departe de ei.

- Nu s-ar potrivi împreună? şopti el.

Jocelyne se uită, curioasă. Erau Monica Birch şi Hugh. Vorbeau, zâmbeau... păreau singuri în toată mulţimea asta.

Nimic nu-i scăpa acestui tip, îşi spuse Jocelyne cu umor. Dar nu răspunse. Avea fălcile încleştate, nu putea rosti nici un cuvânt.

Richard o trase spre el şi îi puse mâna pe spatele gol, mângâind-o încetişor.

Dansară mult timp în tăcere. Jocelyne auzea vorbele celor din jur, vocile amestecându-se toate în mintea ei. Totul îi vorbea despre dragoste, romantism, vise şi speranţe...

Dintr-o dată, Richard se aplecă la urechea ei şi-i şopti cuvintele muzicii:

- Te iubesc, te iubesc cu adevărat.

Cum putea să fie atât de crud? Doar ea avea dreptul să pronunţe aceste cuvinte. Se uită la el cu o privire rănită.

- Vrei să te căsătoreşti cu mine, draga mea?

Era prea mult. Jocelyne i se smulse brusc din braţe şi fugi.

Sandalele ei din cureluşe aurite nu erau foarte practice pentru o alergare pe asfalt. Se opri o clipă, le scoase şi îşi reluă fuga, ocolind automobilele parcate în drumul până la maşină.Aflată la capătul puterilor, se lăsă să cadă în scaun

şi-i puse capul pe braţele încrucişate pe volan. Aici, nimeni nu va îndrăzni să intre!

Ar fi vrut să plângă... Fusese atât de umilită! Dar ochii îi erau uscaţi. Se simţea pierdută, părăsită de toţi, singură, pentru totdeauna singură.

De ce nu o ignorase, cum făcuse de atâta vreme încoace? Ce demon îl îndemna să-şi bată joc de ea fără încetare? Nu-i ajungea s-o chinuie când erau singuri! Acum voia să-şi încerce puterea asupra ei în public! Satisfacţia era cu atât mai mare.

Dar de ce se comportase atât de grosolan şi cu fata aia... cu iubita lui? în fond, ce însemna pentru el această Rosemary?

Era soţia lui? De când? Se căsătoriseră de curând? Să fi fost ăsta motivul schimbării lui de comportament în ce o privea?

întreg corpul îi ardea. îl dorea pe Richard mai mult ca niciodată. Ce-i făcea? Era ca vrăjită de el. Acum câteva săptămâni doar, era fericită că trăieşte, îl iubea pe Hugh, era sigură că-l vrea de bărbat. Acum, ştia că ce simţise nu fusese dragoste.

îşi aminti de Hugh dansând cu Monica. Richard avea dreptate. Păreau făcuţi unul pentru altul. Oare şi Hugh se făcea vinovat de trădare? De ce acceptase atât de uşor despărţirea? Monica îl iubea? Avusese ea vreun amestec? Şi atunci, de ce Hugh venise la ea ieri seară, hotărât să...? Cum îşi putea explica nerăbdarea lui? Aşteptase atât... Nu mai putea aştepta câteva zile?

Jocelyne simţi cum inima i se strânge dureros, aducându-şi aminte că după bal trebuia să se ducă împreună la motel. înghiţindu-şi suspinele, ridică fruntea. Şi

dacă greşise luându-şi înapoi cuvântul dat? Dacă o noapte de dragoste cu Hugh ar fi vindecat-o de iubirea pentru Richard?

Se vedea în micul golf de lângă motel, ţinându-şi iubitul de mână, plimbându-se pe mal sau stând împreună la o terasă, privind cum valurile se sparg de faleză. Apoi, traversând păduricea, ajungeau în cameră... în refugiul lor romantic, retras... Dar iubitul ei nu era Hugh... în gândurile sale, ca şi în reverii, întotdeauna apărea imaginea lui Richard... Richard pe care-l dorea din toată inima, Richard, singurul care a ştiut să-i trezească dragostea... Nu, o noapte de dragoste cu altcineva nu ar fi schimbat nimic. Dimpotrivă.

Tremură... începuse să se lase frigul. Porni motorul şi se îndreptă spre ieşire. înainte de a ieşi în stradă, se opri câteva momente ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina farurilor. Odată intrară în şirul de maşini, se simţi mai confortabil.

Ce mai prostie să meargă la bal! îşi spuse. O seară complet stricată, în ciuda rochiei ei atât de frumoase. Şi acum, o aştepta un lung week-nd solitar.

Un semnal din faruri îi atrase atenţia şi privi în oglinda retrovizoare. Clipi des, încercând să distingă cine era în spate. Probabil că era cineva care voia să depăşească. Dar se apropia oricum de strada unde trebuia să facă dreapta. Zărind însă cu precizie maşina roşie a lui Richard în spate, apăsă cu putere pe acceleraţie şi continuă să meargă înainte.

Ah, nu. Nu din nou, îşi puse ea, hotărâtă. Se uită şi văzu că rezervorul era aproape plin. O luă înspre oraş, trecând

fără ezitare pe roşu.

îşi dădu seama unde trebuie să meargă ca să scape de el. La motel. Era deschis toată noaptea şi, chiar dacă Hugh anulase rezervarea, tot va găsi un loc liber.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, îl supraveghea atent pe urmăritor. Traversă periferia în viteză. Şoseaua era aproape goală.

Se părea că Richard abandonase urmărirea. Neştiind nimic despre ruperea logodnei, îşi imaginase probabil că avea să-şi petreacă week-ndul cu Hugh. Fără îndoială, s-a întors la... cealaltă femeie.

încetini. Străzile nu mai erau foarte bine luminate. Trebuia să fie mai prudentă. Ajunse la o intersecţie. Ezită, opri maşina, se dădu jos şi citi indicatorul ca să verifice dacă se afla pe drumul cel bun. începu să se gândească dacă nu ar fi fost mai bine să se întoarcă acasă. Nu, mai bine mergea înainte.

Ajunse în sfârşit în mica localitate adormită. De aici, trebuia să facă stânga spre coastă. Drumul era mai îngust şi şerpuia. Remarcând din nou o maşină în spate, acceleră ca să urce dealul şi coborî în trombă.

Cu o uşurare imensă în suflet, străbătu şi ultima parte din drum cu farurile stinse. Cu puţin noroc, îi va pierde urma în spatele arborilor stufoşi care străjuiau drumul. în spatele ei - un peisaj liniştit luminat palid de lună.

încetini ca să nu treacă de intrare şi frână brusc în faţa clădirii. închise maşina şi intră grăbită în hol, trezind recepţionerul.

- Ah, nu v-am auzit venind.

- E vreo cameră liberă? întrebă ea. în fine... adică... am rezervat una, dar s-a întâmplat ceva pe ultima sută de

metri... Era pe numele Montrose... a fost anulată?

Dacă ar fi putut, ar fi urlat la el să se grăbească... Se mişca atât de încet...

- Da, zise el, consultând un registru. O cameră închiriată pentru domnul şi doamna Montrose. Aşa e, domn... doamnă?

- Da. Cred că soţul meu nu a avut timp să anuleze... Ştiu că e târziu... dar... mă scuzaţi...

în graba şi disperarea ei, ar fi spus orice. Tremura din toate încheieturile. Oare recepţionerul îşi dăduse seama? în orice caz, se purta ca şi cum totul ar fi fost în regulă şi-i ceru să semneze în registru. Mâzgăli numele Montrose cu un scris atât de tremurat încât era greu de înţeles.

Câteva minute mai târziu, omul o conduse pe o uşă laterală şi porni pe o cărare sinuoasă care ducea spre pădurea de pini.

- Aveţi bagaje?

- Nu... Pentru o noapte... Am închis maşina... şi am să văd mâine... dar e deja mâine, nu?

Râse forţat, dar bărbatul nu-i răspunse. Probabil că îşi dăduse seama că nu era în apele ei. Ajunseră destul de repede. Omul deschise uşa, aprinse lumina şi plecă în linişte.

Jocelyne închise cu grijă uşa în urma lui şi se lăsă pe pat, cu un lung suspin de uşurare. în sfârşit, la adăpost Dar de ce? De cine? Ca şi cum Richard şi-ar fi abandonat iubita ca s-o urmeze pe ea aici, cale de câţiva kilometri! Acum că se putea gândi mai limpede, ideea i se părea ridicolă.

Se uită în jur. Mică şi curată, camera părea să nu mai fi fost locuită. Mirosea vag a vopsea. înăuntru se aflau două paturi identice, acoperite cu lenjerie cu flori, la fel ca

perdeaua.

Nu mai voia decât să doarmă, să uite. Dar mai întâi să se spele. Deschise uşa de la baie. Gresia şi faianţa erau roz... părea şi ea foarte nouă.

Se duse să-şi ia geanta şi îşi dădu seama că gestul ei de a pleca nu fusese foarte bine gândit. Nu avea la ea decât această mică poşetă aurie care nu conţinea altceva decât un ruj, o bastistă, cheile şi foarte puţini bani. Era îmbărcată în rochie de seară decoltată...

Cu atât mai rău. Se va rezuma să se spele pe faţă, va dormi aici câteva ore şi va pleca în zori. Dar după ce se stropi cu apă ca să se răcorească, îşi dădu seama că nu are nici săpun, nici prosop. Cu o ridicare fatalistă din umeri, se tamponă cu batista.

Şi acum, la somn. Ridică lenjeria de pat. Dedesubt nu se afla decât salteaua nouă, încă învelită în plastic.

Jocelyne fu exasperată. Era culmea! Doar nu va plăti pentru o cameră goală şi lipsită de confort. Ridică receptorul telefonului pus la îndemână pe noptieră. Nu avea ton. Nu era nici măcar instalat.

Singură într-un loc pustiu, departe. Ce ironie... Iată unde o dusese ideea de a avea împreună cu Hugh un weekend romantic... Era singură, lipsită de orice ajutor...

Se încălţă, îşi luă geanta si, lăsând lumina aprinsă ca să se poată orienta, plecă spre recepţie.

Nu se vedea oricum nimic pe cărare. Un vânt uşor lovea crengile copacilor, care trosneau cu un zgomot sinistru. Umbre ameninţătoare se vedeau în zare. Auzea foarte clar cum îi bate inima.

Ghidată de lumina slabă care venea din hol, împinse uşa şi se opri brusc în loc. Richard se afla în faţa biroului,

pregătindu-se să se uite în registru. Ea făcu un pas înapoi şi fugi cât o ţineau picioarele. Dar în teama ei cumplită, nu mai ştiu încotro s-o ia şi se dezorientă repede.

In liniştea nopţii, vocea lui Richard se auzea fără încetare:

-Jocelyne, Jocelyne!

Fără răsuflare, incapabilă să gândească, apucă pe un drum, apoi se răzgândi şi porni pe un altul. Deodată, simţi cum picioarele i se afundă în nisip. La câţiva metri mai încolo, se auzea zgomotul valurilor. Privi în jur. De jur-împrejur, coastele erau acoperite cu arbori. Se simţea prinsă în capcană.

-Jocelyne, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te!

Vocea lui Richard se auzi foarte aproape. Incepu să fugă,
înnebunită.

-Jocelyne...

Reuşi s-o prindă de talie şi se rotogoliră amândoi pe nisip.

- Eşti complet nebună... De ce naiba fugi aşa?

- Lasă-mă! îl imploră ea. Pleacă de aici şi lasă-mă în pace!

Se zbătea ca un animal prins în capcană. Dar el reuşi s-o
prindă de încheietura mâinii şi s-o arunce la pământ, cu faţa în sus.

- Jocelyne, ce înseamnă toate astea? Ti-am spus de nu ştiu câte ori că nu obişnuiesc să mă port ca un mitocan. Auzi la ea! Să mă lase în mijlocul dansului şi să fugă aiurea pe câmpii! Asta e nebunie curată. Ce am făcut, ce am zis ca să te comporţi în halul ăsta?

- Tu? reuşi ea să articuleze, nebună de furie. Tu? Ce ai făcut? Ce altceva decât să-ţi baţi joc de mine, să mă ironizezi... Mă întrebi în glumă dacă vreau să mă căsătoresc cu tine, când ştii foarte bine că ai să te însori cu cealaltă... sau deja te-ai însurat...

Vocea i se frânse.

- Ai putea măcar să-i fii fidel.

- Dar tu i-ai fost mereu fidelă lui Monty?

- Da... nu... în sfârşit. Aveai dreptate. Hugh şi Monica sunt mult mai potriviţi.

- Vrei să spui că tu şi Monty...

- Da, totul s-a terminat. Bucură-te! poţi să fi mândru că ai reuşit ce ţi-ai propus... acum, poţi să te apuci să distrugi viaţa altcuiva...

Se aplecă deasupra ei.

- Am reuşit să te fac să te îndrăgosteşti de mine, Jocelyne, nu-i chiar acelaşi lucru. Dar dacă nu mă înşel, asta e o chestie mai veche, nu? de când durează... de cinci ani?

- Dar tu o iubeşti pe fata aia...

- Jocelyne, mă asculţi şi pe mine?

- Nu, eu...

Dar nu-şi putu termina fraza. Richard o sărută îndelung. Ea se zbătu însă şi reuşi să scape de buzele lui. De cum reuşi să respire din nou, ridică fruntea, privindu-l în ochi şi-l acoperi de insulte. De data asta era hotărâtă să nu se mai lase păcălită.

- Vrei să mă laşi odată în pace? urlă ea.

- Nu înainte să mă asculţi... chiar dacă va trebui să te oblig...

îi aşeză palma la gură.

- Te iubesc, draga mea, şopti el de mai multe ori, ca şi cum ar fi vrut ca aceste cuvinte să-i intre bine în cap. Te iubesc, înţelegi? Fata aia, cum îi spui tu, nu înseamnă nimic pentru mine. Rosemary se va mărita... cu altul. Pleacă în Australia. A trecut pe aici ca să-şi ia rămas-bun de la mine.

Jocelynei nu-i venea a crede.

- Dar... credeam că o iubeşti...

Richard izbucni în râs.

- Credeai... Dar scena la care ai asistat în urmă cu cinci ani era de fapt o despărţire. Rosemary s-a înşelat asupra relaţiei noastre. Credea că o iubesc, dar pentru mine nu însemna decât o aventură. Nu mi-am dat seama de la început... Apoi a fost prea târziu. M-a ameninţat, a fost o întreagă comedie... încercam s-o calmez, s-o fac să-şi vină în fire... Şi chiar atunci ai intrat tu. Slavă Domnului, a revenit la sentimente mai bune. Iar mutarea mea în străinătate a aranjat bine lucrurile.

- Oh, Richard! zise Jocelyne cu ochii în lacrimi.

- Am stat atunci mai multe luni pe un vapor în Extremul Orient. Această retragere forţată mi-a dat de gândit. Iar povestea asta mi-a servit drept lecţie.

îi şterse lacrimile de pe obraz.

- De altfel, nici nu eram prea copt pe atunci. Mi-am jurat apoi că nu am să mă mai las atât de uşor dus de val. Dar... când te-am regăsit, draga mea copilă cu ochi mari şi candizi, am ştiut îndată că pe tine te vreau. Dar tu ţinteai mai sus. Cu irezistibila ta inocenţă, ai reuşit să-l seduci pe Monty.

- Nu aşa a fost! protestă Jocelyne cu o voce înăbuşită, încercând să scape din braţele lui puternice.

Dar el o trase spre el şi, cu o tandreţe infinită, îi acoperi chipul cu mii de săruturi.

- Nu pot să-ţi rezist, iubito. Pentru a treia oară...

- Nu mai e nevoie să mă întrebi. în sufletul meu ţi-am spus de prima dată, şopti ea, punându-i un deget pe buze.

- Draga mea, de ce am risipit atâta timp preţios?

O ajută să se ridice. Lipiţi unul de altul, mergeau de-a lungul falezei, fără să se grăbească, şoptindu-şi cuvinte de iubire. Găsiră cărarea de întoarcere. După un pâlc de pini, Jocelyne zări camera cu lumina rămasă aprinsă.

Richard închise uşa în urma lor şi stinse lumina.

- Nu există nici prosoape, nici telefon, spuse Jocelyne uşor nervoasă.

Richard o conduse la fereastra prin care se zărea o rază de lună. Cu o încetineală senzuală, îi scoase rochia şi o luă în braţe, acoperindu-i trupul de sărutări. Ea i se abandonă. Un lung sărut îi uni şi se lăsară să cadă pe pat.

- Ce nevoie avem de prosoape sau de telefon? şopti Richard, contemplându-i corpul luminat de lună. Suntem împreună, inimile noastre bat la unison. Ce altceva poţi să mai vrei?

Sfârşit